

DIARI DE SESSIONS DEL PARLAMENT DE CATALUNYA

VIII legislatura

Sisè període

Sèrie P - Número 89

Dimecres, 15 de juliol de 2009

Ple del Parlament

PRESIDÈNCIA DEL M. H. SR. ERNEST BENACH I PASCUAL

Sessió núm. 60, primera reunió

S U M A R I

Projecte de llei

sobre els centres de culte o de reunió amb fins religiosos (tram. 200-00031/08) p. 3

Projecte de llei

de mediació en l'àmbit del dret privat (tram. 200-00040/08) p. 17

Projecte de llei

de l'Agència de l'Habitatge de Catalunya (tram. 200-00055/08) p. 31

Pregunta

al president de la Generalitat sobre el nou sistema de finançament i les declaracions fetes pels membres del Govern (tram. 317-00277/08) p. 34

Pregunta

al president de la Generalitat sobre l'acord del nou sistema de finançament i les reaccions que ha provocat (tram. 317-00280/08) p. 36

Pregunta

al president de la Generalitat sobre les partides en què s'invertirà l'increment d'ingressos pel nou sistema de finançament (tram. 317-00278/08) p. 37

Pregunta

al president de la Generalitat sobre el nou finançament i la superació del dèficit públic i de l'endeutament (tram. 317-00281/08) p. 38

Pregunta

al president de la Generalitat sobre l'acord de finançament (tram. 317-00279/08) p. 39

Pregunta

al president de la Generalitat sobre els sistemes de càlcul emprats per a obtenir les xifres en què es basa el nou model de finançament (tram. 317-00282/08) p. 40

Pregunta

al Govern sobre els canvis que suposa el nou Hospital de la Santa Creu i Sant Pau, de Barcelona (tram. 310-00337/08) p. 41

→

Pregunta

al Govern sobre la política relativa a la tramitació, la gestió i la resolució d'expedients urbanístics (tram. 310-00335/08) p. 42

Pregunta

al Govern sobre el conveni signat amb Caixa Catalunya amb relació a la formació dels cuidadors no professionals (tram. 310-00339/08) p. 44

Pregunta

al Govern sobre la gestió dels recursos econòmics en l'acció exterior (tram. 310-00336/08) p. 45

Pregunta

al Govern sobre la situació del canal Segarra-Garrigues (tram. 310-00340/08) p. 46

Pregunta

al Govern sobre les previsions per a l'aplicació de la normativa europea que regula l'ús del foc i la pirotècnia (tram. 310-00342/08) p. 47

Pregunta

al Govern sobre l'estratègia en la lluita contra el canvi climàtic (tram. 310-00338/08) p. 49

Projecte de llei

de l'Agència de l'Habitatge de Catalunya (tram. 200-00055/08) (continuació) p. 50

Projecte de llei

d'aeroports i heliports (tram. 200-00056/08) p. 60

Procediment

per a elegir sis membres del Consell de Garanties Estatutàries (tram. 287-00001/08) p. 76

Interpel·lació

al Govern sobre les mesures de reforç amb relació a la protecció de les famílies davant la crisi (tram. 300-00225/08) p. 77

NOTES

Aquesta publicació és impresa en paper ecològic (definició europea ECF), en compliment del que estableix la Resolució 124/III del Parlament, sobre la utilització del paper reciclat en el Parlament i en els departaments de la Generalitat, adoptada el 30 d'abril de 1990.

El DSPC reproduceix només les intervencions orals fetes durant la sessió. La resta de documentació que acompanya la intervenció es pot consultar a l'expedient del Ple.

SESSIÓ NÚM. 60.1

La sessió s'obre a les deu del matí i sis minuts. Precedeix el president del Parlament, acompanyat de tots els membres de la Mesa, la qual és assistida per la secretària general i els lletrats Sr. Bayona Rocamora, Sr. Domínguez Garcia i Sr. Pau i Vall.

Al banc del Govern seu el president de la Generalitat, acompanyat del vicepresident del Govern, els consellers d'Interior, Relacions Institucionals i Participació, d'Economia i Finances, de Política Territorial i Obres Públiques, la consellera de Justícia i el conseller de Medi Ambient i Habitatge.

ORDRE DEL DIA DE LA CONVOCATÒRIA

1. Projecte de llei sobre els centres de culte o de reunió amb fins religiosos (tram. 200-00031/08). Comissió d'Afers Institucionals. Debat i votació del dictamen de la comissió (Dictamen: BOPC 505, 3).

2. Projecte de llei de mediació en l'àmbit del dret privat (tram. 200-00040/08). Comissió de Justícia, Dret i Seguretat Ciutadana. Debat i votació del dictamen de la comissió (Dictamen: BOPC 511, 40).

3. Projecte de llei de l'Agència de l'Habitatge de Catalunya (tram. 200-00055/08). Comissió de Medi Ambient i Habitatge. Debat i votació del dictamen de la comissió (Dictamen: BOPC 511, 17).

4. Projecte de llei d'aeroports i heliports (tram. 200-00056/08). Comissió de Política Territorial. Debat i votació del dictamen de la comissió (Dictamen: BOPC 511, 25).

5. Procediment per a elegir sis membres del Consell de Garanties Estatutàries (tram. 287-00001/08). Grups parlamentaris. Designació.

6. Interpellació al Govern sobre les mesures de reforç amb relació a la protecció de les famílies davant la crisi (tram. 300-00225/08). Rafael López i Rueda, del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya. Substanciació.

7. Interpellació al Govern sobre la situació econòmica (tram. 300-00226/08). Grup Parlamentari de Convergència i Unió. Substanciació.

8. Interpellació al Govern sobre el nou model de finançament (tram. 300-00227/08). Grup Parlamentari de Convergència i Unió. Substanciació.

9. Interpellació al Govern sobre la reordenació i l'adaptació de l'oferta dels estudis postobligatoris (tram. 300-00228/08). Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya. Substanciació.

10. Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre la política de mitjans de comunicació en el nou marc legal (tram. 302-00181/08). Carmel Mòdol i Bresolí, del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya. Debat i votació.

11. Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre la política amb relació a la temporada turística (tram. 302-00182/08). Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya. Debat i votació.

12. Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre l'elaboració i l'aprovació de la llei electoral (tram. 302-00183/08). Grup Mixt. Debat i votació.

13. Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre el sistema financer (tram. 302-00184/08). Grup Parlamentari de Convergència i Unió. Debat i votació.

14. Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre el futur dels centres especials de treball social i el dret al treball de les persones amb discapacitat (tram. 302-00185/08). Grup Parlamentari de Convergència i Unió. Debat i votació.

15. Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre el règim electoral (tram. 302-00186/08). Grup Parlamentari de Convergència i Unió. Debat i votació.

16. Preguntes amb resposta oral.

El president

D'acord amb l'article 143.1 del Reglament, la llista de preguntes que s'han de respondre oralment en el Ple és inclosa dins el dossier de la sessió, i seran substanciades aquesta tarda a les quatre.

Projecte de llei

sobre els centres de culte o de reunió amb fins religiosos (tram. 200-00031/08)

El primer punt de l'ordre del dia és el debat i votació del Dictamen de la Comissió d'Afers Institucionals sobre el Projecte de llei sobre els centres de culte o de reunió amb fins religiosos. D'acord amb l'article 109.4 i 112.1, té la paraula per presentar els treballs de la comissió l'il·lustre diputat senyor Miquel Àngel Estradé, que en fou designat relator.

El Sr. Estradé i Palau

Moltes gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, honorable vicepresident del Govern, senyora directora general d'Afers Religiosos, si m'obliguessin a triar una divisa sota la qual emmarcar aquesta llei escolliria tres mots: diversitat, garanties i cohesió. Diversitat, perquè la llei reconeix i admet, doncs, que a Catalunya hi ha una pluralitat religiosa. Hi ha una pluralitat d'expressions religioses que l'enriqueix i que la caracteritza; però també hi ha una pluralitat d'opcions i d'actituds enfront de la religió. És a dir, també hi ha persones que no creuen en cap, o que no en practiquen cap, o que es declaren agnòstics, o que simplement, doncs, s'han fet la religió a la seva mida. Per tant, la llei contempla els drets i els deures de tota aquesta pluralitat, tant de les diferents expressions religioses com també d'aquestes altres persones, doncs, que tenen actituds diferents i singulars envers la religió.

Per altra banda, aquesta llei és garantista, perquè ofereix garanties a la ciutadania, ofereix garanties a les confessions religioses i ofereix garanties al món municipal, que és el que haurà de fer les previsions corresponents de sòl per tal de facilitar l'exercici del dret a la llibertat religiosa. I és una llei que també preserva la cohesió, en

el sentit que, tot i admetre que aquesta pluralitat enriqueix la societat catalana, hi ha d'haver uns valors compartits per avançar com a societat i per tal de construir un projecte de nació comú que inclogui i abraçi tothom, ho repeteixo, respectant aquesta diversitat.

I voldria destacar el fet que la llei envia tres missatges nítids, clars i potents. Un, és a la ciutadania, i la llei els ho diu ben clar, l'activitat religiosa..., l'exercici d'aquesta activitat religiosa, un cop aprovada la llei, es farà amb garanties de seguretat, de salubritat. És a dir que els usuaris dels temples, dels oratoris, doncs, realment amb aquesta llei tenen la garantia que en aquests espais de concurrència pública, doncs, hi haurà unes condicions de seguretat i de salubritat idònies, que faran que aquest ús, doncs, sigui un ús que no hagi de tenir cap problema. I els ciutadans que viuen a prop o a l'entorn d'aquests temples, però que no practiquen cap religió o no creuen en cap, la llei també els diu que l'exercici d'aquesta activitat religiosa, doncs, no pertorbarà la convivència i no causarà molèsties. Per tant, envia aquest missatge clar a la ciutadania.

A les confessions religioses els envia, també, un altre missatge molt clar, i els diu que l'activitat religiosa, malgrat que la llibertat de culte és un dret fonamental, quan aquesta activitat religiosa es realitza en espais de concurrència pública, i on es concentren grups nombrosos de persones, o tenen un caràcter multitudinari, aquesta activitat està sotmesa a una llicència i a un reglament. És a dir, no poden realitzar-la en qualsevol lloc i de qualsevol manera ni en qualsevol circumstància, sinó que ho han de fer d'acord amb una llicència. I, per tant, els temples –els temples– han de tenir –han de tenir– unes condicions determinades i estan sotmesos a una regulació específica.

I els ajuntaments, el món local, també els envien un altre missatge, jo ho crec, important i valuós, i és que han de preveure en el seu planejament un sòl idoni per tal que s'hi puguin construir equipaments on s'admeti l'ús religiós. És a dir, els està dient als ajuntaments que en un lloc o altre del seu municipi hi ha d'haver un espai idoni perquè les confessions religioses hi puguin construir o habilitar els seus temples i els seus oratoris, però que, a la vegada, aquests temples i aquests oratoris necessitaran una llicència. És a dir, per primera vegada hi haurà una legislació específica; per tant, ningú ho podrà ignorar, ningú podrà dir que com que no hi havia una legislació específica, doncs, es podrien obrir aquests centres sense una llicència i sense un permís.

Per altra banda, algun mitjà de comunicació, fent una interpretació, jo crec que superficial, i algun cop potser fins i tot maliciosa de la llei, ha dit que quan hem afegit a les previsions de sòl el fet que s'han de fer d'acord amb les disponibilitats i les necessitats, ho han volgut interpretar com que desvirtuaven la llei. I això és fals. Perquè jo pregunto: és que hi ha una altra manera –hi ha una altra manera– de preveure sòl si no és d'acord amb les disponibilitats d'un municipi? És que un municipi pot preveure més sòl del que disposa? És que se'l pot inventar, el sòl, un municipi? Els municipis tenen el que tenen de sòl, i poden fer previsions a curt, a mig i a llarg termini; però, evidentment, només podran preveure

re aquell sòl del qual disposen. De la mateixa manera que no tindria cap sentit que fessin una previsió de sòl més gran de la que aconsella, o més petita, de la que aconsella les seues necessitats.

Per tant, quan parlem que la previsió de sòl s'haurà de fer d'acord amb les seues necessitats, també estem afirmant una cosa que és òbvia i de molt sentit comú.

Bé. Com que després tindrà un altre torn, jo voldria acabar, per una banda, agraïnt als compareixents de la llei les seves aportacions, que a vegades van ser molt crítiques, i en algun moment la temperatura dialèctica va pujar a la sala, però aquestes aportacions dels compareixents, aquests suggeriments, a vegades aquests plantejaments crítics ens han ajudat a millorar la llei. Perquè per això els fem venir els compareixents, no els fem venir perquè ens regalin les oïdes, perquè ens diguin només que ho fem molt bé i que som uns grans legisladors, els fem venir també perquè a vegades ens qüestionin els plantejaments que hem fet o ens suggereixin altres possibilitats.

I, per descomptat, voldria, també, agrair els oficis del personal de la casa que ens ha assessorat, i, sobretot, i especialment, l'actuació del senyor Bayona, del lletrat, perquè algunes vegades ha assumit un protagonisme important, però ho ha fet amb tacte, amb subtileza i amb molta discreció. I això ha facilitat, també, poder, doncs, arribar a esmenes i poder arribar..., poder pactar esmenes i arribar a transaccions.

I, finalment, doncs, agrair als meus companys, doncs, de ponència la dedicació, l'esperit polèmic que moltes vegades han tingut, que això ha permès que els debats hagin sigut intensos, en aquest cas, em refereixo a la Consol Prados, a la Laura Massana, per part dels partits que donen suport al Govern. I, per part dels partits de l'oposició, doncs, també voldria destacar la tasca de la senyora Àngels Olano, i sobretot, i especialment, de la senyora Glòria Renom, perquè, malgrat que inicialment el seu grup va presentar una esmena a la totalitat, després en els treballs de ponència, doncs, ha procurat bastir molts ponts, ha procurat buscar punts d'encontre, punts de trobada, que ens han ajudat també a poder arribar a un consens que crec que facilitarà l'aplicació d'aquesta llei i farà que sigui una llei, doncs, realment eficaç, oportuna, i que tindrà, doncs, jo crec, una bona acceptació.

Algú ha dit que aquesta llei no resoldrà tots els problemes, segurament que no. Però és que de la mateixa manera que diem que la realitat sempre supera la ficció, jo crec que també podríem dir que la realitat sempre desborda el legislador. Però la realitat sempre és més complexa..., la casuística d'aquesta realitat sempre és molt més complexa i evoluciona molt més ràpidament del que preveiem els legisladors.

Però, de tota manera, crec que la proposta que fem a la societat és una proposta raonable, és una proposta que pot resoldre molts problemes, i que crec que, si troba una col·laboració lleial per part de la ciutadania, per part de les confessions religioses i per part dels ajuntaments –que nosaltres estem convençuts que la trobarà,

doncs—, aquesta llei realment inicia una etapa nova que serà molt profitosa.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Passarem al debat amb la defensa de les esmenes reservades, i té la paraula, en primer lloc, per defensar les esmenes del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, la il·lustre senyora Maria Àngeles Olano.

La Sra. Olano i García

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, i convidats de les diferents confessions, i assistents al Ple del Parlament. El nostre grup va presentar una esmena a la totalitat, una esmena basada en la consideració que la llei que es plantejava era una llei innecessària, i que, en tot cas, la problemàtica d'arbitrarietat a l'hora de concedir la llicència o a l'hora d'instaurar un centre de culte radicava, precisament, en la vulnerabilitat que des del món local es tenia a l'hora de prendre les decisions. Nosaltres consideràvem que des de la normativa urbanística hi havia prou eines, hi havia prou reglamentació en el que eren els espais comuns per tal d'abordar l'obertura de centres de culte.

El nostre grup considera que la Constitució espanyola, que precisament garanteix la llibertat de les diferents entitats que estan al nostre país, i que li han volgut donar una importància tal que, precisament, la llibertat religiosa s'enquadra dins del que considerem el marc legal propi dels drets fonamentals. I per això el legislador constitucional ja va agafar la fórmula de llei orgànica com a norma protegida per tal d'exalçar una qüestió tan important com és el fet religiós i la diferent manifestació que pugui tenir cada una de les confessions.

És veritat que la Catalunya i l'Espanya de l'any 2009 no tenen res a veure amb la Catalunya i l'Espanya de quan es va aprovar la Constitució, però també els volem dir que el fet religiós no és una qüestió temporal. El fet religiós no es pot sotmetre a una qüestió legislativa. El fet religiós té una altra consideració. I, des del respecte de les dues coincidències temporals i no temporals, és des de les quals nosaltres considerem que la llibertat religiosa està enfundada dintre d'aquest marc legal. Per tant, Constitució espanyola i llei orgànica.

Què ha passat? Quina és la problemàtica per la qual es va plantejar la possibilitat de fer aquesta llei? Doncs eren, precisament, les denúncies, que el nostre grup, doncs, considera que si han existit en el territori, i que ens consta, perquè hem tingut l'oportunitat amb la ponència parlamentària de poder, doncs, intercanviar opinions i parlar amb els diferents representants de les confessions, ens manifestaven que en el món local havien sofert aquesta arbitrarietat. I nosaltres considerem que aquestes actituds no poden tenir cabuda en la Catalunya de l'any 2009, del segle XXI. Però, precisament, aquesta arbitrarietat no era per manca de legalitat, sí que n'hi havia: hi havia en la legislació urbanística un espai dedicat a espais i serveis comuns dintre de les quals, no

específicament però sí d'una manera global, es preveia la possibilitat d'instaurar centres religiosos.

Per tant, feblesa del món local, dels alcaldes, i s'ha de dir alt i clar, majoritàriament socialistes, que volien evitar el conflicte social del que suposaven les manifestacions dels ciutadans de molts dels seus ajuntaments, i, aprofitant que temporalment hi ha eleccions cada quatre anys, aprofitaven l'excusa, o a vegades la promesa, de la instal·lació d'un centre de culte per actuar d'una manera arbitrària a l'hora de donar aquesta llicència.

Des del Grup Popular volem manifestar el nostre recolzament a totes i cada una de les entitats religioses, i, precisament, basant-nos en el que hem dit: en la llibertat que preveu la mateixa Constitució i la llei orgànica.

Però el que considerem és que aquesta llei és una llei innecessària, que, com es troba amb la dificultat d'aplicar la normativa urbanística, busca una eina, eina que ja estava en la normativa, i que, per tant, considerem que el que es pretén, que és evitar la instal·lació de determinats centres de culte..., doncs, utilitzar una llei —lleí que després en parlarem, de com s'ha redactat— i la seva remissió al reglament. I, per tant, és amb aquesta llei on troba una eina; eina que ja tenia, l'única cosa que havia de fer és executar-la, portar-la a terme. Per tant, la consideració de la no-discriminació, no ens enganyem, no ens ve d'aquesta llei; ens ve d'una llei superior, d'una llei orgànica i de la mateixa Constitució espanyola.

Justificació de la llei? «Donarem una eina als ajuntaments.» Des del Grup Popular el que diem és: «Aquesta eina ja la teníem; el que passava era que lamentablement les confessions religioses havien d'anar als tribunals perquè se'ls reconegué un fet que a la mateixa llei ja es reconeixia.» Això és una problemàtica, naturalment que sí. Però cada vegada que tindrem una problemàtica, anirem a buscar la solució a la política? O els tribunals i el món, el pilar jurídic no és una resposta en els supòsits de conflicte o de no-interpretació.

Nosaltres considerem que en aquest cas era una llei innecessària. Però també considerem..., i ara els passaré a dir quin n'ha estat el procés i la tècnica. I, per cert, no hi és en aquest..., ah, sí que hi és, el senyor relator... Em sembla que hi ha hagut una transacció dels grups polítics; una transacció que en aquests moments vull manifestar des d'aquí que el Grup Popular encara no ha pogut llegir, i que, per tant, considerem que aquestes no són les maneres d'abordar un debat polític.

Això està així; ens han confirmat a la cambra que hi ha hagut un consens, ho sabem per una de les forces polítiques, però volem que els ciutadans de Catalunya sàpiguen com es fan les lleis en aquest Parlament i en concret a Catalunya. S'ha arribat a una última transacció que el Grup Popular encara no té. I m'és igual el que es digui; això és així, em consta que s'ha arribat a un acord, i que un grup es veu en l'obligació i amb el dret de pujar a aquesta tribuna sense que tingui el text final amb el qual s'aprovarà o no aquesta llei. Aquestes no són formes, aquestes no són les maneres per les quals el Grup Popular considera que s'hi ha d'arribar.

Respecte al procés i la tècnica que podia agafar-se per tal d'observar i desenvolupar aquesta llei, el nostre grup

vol recordar que hi ha una reserva de llei específica per a tots aquells drets fonamentals i la seva manera de desenvolupar-los. I aquesta llei, a diferència d'altres que hem pogut aprovar en aquest Parlament que regulaven de manera casuística i pràcticament reglamentària totes i cada una de les qüestions i de les referències que eren cabdals per al seu objecte, en aquest cas, aquesta llei ha fet una remissió al reglament que nosaltres considerem que xoca directament amb la reserva de llei estatutària. Hi ha una confusió entre el que és l'ordre públic, bé públic, i l'interès públic. I l'interès públic els vull recordar que és un concepte administratiu que mai es pot invocar per tal de vulnerar drets fonamentals protegits per la Constitució i per altres acords internacionals, com són els que té contrets l'Estat espanyol amb altres confessions religioses.

Respecte al contingut, tenim un abans i un després: un abans per als centres que ja hi eren, i un després, que seran els nous centres que es puguin obrir i que aquests sí que estaran sotmesos a la llei, encara que no podem concretar a la disposició transitòria quarta, perquè ens consta que s'ha modificat i que encara no tenim el text.

Nosaltres diem: «Davant una problemàtica, una solució.» Però davant una problemàtica, el que no podem fer és agafar una llei per donar el que hauria d'haver estat un reglament, unes polítiques transversals, que ens consta i que volem reconèixer des d'aquest Parlament, des d'aquesta tribuna. Volem, des del faristol, reconèixer les polítiques que s'han fet per aplicar aquestes polítiques transversals de cohesió, que s'han fet des d'Afers Religiosos, per cohesionar i per realment poder lluitar contra aquestes suspicàcies, contra aquestes etiquetes, que vénen des de la incultura..., i que únicament, des del món local, amb polítiques educatives, amb polítiques que posin en coneixement els diferents contrastos ideològics, molts que vénen precisament des de la immigració, des del no-coneixement del del costat... Aquesta és la línia bona, aquesta és la línia que recolza el Grup Popular, perquè si algú vol pensar que amb una llicència, que és un pur acte administratiu, aconseguirem alguna cosa... Hem de pensar que els ciutadans, amb el fet que es tingui llicència o no..., això servirà per a un extintor, per a un endoll, per a un espai; allò important és que tots treballem per aquestes polítiques locals, polítiques de posada en comú dels drets fonamentals, que han de ser el límit però també la garantia a casa nostra.

Des d'aquesta perspectiva, el Grup Popular primer va presentar, com els he dit, una esmena a la totalitat; després hem presentat diferents esmenes que el que pretenien..., i que han arribat vives en aquest debat; el que pretenen precisament és centrar-nos i veure que la solució no ha de ser un mal major, i que tal com està plantejada encara hi ha arbitrarietat. No coneixem el contingut ni la manera d'estructurar aquest possible reglament. Ens hauria agradat que precisament poguéssim treballar plegats en el que és el contingut del reglament. I nosaltres considerem que..., el rebuig social que, des del món local, en les compareixences, ja ens van mostrar que estava basat en una manca de reciprocitat. A casa nostra tenim reconeguda socialment i tenim reconeguda jurídicament la reciprocitat confessional, però no la te-

nim fora del nostre territori. I això és un obstacle perquè precisament la gent pugui entendre el fet religiós.

I després, el que els deia: el respecte al marc jurídic i, per tant, als drets i deures fonamentals. Des del món local ens van dir des que no hi havia espai, pressió veïnal, concentració per metre quadrat, relació entre centres de culte i immigració... I per tant nosaltres compartim algunes de les reivindicacions dels representants de les diferents confessions. Però considerem que la via per la qual ha optat el Govern no és la via correcta, és una via administrativa, que casualment troba un preàmbul filosòfic, un preàmbul que parla del fet religiós, que parla de la manera d'abordar-lo i del pes del fet religiós en la mateixa societat, però, en canvi, agafem la llei i ens trobem una llei administrativa, una llei que ens parla de llicències, que ens parla d'espais; una llei que, en tot cas, ens remet a una normativa urbanística que ja estava instaurada.

Nosaltres considerem que el plantejament que ha fet el Govern, sobretot en el seu preàmbul, és una greu equivocació. El preàmbul el que estableix és un afirmació inacceptable i contrària a l'article 16 de la Constitució, al pretendre regular els centres des de la laïcitat. L'Estat espanyol és un estat no confessional; no és un estat de confessió laica. Aquesta pretesa definició va en contra de la llibertat religiosa; el fet religiós no és un estigma a eliminar, i per tant és important reconèixer la seva presència. L'Estat no pot ignorar l'existència del fet religiós a la societat, no pot situar-se al marge d'aquesta, com pretén el laïcisme, a l'excloure de l'àmbit públic la dimensió religiosa. Fer-ho seria legislar no per a la societat; seria allunyar encara més la societat catalana de la política.

Aquesta definició, que ha estat clau i nuclear per alguns grups, constitueix precisament la clau per la qual el nostre grup no donarà suport a aquest projecte de llei. No volem confondre la ciutadania: el respecte des de l'estat no confessional no passa per la laïcitat; no ens equivoquem.

Respecte a l'objecte de la regulació, els dos punts que pretenia, que eren la reserva de sòl i la llicència urbanística, la llei el que pretén és concretar per llei el que ja existia dintre dels conceptes d'equipaments comunitaris. I, per tant, el que manca és capacitat de lideratge a l'hora d'aplicar les lleis. No s'ha de fer una llei nova.

I respecte a la reserva de sòl, hem vist com el Govern ha donat un pas cap enrere. En aquests moments deixa d'una manera molt laxa, per tant no reivindicable directament en un tribunal, quins espais, amb quines disponibilitats, i, sobretot, torna a aparèixer la discrecionalitat a l'hora de veure quin espai correspondrà a cada una de les confessions religioses, per no dir que dintre de cada una d'elles hi ha diferents faccions o possibles subdivisions que també voldran aquest espai públic i també voldran les seves pertinents dotacions econòmiques.

En tot cas...

El president

Senyora diputada...

La Sra. Olano i García

...com es va dir ja –ja vaig acabant, senyor president–, com ja vam dir a algun representant del món local en la mateixa compareixença de la llei, no confonguem l'espai públic amb el privat.

I tornem a dir que hem perdut una gran oportunitat d'arreglar la inconcreció i l'arbitrarietat, i en canvi ens trobem amb un projecte de llei que no col·labora per res a solucionar el problema i el conflicte social, que no urbanístic, dintre de Catalunya.

Gràcies.

El president

Té la paraula per defensar les esmenes del Grup Parlamentari de Convergència i Unió la il·lustre senyora Glòria Renom.

La Sra. Renom i Vallbona

Senyor president, membres del Govern, representants de les entitats i confessions religioses que ens acompanyen, també d'algun ajuntament, directora general d'Afers Religiosos, senyor García Clavel, la meua més sincera salutació i el meu agraïment per la vostra presència. Avui, després d'un llarg procés parlamentari d'un any i mig, prenc la paraula en nom de Convergència i Unió per tal d'encarar el debat final del Projecte de llei sobre els centres de culte.

El Govern el 6 de febrer del 2008 justificava amb molta convicció els motius que a parer dels grups que donen suport al Govern feien necessària la regulació per llei d'un text que vàrem debatre i que des de Convergència i Unió hem estat treballant fins avui mateix. Cap dels seus arguments ens varen convèncer, i així ho vàrem expressar presentant esmena a la totalitat al projecte de llei i argumentant els motius que ens varen portar a aquest posicionament inicial. Des d'un bon principi vàrem deixar clar que aquesta no era la nostra llei, que era una llei sobrer, que aquesta no era la llei que hauria de donar resposta a les plurals i complexes situacions que actualment es viuen en alguns municipis del nostre país; elles, totes elles, motivades per la problemàtica generada per la presència de noves religions.

Vàrem considerar que aquesta llei no era necessària i que no era una llei útil; no donava respostes, ans al contrari, generava més problemes als ajuntaments, i podia condicionar administrativament l'exercici d'un dret fonamental com és l'exercici del culte.

Vàrem afirmar i afirmem que una llei com aquesta no feia falta per garantir el dret a llibertat religiosa tal com es mencionava en el seu preàmbul. És sabut que aquest dret ja està clarament garantit per lleis orgàniques, com és la Llei de llibertat religiosa, diversos tractats internacionals, la Constitució i l'Estatut, que hi obliguen per damunt fins i tot de l'ordenament jurídic propi.

També pensem que aquesta llei no està feta partint de la realitat del nostre país. Aquest és un element clau a tenir en compte a l'hora d'elaborar una llei que afecta precisament la tècnica religiosa, la temàtica religiosa. Som hereus de la raó grega; també del dret romà, que

ens marca els fonaments de les nostres normes convencionals, i hereus, també, de l'humanisme cristià, que ens aporta conviccions.

Aquests elements són els frontispici de la nostra cultura; són els fonaments que han tingut i tenen un pes extraordinari en el que avui som; són els fonaments, la soca, el bagatge heretat que és part inherent del conjunt del cabal social i cultural de Catalunya. No el podem ignorar ni menystenir.

I així llegim: «S'ha de garantir a totes les opcions espirituals i religioses el quadre legal propici a llur expressió, sense negar l'herència de la història, en particular del racionalisme grec i de l'herència judeocristiana.» Aquest és un fragment extret de la Constitució francesa; són consideracions que trobem a faltar en aquesta llei i per aquest motiu mantenim vives les nostres esmenes 28 i 80.

No es pot fer una llei per un poble sobre una matèria tan sensible i arrelada a la nostra cultura com ho és el fet religiós, partint del no-res. Un país que es defineix democràtic ha de propiciar l'exercici dels drets i les llibertats fonamentals i molt especialment els vinculats amb el dret de llibertat religiosa. El ple exercici de les llibertats de pensament, d'expressió i de religió marquen el grau de maduresa democràtica d'un poble, d'un país. S'entendria, doncs, que les lleis dirigides a restringir i intervenir algun d'aquests drets en lloc de facilitar i propiciar la seva expressió i exercici ens allunyaria del que hauria de ser construir un país des de i en la democràcia.

No sabem quina serà la importància d'aquesta llei a partir d'avui, però el que sí sabem és que el tema, que és objecte de la llei per Convergència i Unió, és un tema important i que no es pot tractar de forma precipitada i poc reflexionada i encara menys amb superficialitat.

Per aquest motiu donem molta importància a aquest temps passat, d'un any i mig de procés parlamentari, perquè ens ha permès tenir informes, establir contactes i converses amb els responsables de les confessions i dels ajuntaments afectats, i conèixer de primera mà el toc de realisme de les compareixences donant-nos fe de com les noves realitats incideixen en el paper de les religions i que aquestes poden acabar desenvolupant actualment en societats cada vegada més complexes i plurals.

Escotar les substancials i significatives compareixences que ens varen enriquir amb les seves aportacions, des dels àmbits jurídic, confessional i municipal, ha estat imprescindible i clau per tal d'elaborar les esmenes que ha permès redreçar i millorar aquest projecte. En el seu conjunt ha deixat palès que aquest és un tema delicat i complex on hi conflueixen diferents interessos i diverses necessitats. Els testimonis dels responsables dels municipis ens van fer veure la inviabilitat de legislar igual per a tots els 946 ajuntaments de Catalunya. També les confessions religioses varen destacar les grans diferències existents entre elles a tenir presents i la improcedència a l'hora de legislar per un igual per totes.

D'aquesta manera, les compareixences ens van confirmar els dubtes generats quan el Govern tripartit va presentar aquest projecte de llei, i ens va fer més evident la

necessitat de modificar-lo profundament. Nosaltres hem estat sensibles a contemplar la possibilitat que aquesta llei, un cop modificada, s'aproximi al més possible al que la societat civil va expressar en les seves compareixences i hem treballat de valent per aconseguir-ho. Han estat retirats elements de la llei que no resolien res i que en el que feien en aquesta llei era més desvirtuar la realitat existent que no pas donar un argument científic i real que justificués la necessitat de la mateixa llei.

Observem amb satisfacció com hem contribuït a millorar elements importants d'aquest projecte dels que en destacarem uns quants. En el preàmbul, per exemple, la supressió del paràgraf on es determinava l'existència de tretze grans religions, afirmació que consideràvem irrellevant, per una banda, quant al nombre, ja que totes elles haurien de complir la normativa vigent per igual amb independència de la quantitat, i, per l'altra, per la indefinició de quins criteris determinaven què és una gran confessió a Catalunya.

També volem destacar la rectificació del text on s'atribuïa una presumpta responsabilitat als alcaldes, de les greus situacions creades en alguns municipis. I per finalitzar amb el preàmbul, destacar l'acord assolit amb una esmena transaccional on s'explica el terme «laïcitat» i se suprimeix el text relatiu al laïcisme. Creiem que era un error pretendre donar una càrrega ideològica a un text d'una llei directament relacionada amb el fet religiós.

En l'article 1 hem suprimit l'obligatorietat de preveure sols on s'assignés allò religiós en els plans d'ordenació urbanística municipal i ha quedat modificada en funció de les necessitats i disponibilitat de cada municipi, respectant així el que era un dels nostres punts importants: l'autonomia municipal. Des de Convergència i Unió creiem que no era convenient pretendre unificar l'acció municipal quan les diferents realitats dels nostres municipis aconsellen analitzar singularitzadament els sectors que componen la problemàtica de les noves religions presents a casa nostra.

Per altra banda, hem aconseguit que quedin fora de l'àmbit d'aplicació d'aquesta llei els llocs de culte ubicats en centres assistencials i educatius, i també que s'exceptuin de les autoritzacions per la normativa sectorial, les conferències, els concerts, el cant coral i activitats d'esplai i de lleure que tinguin lloc als centres de culte.

Nosaltres creiem que l'exigència d'obtenció d'una llicència administrativa per exercir un dret tan fonamental com la llibertat religiosa podria afectar el contingut essencial del dret, i, per tant, considerem que els nous centres de culte només haurien de comunicar el compliment de les condicions materials de tècniques establertes. I per aquest motiu no proposem l'exigència de cap nova llicència. En el nou text se substitueix la llicència per la comunicació, tal com era el nostre propòsit, però només complert parcialment, en el supòsit dels locals que no superin un cert aforament o en altres supòsits. És evident que cal regular la salubritat i la seguretat de les persones en tots els locals de concurrència pública, inclosos els centres de culte. Això no ho discuteix ningú, però per a això no cal donar una llicència específica

als centres de culte, i el que caldria, al nostre entendre, i així ho varem expressar, és aplicar amb rigor les normatives municipals ja existents.

En el projecte inicial no hi constava cap estudi que ens informés de quants temples del nostre país quedarien afectats per l'aplicació de la llei, ni tampoc sabíem, ni la sabem, la despesa que representarà a cada confessió les obres d'adaptacions dels seus centres de culte. És una llei sense memòria econòmica, el Govern s'hauria de fer càrrec d'allò que imposa. Tot i que amb l'esmena transaccional acordada hem reduït el nombre de centres afectats, però, per aquest motiu nosaltres mantenim viva les esmenes on demanem que el Govern atorgui els ajuts necessaris per fer possible aquest procés.

Des de Convergència i Unió assumim la responsabilitat que ens infon ser el partit amb la major representació del poble català en aquesta cambra, el partit que quan governava ja va crear la primera i única Secretaria General d'Afers Religiosos en tot l'Estat espanyol, avui direcció general. Com a alternativa de govern que som hem treballat amb responsabilitat per evitar que aquesta llei, d'aquesta llei un biaix ideològic i esperem que no tingui la temptació d'aplicar-la tal com la van concebre. Entenem que hauria de dirigir la seva acció al present i al futur. La innecessària mirada al passat no és coherent amb el preàmbul, on s'afirma que està bàsicament per les noves situacions i realitats religioses que es troben a Catalunya, que plantegen nous reptes i noves respostes.

D'una cosa n'estem segurs: que aquesta llei no és la nostra llei i que a través de les compareixences coneixem les incerteses que ha desvetllat aquest projecte a les confessions religioses i als ajuntaments. Sabem, també, que no la van sol·licitar la majoria de les confessions ni tampoc la dels ajuntaments, i cap dels compareixents es va mostrar satisfet i segur de millora davant del seu contingut.

I, finalment, tenim quatre esmenes transaccionals per garantir amb una d'elles limitar el caràcter retroactiu de la llei i dirigir la mirada cap el futur que no podrà tenir el suport de Convergència i Unió sense que el desplegament reglamentari incorpori l'esperit amb el qual tanquem aquesta llei. Els emplaço, des d'aquesta tribuna, al fet que el desplegament reglamentari es faci d'acord amb aquesta força política que represento i que dona suport a aquesta llei.

Abans de finalitzar, vull fer l'agraïment, un agraïment precís i concret, a totes les persones de la ponència amb les quals hem treballat al llarg d'aquest període i especialment a la paciència del lletrat, Antoni Bayona, i, no cal dir-ho, tampoc, als nostres assessors i a l'equip del grup parlamentari.

Per acabar, donarem, doncs, el nostre suport a aquest projecte de llei, amb el desig i l'esperança que, malgrat tot, sigui una llei positiva per al conjunt del nostre país i de la seva gent.

Moltes gràcies.

El president

Té la paraula, seguidament, per defensar les esmenes del Grup Mixt i posicionar-se respecte al text del dictamen, l'il·lustre senyor Albert Rivera.

El Sr. Rivera Díaz

Gràcies, senyor president. Honorable conseller, diputats i diputades, bé, jo crec que alguns dels portaveus que han passat per aquesta tribuna ja han manifestat un dels arguments, encara que, com veurem després en la votació, es poden interpretar els arguments amb una votació molt diferent.

Jo..., la veritat és que els discursos que he sentit fins ara en aquesta tribuna pensava que eren discursos per votar en contra del projecte, no? Sé que hi ha un partit que hi vota en contra, sembla que un altre al final hi vota a favor, i nosaltres, des de Ciutadans, diem que creiem que ha de tirar endavant el projecte, o sabem que hi han coses positives en el projecte, però, per principis, com vam dir-ho en el seu dia, tampoc ens acabem de creure la llei. Per tant, ens abstindrem. Per tant, ja ho dic, d'entrada, perquè no sorprenguin els discursos a última hora.

S'ha parlat, evidentment, de qüestions molt més profundes –molt més profundes– i filosòfiques en aquesta tribuna i en la mateixa ponència que del que estem parlant en realitat. Estem parlant d'una norma que el que vol és, al final, com diu el seu propi títol, regular..., en definitiva, una llei que vol regular l'ús, les característiques, les regulacions administratives que han de tenir els centres de culte.

Per tant, és veritat que el preàmbul, i així també ho vam proposar nosaltres i ho hem comentat, i ara ho defensem així, creiem que el mateix preàmbul ja marca, d'alguna manera, doncs, que es pretén una cosa o es pretén marcar una filosofia política per una banda, però, per l'altra, sabem que el que estem regulant és molt concretament una qüestió purament administrativa.

Però, a més, el mateix preàmbul ja marca de veritat el perquè, d'alguna manera, creiem que no era necessari tramitar aquesta llei com a projecte de llei, sinó que hi havia altres instruments normatius. Perquè parla que, en alguns casos, aquestes disparitats han desorientat els responsables dels centres de culte, alguns dels quals han demanat una unificació de criteris. Efectivament. És a dir, si nosaltres no hi votem en contra, i sabem que tirarà endavant aquest projecte i ens sembla correcte, és perquè sabem que hi ha d'haver unificació de criteris. Perquè és necessari, perquè la societat civil ho està demanant, perquè hi ha problemàtica en l'àmbit local. Per tant, sabem que hi ha d'haver-hi, aquesta unificació. Però la nostra qüestió o el qüestionament que fem del mateix projecte és: ha de ser mitjançant un projecte de llei, mitjançant una llei que s'aprovi al Parlament, o hi han mecanismes en la legislació vigent i en la normativa vigent que poden portar, mitjançant modificació, mitjançant reglament, a aquesta unificació de criteris?

Nosaltres creiem que hi ha altres vies i que la via no era fer una llei, sinó que la via era, amb altres normatives que tenim i amb altres instruments, reglamentar aquesta

unificació de criteris. Per tant, diguéssim que discrepem més amb la forma que amb el fons, podríem dir; que en el fons podem coincidir amb la necessitat d'unificar aquests criteris, però en la forma no coincidim que hagi de ser per un projecte de llei, i per això la nostra posició de vot.

Per altra banda, també coneixem, i l'hem coneguda, la preocupació de l'àmbit local i de l'autonomia local que han manifestat en aquesta cambra i amb documentació, fins i tot molt clara, sobre la preocupació de molts ajuntaments respecte a aquesta autonomia local. I és cert, aquesta norma, tot i que no és concreta, tot i que hi ha molta inconcreció, deixa, per reglaments, regular qüestions que, des del nostre punt de vista, hauria de ser reservada a l'autonomia local. Estic parlant que, fins i tot, es parla..., jo crec que amb una voluntat una mica de voler-ho agafar tot, es parla, fins i tot, d'evitar molèsties a tercers, no? I clar, quan es parla d'evitar molèsties a tercers o de normes de convivència..., per a això hi han normatives municipals que regulen aquesta convivència i aquestes normes cíviques de comportament, ordenances municipals.

Per tant, intentar regular amb aquesta llei també o citar-ho pràcticament, perquè tampoc s'hi regula, a remetre un reglament, intentar regular o marcar aquí l'àmbit de regulació i de l'àmbit local per les molèsties a tercers dintre d'un món local o d'àmbit local, no ens sembla, des del punt de vista legislatiu, una bona fórmula. Per tant, insisteixo en la discrepància en la forma més que amb els continguts.

Un altre tema també que hem volgut incloure, perquè creiem que ja quasi introduïa un debat també filosòfic, podríem dir-ne, amb el preàmbul, tot i que no hi estàvem d'acord, perquè no coincidía amb el contingut de la norma, sí que hem volgut, ja parlant d'això també, incloure-hi una clàusula de drets humans. És a dir, aquí es parla d'ajudes; aquí es parla, en definitiva, d'acollir en aquest cas confessions religioses i de regular aquests centres de culte, però també creiem que era important, com a mínim, també filosòficament, però que quedi constància com a país democràtic que regula, en aquest cas, o que es poden regular drets fonamentals, com és la llibertat religiosa, que seria bo que també comencéssim a exigir, com a mínim, si hem d'ajudar i donar ajudes a centres o, en aquest cas, a confessions religioses, un respecte per als drets humans, un respecte per als drets fonamentals. I molts deuen pensar: «Home, doncs, ja es respecten.» Bé, es respecten en la forma general, però potser no es respecta moltes vegades el mínim, eh?, perquè pugui haver-hi igualtat entre un home i una dona; de vegades no es respecta que, per exemple, una persona es pugui desenvolupar lliurement per diferents condicionants religiosos. I nosaltres creiem, i ho diem així, clarament, que hi han determinades manifestacions que de vegades xoquen amb els drets més fonamentals. Per tant, creiem que això s'ha de tenir en compte. Que en aquesta llei, en què parlem de centres de culte, no és el lloc? Poder no, també és veritat, poder no, però igual que no ho és el preàmbul, que tampoc coincideix.

Per tant, si hem de deixar una empremta també filosòfica, nosaltres volem dir des de Ciutadans..., hem de

creure que la laïcitat –cosa que s’ha dit aquí, en aquesta tribuna– no és l’enfrontament de res; la laïcitat és la convivència entre diferents confessions religioses i els que no són religiosos. Aquesta convivència és la laïcitat, que ningú s’espanti. Ja sabem que en aquest país, a Espanya en general, la laïcitat ha estat vista o moltes vegades interpretada d’una forma absolutament contrària al que representa realment. Però la laïcitat és la convivència, és l’única fórmula de convivència quan hi han moltes religions; és un respecte profund a la llibertat individual i un respecte a l’espai públic de convivència. Per tant, que ningú s’espanti quan es parla de laïcitat; estem parlant de convivència, no estem parlant de prohibició, no estem parlant d’enfrontament, estem parlant del contrari. No hi han altres fórmules, no pot haver-hi una preeminència d’una religió davant d’una altra, no pot haver-hi una superioritat moral d’una confessió religiosa davant d’una altra, no pot haver-hi tampoc una falta de respecte per a aquells que no creuen.

Per tant, jo crec que, sincerament, creiem que és l’única fórmula de convivència al segle XXI. Per tant, que ningú s’espanti, perquè és la fórmula millor de què podem dotar-nos per intentar conviure entre persones i respectant profundament una llibertat religiosa reconeguda i regulada a l’article 16, que, evidentment, jo crec sincerament que, tot i les discrepàncies que puguin haver-hi amb la preeminència o no d’alguns acords amb algunes confessions religioses a Espanya, és veritat que com a país no confessional s’ha sabut recollir també aquest fet religiós i aquest fenomen religiós a la Constitució, i creiem que no ens va tan malament; creiem que no ens va tan malament, tot i que hem de corregir algunes qüestions d’igualtat entre confessions.

Un altre punt també que ha sortit és el de la normativa urbanística, és una altra de les esmenes que hi havia. Efectivament, la normativa urbanística té molt a dir, però, hi insistim, precisament aquesta normativa és la que dotava d’instruments perquè no calgués fer aquesta llei. Per tant, jo vull sobretot que s’interpreti concretament i correctament la nostra posició política, des de Ciutadans; és a dir, precisament perquè creiem que hi han instruments per fer-ho d’una altra manera, i precisament també, per altra banda, perquè creiem que és necessari unificar criteris, deixem..., en tot cas no votem en contra d’aquesta normativa, sinó que creiem que ha d’avançar, ha de tirar endavant, però sí que posem un incís com a mínim polític amb la nostra abstenció, dient: no creiem que la millor fórmula, la millor tècnica jurídica sigui fer-ho a través d’una llei.

Per tant, en definitiva, com veuen les discrepàncies són sobretot amb aquestes formes, amb aquesta tècnica de plantejar-ho, amb la forma de plantejar-ho –ja ho vam dir així en el seu dia. I, en definitiva, les nostres esmenes han anat sobretot a corregir també, de vegades, o indefinicions o inconcrecions dintre d’aquesta intenció de regular aquests centres de culte, o de supressió quan han sigut casos com el que els deia, de les molèsties a tercers, que creiem que l’autonomia local té plena competència per regular com conviuen els ciutadans dintre de les seves ciutats, dintre dels seus pobles. Per tant, no ha de ser aquest Parlament qui entri a dir al món local o a l’autonomia local com han de regular les ordenan-

ces o la convivència, que a vegades, sincerament, no té res a veure amb el fenomen religiós, també deixem-ho clar. De vegades es posa el crit al cel perquè el fenomen religiós comporta no sé quins inconvenients. No és el fenomen religiós, som les persones que convivim en una ciutat. Igual que provoca problemes de convivència el soroll, igual que ho provoca que hi hagi un partit de futbol d’un equip a una ciutat, igual que ho provoca que es celebri una festa de no sé què, igual... Evidentment, el fenomen religiós està dintre de les nostres ciutats, i, per tant, no hem d’intentar..., perquè a vegades és perjudicial, fins i tot, per al fenomen religiós intentar posar l’embolcall aquell, que hi han problemes de convivència entorn del fenomen religiós. No, no; no és el fenomen religiós, són les persones que convivim en una ciutat. I, per tant, no posem tant èmfasi en això, perquè a vegades estem posant un estigma també al mateix ús d’aquests centres de culte o a la mateixa convivència dintre d’una ciutat. No creiem que sigui aquest, el problema, i, per tant, creiem que vincular-ho directament als centres de culte i parlar de problemàtica derivada de l’ús de centres de culte, sembla posar una mica, allò, la bena abans de la ferida, no?

Per tant, finalment, nosaltres mantindrem les nostres esmenes vives. Ens abstindrem en aquesta votació per deixar pas a..., o per entendre que no podem tampoc votar en contra d’aquesta norma, que per contingut poder sí que és necessària en algunes qüestions i per forma hauria estat millor, doncs, modificar altres normatives o els continguts d’altres normatives.

Però, finalment, també amb la reflexió –i una reflexió que seria més política, que ja s’ha dit des d’aquesta tribuna–, que amb aquesta normativa, que ningú s’enganyi, tampoc estem solucionant res de l’altre món, més enllà de les qüestions purament administratives dels centres de culte. Com ja ha dit algun altre company, i jo ho subscriu, no per regular com es posen els extintors en un centre de culte o quin horari ha de fer o quina neteja ha de tenir, amb això no aconseguirem conciliar aquest laïcisme de què parlàvem, aquesta convivència entre persones de diferents confessions o entre persones que no tenen cap confessió. Crec que és important que tampoc li vulguem donar una dimensió per sobre de la que té, aquesta norma. És una norma administrativa, i, per tant, jo demanaria també a tots els grups de la cambra que no intentem vestir això externament i mediàticament d’una norma que ve a solucionar tots els problemes de convivència que pugui haver-hi a Catalunya respecte als fenòmens religiosos o a la convivència entre religions. Jo crec que tots som conscients –o hauríem de ser-ho, com a mínim– que això no és així, que aquí hi ha una feina molt més enllà, una feina molt més de pedagogia, molt més educativa, molt més d’impulsar des dels poders públics aquesta convivència dintre de Catalunya, i, per tant, jo crec que faríem un mal favor a la ciutadania i fins i tot a aquesta norma intentar donar-li una dimensió que no té.

Jo també vull donar les gràcies als lletrats, a les persones que han treballat en aquesta llei, als ponents, en aquest cas el relator, i les altres persones; que també disculpin, com han vist en altres ocasions, les dificultats pròpies d’un grup que té tres diputats i que, a més, ha

d'anar, com saben vostès, a moltes més comissions que d'altres. Però sí que, evidentment, les nostres esmenes, la nostra feina i el nostre treball, doncs, estan aquí, i, per tant, nosaltres l'únic que hem intentat és millorar aquesta norma, intentar aportar també una dosi de realisme amb aquestes esmenes, més intentant concretar i suprimir allò que creiem que no ha d'estar dintre d'aquesta normativa. I, per tant, ens abstindrem en aquesta votació, i, això sí, desitjant que almenys aquesta normativa sigui més bona o més dolenta, perquè realment tindrà problemes també de desenvolupament i els reglaments posteriors..., com a mínim, esperant que a la ciutadania i les persones de les confessions religioses, que sí que esperen aquesta unitat de criteris, els serveixi, com a mínim, per millorar un passet endavant, i almenys estiguin millor o estiguem millor del que estàvem fins ara amb aquesta disparitat de criteris.

Gràcies, senyor president, senyors diputats i diputades.

El president

Pot fixar posició ara el Grup Parlamentari Socialistes - Ciutadans pel Canvi. Té la paraula la il·lustre senyora Consol Prados.

La Sra. Prados Martínez

Gràcies, senyor president. Bon dia a tothom. Salutacions, en primer lloc, salutacions i benvinguda als representants de les confessions i de les entitats que ens acompanyen avui en aquest debat. També en aquesta primera intervenció, agraïments a totes les persones que han treballat en el projecte, en el seu tràmit parlamentari, els companys i companyes ponents: en Miquel Àngel Estradé, Laura Massana, Maria Àngels Olano, Glòria Renom, especialment amb els que més debat hem pogut compartir, que ha estat un debat, jo crec, que molt profitós. També agraïments a l'assessora del meu grup, a l'equip d'Afers Religiosos, especialment a la senyora Montserrat Coll. També agraïment al lletrat, el senyor Antoni Bayona, que els lletrats al final acaben demostrant que tenen molta paciència amb els diputats. I també agraïment a les persones que van comparèixer i ens varen mostrar, ens van expressar els seus criteris i les seves inquietuds.

Vull fer una mica de relat. Segurament és necessari, perquè crec que cal emmarcar la Llei d'espais de culte en la política general del Govern; crec que és necessari fer una mica de relat. Una llei de només quinze articles i algunes disposicions, però la primera llei del nostre torn que assumeix el repte de governar la realitat actual pel que fa a la pluralitat religiosa. La primera llei –per tant, Catalunya torna a ser pionera– a nivell europeu, a nivell d'estat, que assumeix aquest repte. Només quinze articles, però un primer i important –importantíssim, diria jo– pas endavant.

La llei d'espais de culte que estem debatent avui, la llei de barris, la llei d'acollida, com altres lleis, demostren la voluntat de governar amb millors instruments els reptes actuals de la nostra societat. El paisatge humà ha anat canviant, i cal governar per a una ciutadania plena, amb drets i amb deures, amb oportunitats, en

definitiva, treballar per un marc comú de convivència. I aquesta és la voluntat del Govern. Crec que és important emmarcar aquesta llei en aquest propòsit: una voluntat del Govern d'assumir els reptes, d'afrontar la realitat, de no tancar els ulls, de treballar, en definitiva, per una societat cohesionada.

La llei forma part d'un projecte de país, de ciutadans i ciutadanes lliures i amb oportunitats; oportunitats individuals, i també oportunitats col·lectives. Algú d'això pot dir que és parlar de filosofia, però jo crec que és important saber explicar, relatar per què fem les coses.

Deia, dic que el paisatge humà és canviant, sempre està en moviment, perquè de fet el moviment forma part de la humanitat. Vivim en una societat que ho serà per sempre més. Reconèixer-ho és començar a dotar-nos d'instruments bons, de bona governabilitat, perquè necessitem instruments de bona governabilitat davant els reptes actuals de la nostra societat.

Amb aquesta llei reconeixem la pluralitat de confessions, pròpia, aquesta pluralitat, d'una societat diversa. La bona governabilitat ha de permetre mecanismes òptims per garantir els drets de ciutadania. Això és el que pretenem, garantir els drets de ciutadania.

Aquesta llei no és una llei de culte, és una llei que garanteix precisament la llibertat de culte, a través de centres, d'espais que han de ser dignes, segurs, de qualitat. La llibertat religiosa és un dret fonamental reconegut per la Constitució; per tant, no és una llei de culte, és una llei que garanteix la llibertat de culte, que garanteix la llibertat d'expressar-se, trobar-se, pregar en comunitat. I aquesta llibertat la volem garantir des de la laïcitat; laïcitat com a espai de respecte i de llibertat de creences i de pensament, com a espai que és comú i que és públic, com a espai que és de convivència. Creiem que és la laïcitat la que permet i la que garanteix la llibertat de creences i la llibertat de pensament.

La llei té com a finalitat garantir el dret de les confessions a establir centres de culte. Hi insisteixo, els centres han de ser dignes, de qualitat, segurs. I ho ha de fer a través de mecanismes objectius que regulen les condicions tècniques que han de tenir els espais. Els darrers anys s'han creat nombrosos espais de culte o de pràctica religiosa arreu del país. Sovint aquests espais no compleixen unes condicions mínimes, o s'apliquen diversitat de normatives a l'hora de regular la seva instal·lació. Precisament per ordenar aquesta situació s'aprova aquesta llei.

Li vull fer una referència a la diputada senyora Olano. No em serveix el seu discurs sobre l'arbitrarietat, quan és precisament la seva formació política la que en alguns municipis provoca l'alarma, provoca la confrontació, amb finalitats partidistes. I és un tema delicat, en què des de la responsabilitat tots hem de ser molt curosos.

Intento també, en la meua intervenció, respondre algunes preguntes que han anat sortint al llarg del debat dins del Parlament, i jo crec que també fora del Parlament.

L'Administració ha d'intervenir en una qüestió com és la religió? Si la religió pertany a l'àmbit privat, si no ha

de fer cap interferència en un dret que és fonamental, l'Administració no ha d'intervenir en la pràctica religiosa, evidentment; aquesta és des de la llibertat. Però sí que ha de propiciar els mecanismes adequats per garantir-ne el dret i en convivència amb l'entorn. Ho torno a repetir: garantir el dret fonamental a la llibertat religiosa i en convivència amb l'entorn. Seria irresponsable si no ho fes, i més davant les dificultats que pot suposar per a la convivència a la ciutat la pluralitat, que s'expressa de moltes formes i que s'expressa també a través de la pluralitat de creences.

En aquest sentit, al preàmbul hem volgut recollir la Carta europea de salvaguarda dels drets a la ciutat. I ho llegeixo: «La llibertat de consciència i de religió resta garantida a tots els ciutadans per les autoritats municipals, les quals, per mitjà de les normatives respectives, han de portar a terme les accions necessàries per a garantir aquest dret.»

Quins són els principals elements de la llei? Jo en destacaria principalment dos. La llei preveu que els plans d'ordenació urbanística municipal estableixin sòls amb qualificació d'equipaments comunitaris, inclosos els usos de caràcter religiós. Atinent la diversitat de municipis, perquè és obvi, atinent aquesta diversitat, serà d'acord amb les seves necessitats i disponibilitats. És raonable, és una obvietat. Les administracions no es poden emparar en criteris que puguin comportar algun tipus de discriminació, i és per això que serà el planejament urbanístic el que ordeni els centres religiosos de nova implantació, i ho han de fer i ha de ser en zones d'equipaments comunitaris. Aquest és un gran pas.

La normativa, que ha sortit també avui en el debat, una normativa per als centres de culte, crec que ha de ser una normativa que doni seguretat per als usuaris i convivència amb els altres usos de l'entorn. Criteris objectius i d'obligat compliment.

Per tal d'unificar els criteris i davant la diversitat d'aplicacions de normatives que es produeixen en aquests moments, la llei preveu una llicència municipal d'obertura i el Govern establirà per reglament quines han de ser les condicions materials i tècniques: condicions de seguretat, salubritat, accessibilitat, protecció acústica, aforament... Perquè, hi insisteixo, han de ser espais dignes, segurs i de qualitat.

La tramitació serà per sol·licitud o per comunicació en funció de l'aforament. Una esmena que els grups de govern hem proposat és el canvi del concepte de «llicència d'activitats» per «llicència d'obertura», perquè quedi ben clar, per si no quedava clar, que no és voluntat d'interferir en l'activitat, ans al contrari, és voluntat garantir en condicions, precisament, l'activitat. No és interferir en l'activitat, sinó garantir l'activitat.

Ens podem preguntar, i, de fet, ha sortit en el debat: «És que ja no existeixen normatives?» Sí, n'hi han, però de diferent naturalesa: de policia i espectacle, de medi ambient, diferent naturalesa, que regulen activitats ben dispers, però no hi ha una normativa específica per als centres de culte. Però si tenim normatives, com és la seva aplicació? És que no és unificada? No, no ho és, hi ha disparitat de criteris en l'aplicació, la qual cosa

en alguns casos comporta conflicte i dificultats per als ajuntaments, per als veïns i per a les mateixes comunitats religioses.

Amb aquesta llei reconeixem la realitat i no ens quedem quiets, des de la responsabilitat, assumim el repte, no ens ha de fer por. No hem de tenir por a ordenar i garantir, a establir uns criteris des de la neutralitat. Jo crec que les confessions ens ho agrairan i els ajuntaments també ens ho agrairan, perquè ha estat una responsabilitat sovint excessiva i a vegades conflictiva per als mateixos ajuntaments. Aquesta llei, precisament, vol donar suport legal als ajuntaments.

Per què la llei té un caràcter retroactiu? Per què no començar de zero? Doncs, és per la situació en què ens trobem en aquests moments: centres de culte que no reuneixen ni condicions mínimes, dificultats a l'hora d'obrir nous centres, tot i estar reconegut com a dret fonamental, problemes de convivència amb l'entorn. I és per això que preveu, la llei, un període de cinc anys per a l'adaptació, i serà a través de la comunicació a l'ajuntament —una altra de les esmenes que hem presentat per tal de facilitar el tràmit administratiu. Segurament, el reglament haurà de tenir en compte la realitat dels centres actuals i els seus requisits i les seves característiques, i aquí s'haurà de fer un bon acompanyament, que des del meu grup parlamentari estem disposats també a fer.

Com és evident també, cal reconèixer els centres amb caràcter cultural o arquitectònic, i és per això que no s'aplicarà aquesta llei als inclosos en l'inventari del patrimoni cultural.

Després de tot això, calia una llei? Cal aquesta llei? No es podria haver fet un decret, per exemple? Sí, però el tràmit parlamentari permet, de fet, ha permès l'anàlisi, el debat, la recerca de consens en la participació dels grups parlamentaris, i una llei és donar-li tota la força i tota la legalitat.

Els grups parlamentaris hem escoltat els diferents agents i entitats implicats: les confessions, el món local, els experts, especialment en les sessions de compareixença en seu parlamentària, i hem volgut recollir diferents aportacions, perquè és la nostra responsabilitat. I per això els tres grups de la majoria hem treballat i presentat esmenes al projecte de llei, perquè ho hem fet des de la responsabilitat. Per això hem treballat, per tal d'elaborar una llei que respongui al repte que suposa la pluralitat de confessions a Catalunya en l'actualitat. Hem buscat el consens, consens necessari en una matèria com aquesta. Rebutjar aquesta llei és tancar els ulls a la realitat, abstenir-se és no implicar-se en els reptes del país. Per això hem de reconèixer el gest, al final, quasi a última hora, del Grup de Convergència i Unió.

És significatiu, és significatiu que sigui un govern d'esquerres qui cregui en la llibertat de les persones a expressar la seva religió amb garanties; és significatiu que sigui un govern d'esquerres qui reconegui els valors de les religions des de la llibertat i també com a factor cohesionador; és molt significatiu que sigui un govern d'esquerres que tiri endavant una llei d'aquestes característiques.

La llei ho solucionarà tot? La llei és un instrument de governabilitat, un bon instrument de governabilitat, però calen més instruments: la política, el diàleg, la proximitat, per continuar treballant per aquesta societat, que la volem cohesionada.

Per acabar, senyors diputats i senyores diputades, hi torno a insistir, no tinguem por a dir les coses pel seu nom; no tinguem por a reconèixer la pluralitat de creences i la necessitat d'unificar criteris, perquè els espais de culte ho siguin en condicions; no tinguem por a reconèixer la laïcitat com a espai comú i de llibertat; no tinguem por a dotar-nos d'instruments de bona governabilitat, perquè el país ho necessita. Ningú hi perd, tothom hi guanya, no en tinguin cap dubte, ningú hi perd, tothom hi guanya. Que cadascú pregui al seu déu o no, però treballem junts per un marc comú de convivència.

Moltes gràcies.

El president

Té la paraula, en nom del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, l'il·lustre senyor Miquel Àngel Estradé.

El Sr. Estradé i Palau

Moltes gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, el nostre grup i els altres dos grups que donen suport al Govern teníem molt clar que aquesta llei era necessària, era imprescindible i, a més a més, responia a unes necessitats, a unes mancances i a uns problemes que estaven vius als pobles, a les viles i a la societat. I el Govern no podia inhibir-se, no podia girar-se d'esquena, no podia ignorar aquesta realitat. I potser li hauria estat més fàcil, doncs, seguir remetent les confessions a la normativa existent, però, en canvi, ha afrontat amb valentia, amb decisió, amb capacitat de diàleg, amb obertura de mires les seves responsabilitats.

És clar, hi ha partits que potser no la coneixen aquesta realitat. I no m'estranya, senyora Olano, que vostè digui que no era necessària la llei, perquè, clar, de fet, el seu partit en moltes comarques no hi té ni tan sols representació, té poquíssims alcaldes i regidors. I allí on té representació, normalment són a l'oposició. I això suposo que fa que ignoren aquesta realitat, que no estiguin en contacte amb els problemes, doncs, que són vius al carrer. Però, miri, hi havia quatre problemes fonamentals que s'havien de resoldre i que s'havien d'abordar, que s'havien d'afrontar: un era que hi havia confessions que no trobaven un espai idoni on construir el seu espai de culte. Això era un fet: hi havia confessions que no trobaven cap lloc. Feien una proposta, els deien que no; en feien una altra, els tornaven a dir que no. I al final no es podien instal·lar enlloc. L'altre problema: hi havia una normativa heterogènia que s'aplicava com bonament podien els ajuntaments, però que no garantia la igualtat de tracte de tots els ciutadans, independentment d'on visquessin, i cada ajuntament bonament feia el que podia. Tercer problema: hi havia espais de culte sense llicència, semiclandestins, diria jo, potser perquè interpretaven que com que la llibertat de culte és un dret fonamental, ja no calia sol·licitar-ne o bé perquè en absència d'una regulació específica, interpretaven que

no calia demanar permís, que no calia demanar autorització. I quart problema: hi havia espais de culte, hi ha encara espais de culte, malauradament, que no reuneixen les condicions de seguretat i de salubritat mínimes i exigibles. I, per tant, calia també una llei que garantís que tots els espais de culte proporcionen als seus usuaris i a la comunitat de veïns amb la qual comparteixen el barri o el carrer, doncs, aquestes condicions de seguretat i de salubritat.

Per tant, la llei resol tot això, perquè a partir d'ara totes les confessions religioses saben que en un lloc o altre del seu municipi, del municipi on tenen presència i on tenen un contingent o un grup nombrós de fidels, tindran un lloc on implantar-se. Evidentment, cada ajuntament decidirà quin és l'espai idoni. Uns potser pensaran que ha de ser al centre de la població, altres en una zona d'expansió, altres en una zona més perifèrica, però el que no podran és remetre'ls a un polígon industrial o a una zona rústega, ja no ho podran fer. Sabran que hi ha un espai idoni i, per tant, un cop feta la previsió, aquelles confessions podran plantejar-se adquirir un terreny i podran plantejar-se fer unes inversions. I això és molt important deixar-ho clar i la llei això ho resol. I sí que és veritat que diu, que explicita que la previsió de sòl s'ha de fer d'acord amb la disponibilitat, però ja ho he dit abans, és que es pot fer d'una altra manera? És que els ajuntaments es poden inventar un sòl que no tenen? És que poden improvisar sòl? Evidentment que ho hauran de fer a partir del sòl que tenen i del sòl que poden anar obtenint amb els respectius plans parcials. Per això també faran una planificació a mitjà termini.

Per tant, és clar que ho faran d'acord amb les seves disponibilitats, és que és obvi que ha de ser així, i d'acord amb les seves necessitats, perquè el contrari hauria suposat obligar alguns ajuntaments a preveure més sòl del necessari o menys del necessari. Però és que això, a més a més, a les confessions religioses també els reforça els seus drets, perquè un cop aquella religió o aquella confessió que està implantada en un municipi, un cop ha demostrat objectivament que té necessitat d'un espai, té un argument jurídic més per obligar l'ajuntament que faci la corresponent previsió de sòl. És a dir, que el fet d'afegir-hi que els ajuntaments han de preveure sòl d'acord amb les seves necessitats suposa també dotar d'un instrument més als municipis..., ai, perdó, a les confessions per poder exigir els seus drets.

Miri, sobre la laïcitat, si només ens limitem a la no-confessionalitat, estem reduint la pluralitat o el pluralisme al món dels creients i dels practicants, que és molt respectable. I a Catalunya no només hi ha d'haver, hi ha i hi seguirà havent, i és positiu, perquè enriqueix la societat, diversitat religiosa. També hi ha d'haver i ha d'estar reconegut així una diversitat d'opcions en front de la religió, i la laïcitat determina aquest espai en el qual es troben, dialoguen i s'interrelacionen els creients i els practicants amb els no creients i els no practicants i els agnòstics i els que es declaren ateu o els que simplement no es volen manifestar. Això és el que configura la laïcitat: inclou el pluralisme religiós, però va més enllà de la no-confessionalitat, perquè també inclou el pluralisme d'opcions enfront de la religió. Jo crec que és un valor important de la societat catalana, i la laïcitat

és un valor central, és un terreny de joc comú on ens trobem a gust la majoria de ciutadans.

I deixi'm dir-li una altra cosa –deixi'm dir-li una altra cosa: la laïcitat és també l'antítesi de les teocràcies –és l'antítesi de les teocràcies– i generalment les teocràcies infringeixen molts mals als seus ciutadans i normalment practiquen una política exterior bastant agressiva, desgraciadament. Per tant, la laïcitat contribueix a pacificar les societats, contribueix a fer-les més democràtiques, més plurals i és un valor important i plenament acceptat per la societat catalana.

Jo voldria també desmentir, ja ho he fet abans de forma succinta, que es digui que aquesta llei tindrà un caràcter discrecional; no és veritat, no és veritat que aquesta llei tingui un caràcter discrecional i que la previsió de sòl es farà de forma discrecional. És més, en el text original, quan parlava que els ajuntaments havien de preveure sòl i/o destinar terrenys per a usos religiosos, el fet de destinar-hi terrenys ho plantejava amb caràcter opcional, deia «i/o destinar terrenys». Què volia dir aquest redactat? Que els ajuntaments tenien tres possibilitats: una, fer una previsió de sòl; dos, una possibilitat mixta, que era preveure sòl i alhora destinar-hi terrenys, o tenien una tercera opció, si no volien preveure sòl, perquè no els interessava, podien destinar-hi terrenys.

Però malgrat que tenia un caràcter opcional i alternatiu, alguns municipis, algunes associacions de municipis tenien un recel respecte a aquesta paraula o a aquesta frase, i, tot i que nosaltres creiem, ho repeteixo, que era bona, la vam treure. Per què? Perquè no som omnipotents els legisladors, perquè hem d'escoltar els compareixents i volíem tenir la garantia que les entitats municipalistes serien aliades i còmplices convençudes a l'hora d'aplicar aquesta llei. I va ser per respecte als seus dubtes i a les seves reticències que ho vam treure, malgrat que seguim pensant que hauria estat bé mantenir-ho i parlar de previsió i d'«i/o destinar terrenys». Però, miri, tot i així, ho vam treure, perquè pensem que és bo que aquesta llei tingui un suport inicial com més ampli millor i no desporti desconfiança.

Respecte a les esmenes 28 i 80, de Convergència i Unió, senyora Renom, nosaltres aquestes esmenes no les podem acceptar. Perquè, és clar, aquestes esmenes, fixi's que pretenien que la llei reconegués que la religió catòlica és la religió majoritària. I pretenien també que aquesta normativa s'apliqués en funció del grau d'implantació, doncs, de cada religió. Això entenem que hauria estat discriminatori, eh? És a dir, primera perquè, com sabem quin és el grau d'implantació de cada religió en un municipi concret? És que al padró hi posa, cada u, quina religió practica? És que se li pot exigir a algú, que expliqui quina religió practica? Però és que, a més a més, esmentar una religió i no esmentar les altres hauria estat ofensiu. No hauria comportat cap privilegi per a la religió esmentada o reconeguda explícitament i, en canvi, podia haver-se interpretat com un menysteniment o una ofensa cap a les altres religions.

I per això vam considerar que no era oportú, i menys en una llei d'espais de culte –que, per tant, no estàvem parlant de les religions en si–, que hi figurés que a Catalunya hi ha una religió majoritària. Tots ho sabem,

que hi ha una religió majoritària i que històricament ha contribuït a configurar aquest país tal com és, amb les seves qualitats i també amb els seus defectes, perquè hi ha hagut de tot. I, miri, el vicepresident del Govern, no fa gaires dies va estar al municipi de Toluges, a la Catalunya del Nord, celebrant les festes de Pau i Treva, eh?, que precisament expliquen perfectament el paper que han tingut la religió i alguns dels seus bisbes en la configuració, doncs, d'aquest país. Ho sabem perfectament; però no era el lloc, ni hauria tingut cap efecte positiu, i hauria pogut resultar ofensiu i discriminatori. Per tant, per això aquestes esmenes de cap manera no les hi volem..., no les hi podem votar.

De tota manera, fixi's que la llei reconeix el pes que han tingut la religió catòlica i les seves tradicions. Per què? Perquè estableix que hi ha un inventari del patrimoni català, i aquest inventari del patrimoni català recull tots aquells temples que tenen un valor històric artístic i als quals la llei, evidentment, no es podrà aplicar amb tot el rigor. Perquè suposo que tots estem d'acord –els catòlics, els agnòstics, els que practiquen altres religions– que, per exemple, no podem modificar una paret de Santa Maria del Mar, segurament, per fer-hi una sortida d'emergència; que, en tot cas, la solució l'hem de buscar d'una altra manera. O que no podem fer segons quina obra a la catedral de Ripoll, perquè segurament això seria un atemptat. (*Veus de fons.*) Bé, doncs, a la catedral de Solsona, a la catedral de Solsona –ho lamento per Ripoll, que no tingui catedral. (*Rialles.*) Per tant, ja hi ha un inventari –ja hi ha un inventari, eh?–, i aquest inventari reconeix aquest valor patrimonial.

Evidentment, votarem en contra de les esmenes del Partit Popular; votarem també en contra de les esmenes del Grup Mixt, i, respecte a les afirmacions que ha fet la senyora Glòria Renom sobre alguns punts, doncs, que ella no compartia de la llei, nosaltres, com que valorem molt positivament l'actitud i el fet que hi votarà a favor, tampoc ara no entrarem aquí a polemitzar sobre aquests punts, perquè entenem els seus punts de vista. Nosaltres ens mantenim en els nostres, i això demostra que, malgrat que els quatre grups que donarem suport al Govern no compartim les mateixes posicions en tots els punts, malgrat això ens podem posar d'acord per a aprovar una llei que serà útil, que serà necessària, que serà eficaç i que, ho repeteixo, serà també avantguardista i ajudarà a resoldre molts d'aquests problemes. I, si no els pot resoldre tots, doncs, miri, ja la modificarem quan calgui –ja la modificarem quan calgui–, però s'havia de fer, aquesta passa s'havia de fer, aquesta aposta, i crec que el Govern i els grups que la votarem a favor hem assumit les nostres responsabilitats i els nostres compromisos amb la societat catalana.

Moltes gràcies.

El president

Té la paraula, en nom del Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa, la il·lustre senyora Laura Massana.

La Sra. Massana Mas

Gràcies, senyor president. Honorable conseller, secretari general, directora general i persones responsables de les diferents entitats i confessions que ens acompanyen, vull, abans que res, i també com ha fet la resta de ponents que m'han precedit, donar les gràcies a tots i a totes, en aquest cas als diputats i diputades que hem compartit la ponència, que n'han format part, però especialment a aquells amb què hem anat treballant més colze amb colze i frec a frec fins a gairebé..., fins a arribar al que hem arribat avui. Lamentablement..., el Grup Mixt ha exposat aquí les seves propostes d'esmenes, no vam tenir l'ocasió de poder-les debatre, i segurament algunes serien prou interessants. També vull fer aquest agraïment especial, que ja han fet la resta, cap al lletrat; de debò, senyor Bayona, que la seva col·laboració i disposició ens han facilitat molt la feina, gràcies. Gràcies també a la directora general i a tot l'equip per les seves explicacions, quan les hem demanat, i pel seu suport, també, i agilitat, quan els hem necessitat.

Nosaltres, senyora Olano, quan parlem de llibertat de consciència, parlem de la llibertat de tenir una visió del món determinada, una cosmovisió determinada, un sistema d'idees, religioses o no. I és en aquesta llibertat de consciència on cal incloure la llibertat religiosa. Altrament, només parlariem de llibertat de professar una religió o bé de negar-la, de la seva negació, de la no-recrença religiosa. La llei que ens ocupa parteix d'aquest dret, del dret a la llibertat religiosa, reconegut a la Constitució, i també a la llei de llibertat religiosa.

I, com assenyala el preàmbul, aquesta llei tenia la finalitat, té la finalitat de facilitar l'exercici de dret a culte, de donar suport als alcaldes i als municipis a l'hora de facilitar aquest exercici i de vetllar perquè els centres on es practica la religió tinguin la dignitat, la seguretat i la higiene. També té la finalitat d'evitar possibles molèsties a persones que no comparteixen la religió o terceres persones.

Però, tot i que la finalitat de la llei sigui tan concreta, la seva deliberació, sobretot en els aspectes més conceptuals, ens ha portat a moments de discussió, jo diria que a voltes apassionats i, algunes estonetes, tensos, i que –de fet, ho recollia divendres passat algun diari– va deixar fins i tot bocabadats a teòlegs, i fins i tot el pare o monjo Hilari Ragner recordava les paraules de Benet XVI, que parlava de la sana laïcitat de l'Estat.

I és en aquest debat, el de l'exercici de llibertat religiosa, que és de manera similar..., potser podríem posar com a paral·lelisme el de la llengua, que és un debat de vidre, és un debat fràgil i de difícil reconstrucció si es trenca. Per això, ha calgut esmerçar força temps en els treballs de la ponència i abocar-hi racionalitat i desig de consens. Crec, sincerament, que ho hem aconseguit, i vull donar les gràcies en particular a la senyora Renom, perquè finalment no hàgim condicionat la paraula «laïcitat» i pugui haver estat expressada amb tot el seu significat, que és aquesta neutralitat, i aquest debat l'hem tingut.

Però bé, en els continguts concrets de la llei, què buscàvem nosaltres? –i així en vam fer esment en l'esmena a la totalitat, quan es va votar l'esmena a la totalitat.

Hi havia tres aspectes clau que el nostre grup pensava, creia que podia assolir la llei.

Primer, partia de comprendre la necessitat que calia aquesta regulació, perquè garantís primer una actuació municipal amb criteris unificats, davant de l'actual disparitat de criteris, i que assegurés a totes les religions, a les altres religions, també a les menys afavorides, les minoritàries, la possibilitat de tenir temples, la possibilitat de tenir aquestes condicions mínimes, i que alhora procurés la convivència veïnal i que donés, en definitiva, un tracte igual en drets, sense discriminacions, i com a porta de base també, i com una de les bases del nostre model d'acollida.

L'aportació volia, per part del nostre grup, tenir unes especials incidències a aconseguir. Primer era el vistic-plau del món local. Crec que amb les compareixences –i aquí ja s'ha esmentat–..., el món local va venir a comparèixer i la seva reticència inicial –fins i tot al principi hi havia com una certa indiferència– va reconduir-se, doncs, cap a unes explicacions que a nosaltres ens van permetre arribar a un consens per tal, doncs, de satisfer plenament el món local.

En segon lloc, també volíem assegurar la laïcitat de les institucions catalanes, una exigència de la neutralitat dels poders públics. Crec que senzillament això s'ha reconegut, doncs, amb l'esmena que hem pactat a darrera hora. I per altra banda, també, mantenir aquestes relacions de cooperació, de col·laboració amb les diferents confessions religioses. Crec que també, doncs, això serà possible.

I en tercer lloc, volíem reivindicar i vindicar el valor de la barreja dels usos en l'urbanisme, és a dir, la riquesa de la vida urbana, de la mixtura, a l'hora de localitzar els usos de caràcter religiosos. I en aquest sentit entenem que també la llei pot ser un clar mecanisme per a la cohesió social.

Perquè..., i s'ha explicat, i aquest és un problema de ser dels qui parlem al darrere: tots els aspectes positius de la llei ja han estat, en aquest sentit, comentats; però per nosaltres, entenent els arguments amb què ens plantejaven el debat de la llei i el que vam practicar en la ponència, creiem que els objectius s'han assolit. Primer, perquè facilitem aquest exercici del dret de llibertat religiosa, perquè la llei diu que els municipis han de preveure un sòl on s'admeti l'ús religiós, d'acord amb les necessitats i la disponibilitat –i aquí ho ha expressat bé el diputat Estradé, que això no ho ha modificat tan substancialment, eh?–, i que això s'ha de fer en zones d'equipaments comunitaris, és a dir, a prop dels usuaris. El dret de llibertat religiosa i el dret de culte, per tant, que són un dret fonamental, doncs, queden garantits i donen a la llei aquest recolzament a la seva implantació. L'altre precepte, que era el de la seguretat, la higiene i la dignitat dels centres de culte, i no causar aquestes molèsties, entenem que calia regular-ho; és com ho he expressat. I tot això quedarà molt més concret en el reglament, però entenem que sí que hem posat els condicionants, en l'articulat, perquè tots els centres parteixin d'unes condicions mínimes de seguretat, de salubritat, i per impedir aquestes molèsties a tercers.

També volem..., i ha de servir i servirà perquè els centres tinguin unes condicions més dignes, i més reconeixement també per part de l'entorn. Recordem això: que fins ara la normativa no era gens clara, hi havia les dificultats d'aplicació de llicències, s'aplicava la Llei de la policia de l'espectacle, llicències mediambientals o totes dues, el que servís millor, doncs, a qui ho havia d'executar. Per tant, el compliment d'aquest requisit substituirà aquestes altres llicències i, per tant, hi haurà un criteri unificat per tot Catalunya i per a tots els municipis. Creiem que això és molt positiu per a les pròpies persones que practiquen, doncs, religions, i per també donar suport legal als municipis.

Per tant, atenent, doncs, que aquest text de llei que ha buscat i ha trobat el consens..., entenem que hem arribat a una finalitat importantíssima de cara a treballar. I crec que això ha fet que no vegem malament que nosaltres mateixos ens hàgim esmenat quan ens hagi fet falta, perquè, com deia també el diputat Estradé, hem escoltat i no escoltem només per assentir i donar les gràcies als que han comparegut, sinó que escoltem, doncs, per poder adaptar..., a les necessitats de les que se'ns observen.

En aquest sentit, l'article 4 del projecte, que és dels més conflictius, crec que també ha quedat resolt, perquè l'article diu que «els plans d'ordenació urbanística municipal han de preveure sòls amb la qualificació de sistema d'equipament comunitari», és a dir, no els polígons, sinó «on s'admetin els usos de caràcter religiós de nova implantació, d'acord amb les necessitats i les disponibilitats del municipi.» El fet que desaparegui l'opció de reservar terrenys específicament no vol dir que si algú vol fer-ho no pugui fer-ho. Per tant, qui vulgui seguir amb aquesta pràctica o ja l'hagi iniciada podrà mantenir-la. I s'afegeix l'aspecte «d'acord amb les necessitats i les disponibilitats», perquè això no significa que no s'hagi de preveure, sinó que en aquest sentit s'han de tenir en compte les disponibilitats i també les necessitats, perquè no és el mateix un municipi petit, que pot tenir unes necessitats concretes, que un municipi, doncs, major, que en tingui d'altres i que tingui altres cultes o altres religions. Per tant, aquest és el pas que dèiem per exercir aquesta llibertat religiosa.

La llicència, que també va causar en el seu moment impacte, perquè feia esment del fet que era una llicència d'activitat. Mai, mai, mai, ni quan en vam començar a parlar, i ho hem anat repetint reiteradament, i semblava que era un dels punts negres, mai el que pretenia la llicència era legislar sobre l'activitat religiosa. El que pretenia la llicència era legislar sobre les condicions materials o tècniques dels centres on es practica l'activitat religiosa. Però aquest inici..., i en aquest sentit crec que també vam rectificar canviant el nom d'«activitats» i posant-li, doncs, el nom de «llicència d'obertura». Per tant, això clarificava i distensionava, i donava, doncs, més tranquil·litat a tothom.

També, respecte a la inicial, hi ha el supòsit en què també es pot admetre la comunicació en comptes de la llicència. Això és possible en certs casos, i és en els casos dels centres ja existents i en els que determinarà el reglament, atenint-se a l'aforament. En aquest cas,

però, per nosaltres també havia de quedar molt clar que la comunicació no havia de significar no complir els requisits tècnics de seguretat, ni de salubritat; significa només que els centres que facin aquesta comunicació no han d'esperar el permís per poder ser utilitzats. Creiem que això també, doncs, és un pas endavant.

Per tot això, i creient que el centre de..., doncs, de la importància que havia de tenir la llei, que era aquesta, i aquí s'ha explicat, de trobar aquest espai comú on tots puguem exercir la nostra convivència amb garanties –amb garanties– d'exercici de drets fonamentals, i ho diu també el preàmbul, «sense discriminacions», i el preàmbul no ho diu, però a mi també m'agradaria dir-ho, «i sense privilegis». Això és el que hem de procurar, també: sense privilegis.

Això és el que el nostre grup ha intentat procurar en la llei, que no hi hagi privilegis sinó que hi hagi aquest espai de diversitat que és el que en aquests moments Catalunya té, aquest espai de diverses religions, aquest espai també dels no creients, aquest espai que creiem que solament és possible des de la separació de les esglésies de l'Estat i des d'una escrupolosa neutralitat en matèria religiosa dels poders públics. En definitiva, això és la laïcitat, i creiem que aquesta llei, a part de ser molt útil per a la praxi quotidiana, també s'ajusta a aquesta realitat.

Res més.

I moltes gràcies.

(La Sra. Olano i García demana per parlar.)

El president

Senyora Olano? *(Veus de fons.)* Sí, té un minut.

La Sra. Olano i García

Senyora Consol Prados, el Partit Popular no fa alarmisme, la ciutadania s'expressa, i, si no, recordi's d'alguna alcaldessa de la seva comarca que va perdre l'alcaldia precisament per manifestacions dels seus ciutadans.

Senyor Estradé, no ens pot parlar a nosaltres des de la seva prepotència. Només li vull dir una cosa, si alguna vegada canvien el director d'Afers Religiosos, vostè no ho serà, perquè no s'ha assabentat de res. Li vull recordar quins han estat els resultats a les últimes municipals: Esquerra Republicana, 334.000 vots, Partit Popular, 283.000; per no recordar-li quan vostès aquí, i amb el respecte del Grup Popular, eren sis diputats i estaven dividits en dos grups; nosaltres érem més. La història i només els ciutadans posen cada partit al seu lloc. No ho faci des de la prepotència, perquè s'equivoca.

(Pausa llarga.)

El president

Passem a la votació de les esmenes.

I en primer lloc votarem les del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya números 3, 49, 51 i 75.

Comença la votació.

Han estat rebutjades per 60 vots a favor, 70 en contra i 3 abstencions.

Votem ara les esmenes números 13, 16, 26, 34, 39, 67, 71 i 79.

Comença la votació.

Han estat rebutjades per 12 vots a favor, 118 vots en contra i 3 abstencions.

Votem seguidament l'esmena número 27.

Comença la votació.

Ha estat rebutjada per 12 vots a favor, 70 en contra i 51 abstencions.

Votem seguidament les esmenes del Grup Parlamentari de Convergència i Unió. Queden vives les números 28, 35, 50, 74 i 80. Votem aquestes.

Comença la votació.

Han estat rebutjades per 48 vots a favor, 82 vots en contra i 3 abstencions.

Votem seguidament les esmenes del Grup Mixt.

Comença la votació.

Han estat rebutjades per 3 vots a favor i 129 vots en contra.

Passem seguidament a la votació de la resta del text del dictamen del projecte de llei, que inclou l'esmena tècnica signada per tots els grups parlamentaris i l'esmena transaccional que tots vostès coneixen.

Comença la votació.

El Projecte de Llei sobre els centres de culte o de reunió amb fins religiosos ha estat aprovat per 119 vots a favor, 13 vots en contra i 1 abstenció.

(El Sr. Domingo Domingo demana per parlar.)

Senyor Domingo?

El Sr. Domingo Domingo

Muchas gracias, señor presidente. Al amparo del Reglamento, quisiera hacer explicación muy breve de la razón del voto.

El president

En tant que vostè ha votat diferent del seu grup parlamentari, té dret a intervenció per a explicació de vot. Tres minuts.

El Sr. Domingo Domingo

Muchas gracias, señor presidente. En el momento en que se presentó el proyecto de ley formulé..., nuestro grupo se abstuvo en aquel momento por las razones que..., tal como venía el proyecto de ley.

El artículo 4 del proyecto de ley ha sufrido una importante modificación en el sentido de que a nuestro juicio motiva el cambio de voto desde la abstención al sí.

¿Por qué lo expresamos? Fundamentalmente por el concepto de necesidades y disponibilidad. Evidentemente,

una de las razones, la central que justificó nuestra abstención, era el hecho de que estábamos en contra de la reserva de uso de suelo en espacios comunitarios para uso religioso.

El hecho de que ahora sea la disponibilidad del municipio, es decir, la disponibilidad del suelo, y la necesidad, el hecho de que haya suficiente demanda religiosa que justifique la reserva del espacio nos parece que supone una transmutación importante del contenido del proyecto de ley y que justifica el voto afirmativo al proyecto de ley. De ahí que creamos respetuoso con la libertad de culto y respetuoso con la voluntad de la Administración, de la cesión de suelo..., y el hecho de que haya municipios agnósticos en los que no haya necesidad de espacio para religión, pues lógicamente prevé..., y a nuestro juicio en este tipo de municipios, pues, no hará necesario, no habrá necesidad de hacer reserva específica para usos religiosos.

Esa es la razón que justifica nuestro cambio, el cambio cualitativo, de la abstención al sí, en el caso del diputado Antonio Robles y mío.

Muchas gracias.

El president

El segon punt de l'ordre del dia és...

Projecte de llei

de mediació en l'àmbit del dret privat (tram. 200-00040/08)

...el debat i votació del Dictamen de la Comissió de Justícia, Dret i Seguretat Ciutadana sobre el Projecte de llei de mediació en l'àmbit del dret privat. D'acord amb l'article 112.1 presenta la iniciativa l'honorable senyora Montserrat Tura, consellera de Justícia.

(Pausa.)

Senyora consellera, quan vulgui.

La consellera de Justícia (Sr. Montserrat Tura i Camafreita)

Moltíssimes gràcies, senyor president. Senyors diputats, senyores diputades, públic assistent que segueix aquest debat, ben mirat, la meua exposició en l'inici de tramitació parlamentària d'aquesta llei el 22 d'octubre de l'any 2008 i també l'exposició de motius de la llei que avui es passa a aprovar contenen, els dos textos, les raons fonamentals per les quals és necessari i és important i es converteix en instrument capdavanter, en el moment en què, després del debat que s'hagi de produir en aquests moments, es produeixi la votació i, sense cap mena de dubte, avui aquest projecte de llei sigui aprovat com a llei de mediació en l'àmbit privat, en l'àmbit del dret privat a Catalunya, i, per tant, no els repetiré els continguts d'aquesta llei perquè em semblaria absurd.

He demanat d'intervenir breument en aquesta tribuna per dir-los unes paraules d'agraïment, agraïment a tots els que han cregut històricament en la mediació, agraïment a tot allò que són els antecedents de la llei actual, i,

per tant, a la disposició del Codi de família de l'any 98, a la primera llei de mediació de l'àmbit estrictament familiar, i que fonamentalment s'ha dedicat a l'àmbit conjugal de l'any 2001, i també als que l'han aplicat diàriament, quotidianament, i han anat fent de la pràctica de la mediació un sistema de resolució de conflictes que avui, a Catalunya, més que a cap altre lloc, ha demostrat la seva eficàcia no només perquè resol de manera més ràpida determinats conflictes i estalvia un llarg procés de judicialització, sinó de manera fonamental, i vull destacar-ho aquí, per la relació que es produeix entre les persones enfrontades en un conflicte de caràcter civil, de caràcter de l'àmbit del dret privat, durant un temps en què, davant dels tribunals, cada u ha de buscar l'argumentari necessari per defensar les seves raons i entre ells no es parlen, normalment es deixen de parlar i és molt difícil que es tornin a parlar una vegada s'ha dictat la sentència. A aquells que hi han cregut i que l'han exercit cada dia, també el meu agraïment.

El meu agraïment, evidentment, a la ponència i a tots els diputats que han fet, que han estat membres d'aquesta ponència, i a la Comissió de Justícia, Dret i Seguretat; el meu agraïment a tots vostès, que avui faran possible que la llei existeixi, i també als lletrats i al personal del Parlament.

Però més enllà de les paraules d'agraïment, també vull encoratjar-los, i encoratjant-los a vostès entenc que encoratjo el conjunt de la societat catalana, perquè la mediació, que és una paraula molt dolça i que algú opina que, efectivament, havent estat qualificada com ho ha estat durant alguns anys com a solució alternativa, doncs, semblava una qüestió minoritària i dedicada només a una determinada minoria, passi a ser el sistema fonamental de resolució de conflictes..., de conflictes en l'àmbit civil, o sigui, ja queda ben clar que els conflictes en l'àmbit penal, en aquell en què hi ha hagut violència, no s'intenten resoldre per aquesta via..., sinó que intentin ser-ho en l'àmbit de la relació entre les persones, i que la llei ja estableix quins àmbits poden ser aquests, quan parla, doncs, des dels temes de família, evidentment, amb un concepte molt ampli, no només el conjugal, de temes de propietat horitzontal, d'urbanitzacions, d'associacions, de fundacions, d'adopcions, de successions, d'incapacitats i relació amb les persones incapacitades i els seus tutors, d'empreses familiars, de qüestions mercantils, etcètera. Per tant, ja he dit que no repetiria les meves paraules. Però els vull dir amb tota claredat: la mediació no pot ser una solució només dedicada a una minoria. I només si ho assumim, i si ho tenim molt clar, i si ho incorporem com a convenciment i ho traslladem al conjunt de la ciutadania, ho farem convicció profunda per a tots nosaltres.

Des del 22 d'octubre de l'any 2008, en què va ser iniciada la tramitació parlamentària fins ara, s'ha produït un important debat sobre les causes de congestió del nostre sistema judicial, i per tant de la via de la demanda per, davant d'una autoritat judicial, per resoldre un conflicte entre privats. I és evident que la situació de congestió no s'ha resolt només amb més mitjans, més jutjats, sinó que s'ha de resoldre també amb canvis clars, contundents, de plantejament de com abordar el conflicte. Si a Catalunya en fem d'això normalment una mostra de

la nostra singularitat i de la nostra capacitat de diàleg i d'haver estat capdavanter en el tema de la mediació, hem de demostrar que és possible convertir en l'àmbit civil aquesta forma de resolució de conflictes com a fórmula majoritària. Per tant, no és un problema només que les persones vagin en la resolució d'aquests conflictes des de la bona fe —que també; la bona fe sempre és bona—, sinó que fonamentalment és una qüestió que creguem que la fórmula per posar un professional a treballar entre dues parts enfrontades és una fórmula útil i que dona els seus resultats. I que fins i tot iniciat el procés judicial, iniciada la demanda, l'autoritat judicial pugui interrompre-la i posar, o suggerir a les parts, que utilitzin aquest sistema. És un pas molt endavant, que ha de fer possible que ho considerem com a part integrant del nostre sistema de resolució de conflictes que avui col·lapsen, que avui congestionen de manera molt important els tribunals de justícia.

Per això el que vull dir-los és: no és només una qüestió de bona fe, no és només una qüestió d'alguns professionals que hi creuen des de fa anys i que hi treballen; no és qüestió que Catalunya tingui el primer centre de mediació de l'àmbit familiar i que la llei convertirà a partir d'ara en centre de mediació del dret privat de Catalunya en un concepte molt més ampli; no és només això. És que n'estiguem realment convençuts, que siguem capaços de traslladar tots nosaltres a la societat sencera, que aquest sistema és el sistema més avançat, més civilitzat, si civilització vol dir organització avançada i intel·ligent d'una comunitat, d'una societat. I per tant, només ho serà si tots vostès, avui, a més a més d'aprovar la llei, en fan després exemple i en pregonen la seva eficàcia, la seva eficiència. És evident que els conflictes es resolen molt més ràpidament, amb una despesa del conjunt de la societat molt menor, però sobretot amb l'aproximació de posicions i amb la recuperació de les relacions, de les bones relacions, entre les persones que s'han vist implicades en un determinat conflicte. És un autèntic trencament de les inèrcies d'aquests darrers anys, que han incrementat els litigis de l'àmbit civil. És el trencament d'una inèrcia; és per tant el trencament d'un mur. Quan es crea una inèrcia és com si només hi hagués un mur i només hi hagués un camí possible per resoldre un problema. És quan algú s'atura i fa la reflexió i trenca aquest mur i dona la possibilitat que hi hagi altres camins també per resoldre aquest problema que es produeix un canvi cultural, si li volen dir, una petita revolució social, i això és el que pretén ser aquesta llei. I la meva preocupació, el que els trasllado, és aquest sentiment que això de la mediació és només per a quatre que hi van de bona fe: no és veritat. La mediació passarà a ser, i no trigarà gaire temps... Dia vindrà, i no és llunyà aquest dia, que passarà a ser un dels sistemes més utilitzat i sobretot més avançat per resoldre aquests conflictes de l'àmbit privat. El Parlament de Catalunya, avui, tots vostès en formen part, i en nom de..., en representació de tot el poble, faran per tant una passa endavant en aquesta manera d'entendre la societat i els seus inherents conflictes, però que no necessàriament s'han de resoldre únicament i exclusivament davant d'un tribunal de justícia. Es poden fer davant dels mediadors i mediadores, i aquests han de ser prestigisats i reconeguts com a autèntics professionals

de la gestió i resolució de conflictes, que alhora són de codecisió, de decisió plena d'aquells que s'hi veuen afectats. I per tant, de retornar també la paraula als que s'hi veuen afectats.

Moltíssimes gràcies per la feina que han fet tots vostres i per fer-la possible.

El president

D'acord amb l'article 109.4 i 112.1 té la paraula per presentar els treballs de la comissió la il·lustre diputada senyora Agnès Pardell, que en fou designada relatora.

La Sra. Pardell Veà

Gràcies, president. Honorable consellera de Justícia, il·lustres diputats i diputades. En nom dels membres d'aquesta ponència, i en la meua condició de relatora, donaré a continuació compte de tots els treballs de la ponència de la Llei de mediació en l'àmbit del dret privat. La importància d'aquesta llei l'ha destacat la consellera en la seva intervenció. Però jo també voldria dir que aquesta llei dóna la possibilitat d'oferir a la societat un instrument de gestió dels conflictes, basat en el diàleg i en l'entesa, que permet que la confrontació i la discrepància entre persones pugui resoldre's a través de vies diferents de la via judicial.

El 27 de maig del 2008, el Govern aprovà el projecte de llei, i aquest està entrat al Parlament el dia 6 de juny de 2008, iniciant-se, a partir d'aquesta data, la seva tramitació. En el debat a la totalitat del projecte de llei tingut el dia 22 d'octubre, l'honorable consellera de Justícia destacava la importància d'aquesta llei. I avui ho ha tornat a fer, recordant-nos que aquesta llei permet promoure la mediació en àmbits que van més enllà de l'àmbit estrictament familiar, i aquesta pot utilitzar-se per resoldre altres problemes de naturalesa civil, com aquell que ens ha recordat; problemes que sorgeixen entre comunitats de veïns, les relacions també que donen lloc a conflictes derivades de la propietat horitzontal, en el si de les relacions associatives, etcètera.

Aquest projecte de llei, al meu entendre, s'ha de contextualitzar i situar-lo en el marc de les iniciatives jurídiques de la Unió Europea. Un dels objectius de la política de la Unió Europea, precisament, ha consistit en els darrers anys a millorar l'accés de la ciutadania a la justícia. I en aquest sentit és d'obligada referència la directiva 2008/52, que ha suposat un pas molt important en aquesta direcció. Però no m'estendré més en aquestes qüestions, que són aspectes jurídics i preliminars, perquè ja ho farem en el nostre moment, quan ens toqui fer el posicionament dels grups parlamentaris.

Jo el que avui em toca, com a relatora de la llei, en aquest moment és centrar la meua intervenció en tres aspectes que han estat els que han aplegat els treballs de la ponència. El primer es centra en els aspectes formals de tramitació parlamentària, que resulten de la mateixa ponència. Segon, en un comentari de les esmenes presentades per part dels diferents grups parlamentaris. I tercer, en els acords que s'han assolit en la ponència.

Pel que fa als aspectes formals, al nostre entendre cal destacar en primer lloc que no es va presentar cap esme-

na a la totalitat, fet que sempre facilita els treballs de la ponència, en partir la mateixa d'un major consens entre tots els grups parlamentaris. Totes les compareixences tingudes van coincidir a destacar la bondat d'aquesta llei, tot assenyalant algunes qüestions que calia revisar i que són les que ens han ocupat durant els tràmits de la ponència. Els seus comentaris, els seus suggeriments, han estat presents al llarg del debat, i hem de tenir en compte que moltes de les seves opinions han estat recollides en les esmenes presentades, i avui formen part del projecte de llei. El nostre reconeixement i agraïment a totes les persones que van comparèixer, especialment també a aquelles que avui ens acompanyen, per les seves aportacions i també per l'interès que han demostrat al llarg de tota la tramitació parlamentària. Persones que pertanyen a institucions que han tingut una experiència provada en el camp de la mediació, i també aquells representants de col·legis professionals perquè molt de la seva labor de mediació també ha estat present en el treball que avui presentem.

La llei té un total de trenta-tres articles, tres disposicions addicionals, tres disposicions transitòries, dues disposicions finals i una derogatòria. Ha rebut un total de vuitanta-dues esmenes, esmenes que han estat objecte de treball en la ponència i que han donat com a resultat que només trenta-tres d'aquestes esmenes es mantinguin vives avui per ser plantejades en el Ple.

Han participat en els treballs de la ponència les il·lustres diputades la senyora Núria de Gispert i la senyora Montserrat Nebrera, i els il·lustres diputats el senyor Pere Aragonès, el senyor Salvador Milà i el senyor José Domingo. La ponència s'ha reunit en tres reunions, el dia 12 i 21 de maig i el dia 3 de juny de 2009, reunions de la ponència que han permès avançar en l'objectiu de fer un text que fos des del punt de vista polític el més ambiciós possible, quant a preveure la mediació com a procediment alternatiu i complementari de solució de conflictes, i des del punt de vista tècnic que fos un treball, un projecte, una llei clara i rigorosa.

Quines qüestions han estat objecte de debat en la ponència? Doncs, seguint l'articulat de la llei, hem de referir-nos a l'article 2, perquè ha estat el que ha aplegat major nombre d'esmenes: vint-i-cinc en total. I és el que regula l'objecte de la mediació. Aquí el que hem fet és intentar arribar al màxim d'acords possibles i no ha estat possible en algunes de les esmenes que queden reservades en el ple.

En l'article 3.c, referit a persones mediadores, el debat es va centrar durant els treballs de la ponència en el perfil del mediador: titulacions acadèmiques, acreditació de la seva formació, etcètera. I sobretot, en un altre tema que també hem tingut molta cura, és sobre si aquest mediador, aquesta persona, havia d'estar o no col·legiada. Tots aquests aspectes finalment han estat tancats, jo crec que aquí s'ha arribat a acords importants.

Quant a persones legitimades per participar en un procediment de mediació, es va qüestionar fins a quin punt els menors d'edat havien i podien intervenir en la mediació. I sobre aquest tema crec que també la llei porta un redactat que ha estat força consensuat.

Els principis de la mediació es van analitzar a fons, ja que constitueixen, al nostre entendre, l'èxit de la mediació. En aquest punt va haver-hi unanimitat en considerar que la mediació està basada en el principi de la voluntarietat, i en el fet que la persona medidora ha d'exercir les seves funcions amb imparcialitat i confidencialitat, tot garantint la igualtat entre les parts.

El Centre de Mediació de Dret Privat de Catalunya, que és el que substitueix el Centre de Mediació Familiar, té per objecte promoure i administrar la mediació. I aquest centre també va motivar la presentació d'algunes esmenes, però finalment s'han acceptat i en aquest punt hem arribat a un gran acord i unanimitat. Altrament, la ponència recomana la creació d'un comitè assessor, amb l'objectiu que es converteixi en l'instrument essencial per a la difusió de la mediació, òrgan que no estava previst en el projecte de llei però que finalment es va considerar que l'esmena presentada per Convergència i Unió havia de ser acceptada.

La ponència ha mantingut la regulació del règim sancionador previst en el projecte, tot i que hi havia esmenes del Grup de Convergència i Unió que demanaven la seva supressió. La ponència va considerar que calia mantenir aquest règim sancionador, atès que les infraccions i sancions havien d'estar tipificades en aquesta llei i no podíem remetre'ns a altres infraccions i sancions que estaven regulades en una llei de caràcter general.

S'ha tingut molta cura a establir un règim transitori que permeti resoldre la situació de les persones mediadores que han superat, diguéssim, els requisits de capacitació, i per tant que puguin estar aquestes persones incloses en el registre de la mediació.

Finalment, no voldria acabar el meu relat sense expressar el meu agraïment als i les ponents per la seva labor, la seva col·laboració i l'entesa que s'ha produït en el si de la ponència, que segurament té molt a veure amb el fet que hem coincidit en tres lleis anteriors –aquesta ha estat la nostra quarta llei–, que jo crec que és molt important destacar, perquè és una llei que se suma a totes aquelles anteriors que hem aprovat en l'àmbit del dret civil català i per la qual ens podem sentir, totes i tots, molt satisfets i satisfetes.

Voldria fer-li, aquí, un agraïment especial al senyor Pere Aragonès, perquè aquest diputat s'ha incorporat, diria jo, de nou a «l'equip», entre cometes, de ponents, i li vull dir que també ha estat un plaer poder treballar amb ell en la ponència.

Vull acabar agraïnt la col·laboració del Departament de Justícia, i permetin-me que aquest agraïment el personalitzi en una persona en concret, que és la directora general de Dret i Entitats Jurídiques, la senyora Elena Lauroba, que avui ens acompanya aquí, a la tribuna. També vull agrair a totes aquelles persones que ens acompanyen la seva col·laboració i les seves esmenes, que, d'alguna manera, hem procurat tenir-les molt en compte. I vull, també, expressar el meu reconeixement al lletrat de la comissió, el senyor Francesc Pau, per la seva tasca durant la tramitació parlamentària, agraïment que faig extensiu a l'assessor lingüístic, el senyor Joan

Ramon Fibla, i a la gestora parlamentària, la senyora Elena Mora.

Gràcies a l'esforç de totes i de tots hem fet possible avui que es presenti aquesta llei per a la seva aprovació.

Moltes gràcies, senyor president. Moltes gràcies, senyores diputades i senyors diputats.

El vicepresident segon

Gràcies, senyora diputada. En nom del Grup Popular, per defensar les seves esmenes, té la paraula la senyora Montserrat Nebrera.

La Sra. Nebrera González

Gràcies, president. Honorable consellera, senyories i públic que ens acompanya en aquesta sessió parlamentària, començaré fent una petita referència a algunes qüestions que el nostre grup parlamentari va relacionar en el moment del debat de totalitat i que, malgrat el tràmit de la ponència –que, com ha dit la senyora Pardell, ha estat cordial, ha estat profitós i jo crec que al final ha estat per a tots plegats una bona experiència, repetida per a molts de nosaltres i en algun cas de bell nou–, no han deixat de ser el que eren aleshores i que, per tant, no puc tenir menys que repetir.

La primera, que, malgrat qualsevol de les coses que després diré respecte d'aquesta llei de mediació, i com després es veurà en el moment de l'aprovació de la llei, ja que donarem recolzament al text, el Grup Parlamentari Popular ha fet sempre una defensa explícita i clara del que considerem el tret més important de la identitat de Catalunya, que és el seu dret civil, fins i tot quan, com és el cas d'aquest projecte de llei que ve a reformar d'alguna manera la llei de l'any 2001, estem començant a estendre allò que era el dret civil al dret privat i que, per tant, no sabem on acaba aquesta complementació i desenvolupament, que, d'acord amb la Constitució, es pot permetre respecte del dret propi de Catalunya. Però el defensem, l'hem defensat i defensem també totes aquelles qüestions que, des del punt de vista processal, signifiquen el complement d'aquesta defensa del dret propi de Catalunya.

En segon lloc, mantenim les nostres reserves respecte de l'extensió d'aquest projecte, que es manifesta en la rúbrica, en el títol del projecte de llei, entès ja com a dret privat de Catalunya, que algunes de les esmenes que han plantejat el Grup Parlamentari de Convergència i Unió hi fan explícita referència. Estàvem parlant l'any 2001 d'una mediació referida a l'àmbit familiar, ara l'estenem d'una manera molt clara a allò que s'anomena «dret privat», i, per tant, des d'aquest punt de vista entenem que hi ha, segurament, algun punt d'inflexió que, des del nostre punt de vista, metodològicament s'hauria de tenir en compte.

En tercer lloc, i molt més important, voldríem allunyar-nos del cofoisme que aquest Govern ha manifestat en diverses ocasions respecte de les lleis que presenta per a la seva aprovació en aquest Ple parlamentari, que l'honorable consellera Tura, em permetrà que li ho digui, ha tornat a manifestar en la seva exposició. (*Veus de fons.*)

La mediació ja existeix a Catalunya des de fa molt de temps. És veritat que vam ser capdavanters, des d'aquest punt de vista, en l'àmbit de tot l'Estat espanyol, en l'àmbit de tot Espanya; però el que sí que és cert és que també som capdavanters, que som pioners en l'acumulació de procediments judicials, en el col·lapse en les executòries, en el col·lapse judicial. I que en aquests anys de mediació aquesta condició, aquest col·lapse no ha canviat, sinó que s'ha incrementat, s'ha agreujat, i que, per tant, alguna cosa ens hauríem de fer mirar respecte del que ha estat aquest grau de cofoisme respecte del que som i del que voldríem ser.

La llei expressament manifesta la seva voluntat de contribuir a descongestionar els jutjats, de contribuir a descongestionar la justícia; fins ara no ha estat així. I ara ha augmentat l'àmbit, ha augmentat el conjunt d'objectes que es poden donar en l'àmbit de la mediació, probablement tampoc farem gaire cosa més. Potser els diners que ara plouran sobre Catalunya, com una mena de manna, ajudaran a construir un àmbit superior d'Administració de justícia, un àmbit superior de funcionariat judicial, una voluntat encara més palesa per part de Catalunya de ser funcionari. No sé si ho farem, en tot cas, el que no sabem és com contribuirà aquesta llei de mediació a fer el que no fan altres recursos processals que ja existeixen a la legislació vigent en aquest país.

No sé si l'honorable consellera de Justícia sap que existeix l'audiència prèvia en els procediments ordinaris civils, i que això ja es dona, s'ha donat i no ha contribuït a canviar res. Per què? Doncs perquè la mediació requereix una certa actitud. Alguns dels compareixents durant el procediment, durant la ponència..., abans que la ponència es constituís, durant el tràmit de compareixences ens van dir que hi ha pocs procediments de mediació; fins i tot que hi ha més mediadors que procediments en algun moment de la història. I és que necessita no solament la preparació tècnica, la competència per part del mediador, una certa aptitud i actitud per part del mediador, sinó també una voluntat de les parts de ser mediat, de conciliar en les seves aproximacions a l'objecte litigiós. I aquesta no es dona, per molt que es posin procediments i instruments, la mediació no es dona.

Unes quantes observacions metodològiques... En el tràmit de la ponència vam estar debatent què és, en realitat, la mediació. El nostre grup parlamentari entenia que no és tant un procediment per facilitar la comunicació, com ha acabat dient la llei, com una manera d'intentar resoldre no jurisdiccionalment els conflictes entre les persones. No es va acceptar aquesta esmena. Nosaltres l'hem mantinguda, perquè pensem que, des del punt de vista del que volem amb la llei i de manera, jo ho crec, coherent amb el que en el seu moment havia estat la llei del 2001, això s'hauria de mantenir.

Hi ha un altre moment en què la ponència va debatre respecte de la capacitat de la llei d'explicar quina era la seva finalitat, si havien de ser *numerus clausus* o una clàusula genèrica o fins i tot un procés mixt en el qual es digués a què es dedicaria aquesta llei, quin seria l'objecte de la mediació.

Al final el nostre posicionament era entendre que alguna de les qüestions, des d'un punt de vista relativament

perillós, podien ser incloses en aquesta llei, que la major part de les que ja existien en la llei del 2001 s'haurien de mantenir, i que, per tant, era una aproximació més aviat mixta que no pas determinada la que s'hauria d'adoptar. Però, en tot cas –en tot cas–, i per aquesta raó, hem acceptat les esmenes tant del Grup Parlamentari de Convergència i Unió com les del Grup Mixt respecte de què hauria de ser aquest objecte de mediació.

La mediació no és arbitratge i no és conciliació. I la mediació requereix d'una determinada formació. Un dels moments més importants respecte del tràmit de la ponència..., es va debatre què és el que havia de saber i quins podien ser els principals mediadors. I, amb independència que creiem que l'abast d'aquesta llei serà molt menys que el que seria d'esperar o el que podríem desitjar, el cert és que els mediadors han de tenir, respecte d'aquesta llei i ja aprovat per tothom, una titulació universitària però també una preparació. D'aquesta preparació, que queda referida en l'àmbit reglamentari, molts dels compareixents ens van explicar que era tant o més important saber què com saber com. I aquesta actitud és la que ens agradaria, i encoratgem la consellera de Justícia que en el tràmit reglamentari corresponent això quedi especialment de manifest. L'espai europeu d'educació superior permet, sobretot, tractar i treballar el que s'anomena l'àmbit de les competències, les actituds i les habilitats. Doncs, en aquest àmbit concret, en l'àmbit de la mediació molt probablement, i amb independència de què puguin fer, com ho puguin fer tindrà a veure amb aquesta habilitat per realitzar la mediació entre les parts.

Els principis que estan establerts en la llei de mediació, la imparcialitat i la neutralitat, òbvies en un mediador, fan que per a moltes persones, fins i tot per a alguns de nosaltres que originàriament pensàvem que el gran mediador podia ser l'advocat o el psicòleg, s'obris un debat respecte de qui són els millors mediadors, qui podia ser el millor mediador. És cert que l'advocat i el psicòleg normalment estan acostumats a parlar de part, i que, per tant, des d'algun punt de vista, aquelles observacions que se'ns van fer des del Col·legi d'Educadors Socials, des dels treballadors socials, des del punt de vista de la gent que s'ha dedicat a fer d'això la seva professió des de fa molt de temps, es va obrir una altra via, una altra possibilitat en la contemplació del que han de ser aquestes persones, el que ha de ser el que podíem anomenar «la vocació de mediador».

Però el que sí que és cert és que hi ha un principi en la llei fonamental i és que la mediació és voluntària. En el tràmit de compareixences d'alguna altra llei, sobretot en els àmbits referits a la mediació familiar, s'ha demanat del Govern de la Generalitat que quan es tinguin en compte les esmenes presentades pels grups s'accepti que en l'àmbit familiar la mediació hauria de ser obligatòria. Aquest és un altre àmbit fonamental des del punt de vista del posicionament d'un grup parlamentari respecte de la mediació. Ha de ser obligatòria? S'ha d'entendre que, com passa en l'àmbit processal, en el judici ordinari, les parts haurien de passar, prèviament, per un lloc en què els diguin com poden aproximar-se? El nostre grup parlamentari entén que si es fa de la

mediació quelcom més del que hauria de ser la voluntarietat, que si en algun àmbit, en alguna llei diferent d'aquesta, que és una llei de tipus gairebé adjectiu, es diu que la mediació ha de ser obligatòria matarem la seva capacitat d'aproximar persones que tinguin alguna voluntat de fer-ho.

Han augmentat el nombre de mediacions des de l'any 2001 fins aquí. Al començament, ens explicaven, des del centre de mediació, que eren poques, de mica en mica han estat més. Ara encara amb més raó, perquè ens hem d'adaptar a la normativa europea; però intentem que la modernització d'aquesta llei..., que no és altra cosa que una modernització. Aquest Govern s'ha especialitzat a fer i revisar lleis que ja existien, a entendre que és una llei nova quan no és més que la reformulació d'una llei que ja existia, per tant, que ha de reconèixer la tradició i l'explicitació d'un model que ve de governs anteriors, amb ideologies completament diferents de la que existeix en l'actualitat i que, per tant, les esmenes que van ser presentades, tant pel Grup Parlamentari Mixt com pel Grup Parlamentari de Convergència i Unió com pel nostre grup parlamentari, estaven pensades des d'un punt de vista d'afavorir la bona tècnica, des del punt de vista de perfeccionar el que la mediació havia de ser. Aquesta és la raó per la qual nosaltres acceptarem aquestes esmenes, amb independència que la nostra voluntat de contribuir que aquesta llei s'aprovi per la més àmplia majoria no nega el nostre dubte respecte del que aquesta llei haurà de ser: que els mediadors facin la seva feina, que les persones que vulguin ser mediatades s'aproximin en la mesura del possible.

Pensem, de tota manera, que en la major part dels casos en els quals la mediació arriba, arriba massa tard. Quan es parla que la mediació ha d'arribar en el moment en què la crisi familiar s'ha produït, alguna cosa hauria de pensar el Govern de la Generalitat i aquest Parlament respecte de la possibilitat d'establir canals de diàleg abans que les crisis s'hagin produït. És evident que en altres àmbits molt diferents de l'àmbit de la família aquest tipus de mediació serà posterior. Pensem si és possible que en allò que ara s'anomenen famílies sigui, potser, més fàcil arribar a conciliar persones abans que el procediment de mediació es converteixi en un *alter ego* d'un procediment contenciós.

Donarem el nostre suport a aquesta reforma de la Llei de mediació de l'any 2001, que així l'entenen. Ens congratulem que la llei de mediació hagi comptat amb el clima de diàleg. Ens afegim als agraïments que ha fet la relatora de la ponència, la il·lustre diputada senyora Agnès Pardell respecte de totes les persones, que no anomenaré per no oblidar-me'n cap. I, des d'aquest punt de vista, nosaltres donarem suport a la llei presentada pel Govern.

Gràcies, honorable consellera, president, senyories, públic present.

El president

Té la paraula, per defensar les esmenes del Grup Mixt, l'il·lustre senyor José Domingo.

El Sr. Domingo Domingo

Muchas gracias, señor presidente. Honorable *consellera*, ilustres diputados y diputadas, público asistente, a todos en general, el Proyecto de ley de mediación llega hoy a la meta; llega a la meta y con él se crean nuevas vías para aligerar la enorme litigiosidad, que ha sido reconocida tanto por la *consellera* en su discurso como por la intervención de la ilustre diputada señora Nebreira, que existe en Cataluña. A veces cuando decimos que los órganos judiciales están colapsados la *consellera* mueve la cabeza, pero en realidad..., la realidad es así; basta con mirar los estadillos para comprobar que eso es así. Y precisamente el éxito de esta institución que hoy se refuerza con el proyecto de ley que probablemente se aprobará aquí, y contará con nuestro grupo parlamentario..., bueno, en este caso, con mi voto positivo, dependerá del número de intervenciones, del número de resoluciones de asuntos que mitiguen la intervención de los jueces.

La actualización de la ley se ha hecho como consecuencia de un mandato..., es una recomendación, no es un mandato, pero sí de un sentido que se ha expresado en el seno del Comité de Ministros del Consejo de Europa y asimismo derivado de la propia modificación de la Ley de enjuiciamiento civil llevada a efecto por la Ley de las Cortes Generales 15/2005, de 8 de julio, por la que se modificó la Ley de enjuiciamiento civil y el Código civil en materia de separación y divorcio. Se amplía el objeto de la norma y se prevé claramente la ampliación en otros conflictos que no estaban previstos en la normativa anterior.

Ninguno de los grupos parlamentarios presentó enmienda a la totalidad en su momento, y ese ya era un buen síntoma del espíritu que presidiría el contenido de los trabajos de ponencia, y así ha sido, quizá porque algunos ya empezamos a ser viejos conocidos, a la vista de la vorágine legislativa que tiene la *conselleria*, que no hace nada más que mandar proyectos de ley, con lo cual empezamos ya a tener una cierta habitualidad de trato; con otros no tanto, pero bienvenido, señor Aragonès, al seno de las ponencias de justicia.

Pero sí que es cierto que nació bien, en la medida en que hubo una voluntad de llegar a acuerdos, y se han plasmado en el seno de la ponencia, a pesar de que las enmiendas relativas al Grupo Mixto que se presentaron no han tenido excesiva suerte. Es decir, en su momento presentamos veintitrés enmiendas al proyecto de ley, y con suerte muy variada: de estas veintitrés enmiendas, han merecido, cuatro, ser admitidas en su integridad, y dos más han sido transaccionadas. Por lo tanto, diecisiete enmiendas vivas, puesto que una fue retirada, llegan hoy a la votación.

¿Qué he pretendido en el seno de los trabajos de ponencia? En primer lugar, felicitarnos por la mejora del concepto de «mediación». Hemos de recordar que, gracias a una aportación de nuestro grupo y del Grupo de Convergència i Unió, se suprimió el concepto «pacífico»; es decir, la mediación no tiene por qué ser definida como pacífica, porque en el momento que deja de serlo ya deja de ser mediación, con lo cual era una redundan-

cia absolutamente innecesaria que incluso complicaba la propia definición.

Por lo tanto, creemos que el concepto ha sido mejorado, al igual que también ha sido mejorada la conexión existente, vital cuando hablamos de mediación, entre mediación y actividad judicial. De hecho, consideramos un acierto la aceptación parcial, transaccionada, de la enmienda en la que se procedía a establecer nítidamente la compatibilidad entre proceso judicial y mediación.

Es así que se dispone que la mediación puede llevarse a cabo antes de iniciar el proceso judicial o mientras está pendiente. Y nos parecía innecesario prever expresamente en la ley la posibilidad de solicitar la suspensión del proceso por el inicio de la mediación. Y así se ha aceptado por parte de los ponentes y luego en la aprobación del dictamen.

Pensemos en que el hecho de que se incluyera esa expresión en el contenido de la ley pudiera dar lugar a medidas o a tácticas dilatorias solicitadas por alguna de las partes en el seno del proceso. Será siempre el juez el que decida, en función de los intereses del proceso, si ha lugar o no a la suspensión. Y la previsión normativa, en los términos en que fue remitida por parte del Gobierno, pudiera haber introducido elementos de confusión.

Igualmente, hay excesos de protección que, a veces, por redundantes, son perjudiciales. Y en este caso aquí se ha hecho referencia a la protección del menor, pero había un exceso de citas, incluso de protección del menor y de la incapacitación.

De hecho, la aceptación de la enmienda número 15 de nuestro grupo parlamentario y la transacción llevada a efecto en el artículo 11.4, en el que se procede a suprimir como elemento o mandato a las personas mediadoras... No acabo de entender bien lo del concepto de «persona mediadora» que introduce la ley. En su día lo critiqué: a veces las cuestiones y los temas de género nos complican las disposiciones normativas. El mediador o mediadora, si se quiere, pero, claro, hablar de «persona mediadora»..., sigo insistiendo, todavía me cuesta reaccionar bien cuando nos referimos a ella. Y lamentablemente así se ha introducido y se ha mantenido en la ley.

Pero me refería al hecho de que se tenga por obligación que velar por los intereses específicos de los hijos menores o de las personas incapacitadas; a nuestro juicio pudiera hacer que uno de los principios básicos, que es el de neutralidad de la persona del mediador, fuera alterado, y de ahí que entendamos correcta la supresión que se ha hecho a efecto de mantener, efectivamente, la neutralidad y la independencia de la persona mediadora en esta materia.

También ha sido objeto de transacción, y aquí se ha hecho referencia, la situación de los educadores y educadoras sociales, que, gracias a una enmienda de Convergència i Unió y de nuestro grupo, ha sido finalmente transaccionada. Y creemos que el hecho de que se pueda aceptar a este colectivo cuando cumplan los requisitos de la Ley 15/96, pues, sin duda, mejora y amplía el número de mediadores. Y de ahí que lo veamos también positivamente.

Menos suerte han tenido el resto de las enmiendas. Y a ellas me referiré ahora, seguidamente. Una primera es de las que están relacionadas con el objeto de la ley; que se ha hecho mención por parte de la diputada Pardell y la diputada Nebrera que este ha sido uno de los cuerpos de batalla de la ley.

Nosotros, a pesar de que a veces somos muy recelosos, y la *consellera* lo sabe, en la aplicación extensiva, amplia, del concepto de derecho civil catalán..., y ha hecho referencia a la novedad que supone que el derecho civil se ha convertido en derecho privado, lo cual nos parece un exceso competencial de dudosa constitucionalidad. Pero no es ese el tema –no es ese el tema.

Quiero decir que en este caso nosotros abogábamos por un concepto muy amplio del campo de aplicación de la norma. Y no tanto por la defensa del fuero, sino por la defensa de la institución de la mediación. De ahí que..., permítanme que acuda al Código civil catalán, al artículo 111.6, en el que se señala expresamente que la mediación, a nuestro juicio, es una manifestación de la libertad individual. Y esta libertad individual está consagrada en este precepto. De ahí que nosotros defendiéramos, incluso en el caso del derecho de familia, una amplia aplicación de la institución, puesto que cuanto más se especifica más se reduce la propia institución. No éramos partidarios del *numerus clausus*, sino de una aplicación genérica en la que bastaría que quedaran excluidas todas aquellas materias relacionadas con el orden público o en que estuviera involucrado el orden público.

Quedan excluidos, por tanto, de la mediación todos los supuestos en los cuales esté expresamente prohibido por el ordenamiento jurídico acceder a ella. Eso defendimos en el seno de la ponencia, y no ha tenido suerte este amplio concepto de mediación, que precisamente quiere y pretende atenuar la litigiosidad y favorecer la resolución de los conflictos en todo su ámbito.

Un aspecto que también hemos tratado de mejorar y que tampoco ha merecido suerte ha sido la mediación en los conflictos interculturales. Nosotros teníamos una definición más genérica, más amplia, que abordaba no tanto la existencia de culturas diferentes, sino el hecho de que las culturas pueden estar entre las personas, diferencias culturales puede haber entre personas de la misma religión, de la misma raza, del mismo origen. Y, en definitiva, abogamos por un concepto más amplio en lo que hace referencia a la mediación en conflictos interculturales.

Asimismo, también en lo que hace referencia al ámbito de la aplicación..., y aquí sí que éramos más estrictos y acotábamos más el terreno. Entendemos que, si la mediación está destinada a resolver los conflictos judiciales que se presentan en Cataluña, es decir, que son de fuero territorial catalán, porque se van a debatir aquí, pues, entendíamos que a lo mejor sería conveniente acotar el ámbito de la mediación, a efectos únicamente de delimitación competencial, en aquellos asuntos que afectaran o se desarrollaran en el territorio catalán, por personas residentes en Cataluña, parcial o totalmente. No fue entendido así, y desde luego ese no va a ser, en

este caso, como en otros, motivo de voto negativo o de abstención por parte de nuestro grupo parlamentario.

También en el seno del trabajo se ha procurado mejorar y asegurar y potenciar la cualificación técnica de los mediadores. Y para ello nos ha parecido oportuno introducir expresamente que los requisitos de capacitación y formación regulados en la ley, muy bien regulados en la ley, sean también aplicables al personal que actúa como mediador en el seno de las administraciones públicas, en concreto en las administraciones locales y en las entidades públicas en general. E igualmente en el régimen sancionador; precisamente para asegurar la cualificación profesional, también nos parecía conveniente que fuera sancionado aquel mediador que incumpliera los requisitos de formación o capacitación.

Solamente puedo dar..., finalmente, expresar mi satisfacción; mi satisfacción porque hoy realmente contamos con una buena ley, se va a aprobar un buen proyecto de ley. Creo que va a contar con la unanimidad de todos los grupos parlamentarios, y eso es una señal, no excepcional, pero sí poco habitual en el seno..., y lo cual refleja que las cosas se han hecho meridianamente bien. Y cuando se hacen bien se felicita. Y aquí se pone de manifiesto por parte de mi grupo sin ningún tipo de reparo.

De aquí que ya exprese clarísimamente el voto favorable de nuestro grupo..., o en este caso del diputado Robles y del que habla, en relación con este proyecto de ley.

Y mantenemos fundamentalmente una votación de abstención en gran parte de las enmiendas presentadas por los otros grupos, pero no por una razón de grave discrepancia, sino sencillamente por mantener..., y porque coinciden en algún caso con alguna enmienda defendida en sentido contrario por mí en el seno de la ponencia.

Muchas gracias, señor presidente.

El president

Té la paraula, seguidament, per defensar les esmenes del Grup Parlamentari de Convergència i Unió i posicionar-se respecte al text del dictamen, l'honorable senyora Núria de Gispert.

La Sra. De Gispert i Català

Molt honorable president del Parlament, honorable consellera, senyores diputades, senyors diputats, directora general, directora del Centre de Mediació, públic en general, com deia abans la diputada Nebrera, aquest projecte de llei que avui veig que s'aprovarà pràcticament per unanimitat de tots els grups és un projecte de llei que és més aviat de reforma de la llei del 2001. Ella ho ha dit, i jo, com a representant del Grup Parlamentari de Convergència i Unió, que vam ser els primers impulsors de la Llei de mediació del 2001, era lògic que també en parlés.

Aquella llei, la del 2001, i, per tant, ara fa vuit anys, donava resposta al mandat que el Codi de família de 1998 reclamava en la seva disposició final tercera i a allò que establí també el seu article 79.2. A partir d'aquell mo-

ment naixia a Catalunya, de forma legal, i per primer cop a tot l'Estat espanyol, una institució jurídica, la mediació familiar, perquè era una llei sobre mediació familiar, com a mètode de resolució de conflictes en aquest àmbit i molt especialment per a la solució extrajudicial de la conflictivitat matrimonial.

També vull fer esment aquí del que ha comentat la senyora Nebrera en la seva intervenció respecte al concepte. Estic d'acord amb ella que potser era més clar, més concís, més breu, el concepte de la llei del 2001, i s'entenia perfectament. Del concepte d'ara no és que hi estigui en contra, el trobo correcte, potser massa llarg, per potser també s'ha fet en un sentit més pedagògic, perquè s'amplia a àmbits que no tenen res a veure amb la conflictivitat familiar i matrimonial. Per tant, no vam posar problemes en aquest sentit, si bé molt sovint intentem que si una llei ja existent dona un concepte que és correcte, no cal modificar-lo perquè inclús amb això evites una possible conflictivitat judicial.

Hem parlat també de si la mediació familiar, la que fins ara es regeix, té èxit o no té èxit, si hi han moltes demandes o poques, jo recordo que en els primers anys n'hi havia poques, poques demandes molts mediadors, per tant, molta il·lusió per l'instrument creat i èxit en la consecució del que es volia, més d'un 70 per cent de mediacions surten bé. Per tant, és positiu i crec que això és important dir-ho. Ara, potser també no es demanda tant com nosaltres voldríem, també és cert que és voluntària i que aquest és un dels elements més importants de la mediació, en el moment que la vulguem fer obligatòria ens equivocarem perquè no servirà gairebé per res i m'imagino que en això el conjunt de mediadors i mediadores de Catalunya estarien d'acord amb nosaltres.

Amb la regulació del 2001 es pretenia, en primer terme, oferir als ciutadans una institució complementària a la jurisdicció per tal de resoldre conflictes d'interessos en l'àmbit familiar. Es tractava d'un equivalent jurisdiccional de naturalesa anàloga a la conciliació, a la transacció i al compromís arbitral. I, en segon lloc, es pretenia facilitar que les parts en conflicte poguessin bastir ponts que els permetessin la negociació i arribar a un acord al més satisfactori possible.

I finalment, i això ho deia la llei del 2001 i ho diu la llei actual, el projecte de llei actual, evitar processos judicials de caràcter contenciós. A això ja m'hi referiré una mica més endavant si realment s'ha aconseguit o es pot aconseguir aquest tercer objectiu.

Quin és l'objecte de la present llei? L'experiència anterior a la Llei de mediació del 2001 i la que ha resultat de la seva aplicació en aquests darrers vuit anys ha obert el camí per poder efectuar un desplaçament més ampli de la mediació que abasti altres àmbits jurídics on es plantegen conflictes. També ha servit perquè aquesta institució qualli en la societat una mica més, d'una manera més àmplia, fent avançar la cultura del diàleg. També hauria de servir per desenvolupar altres formes d'autocomposició de litigis mitjançant equivalents jurisdiccionals.

A la vista del desenvolupament de la llei vigent i de la seva aplicació pràctica en l'àmbit de la família, s'ha cregut necessària una actualització, una ampliació del seu àmbit en el debat de la totalitat d'aquest projecte jo deia: «una puesta a punto», y que en definitiva és el que s'ha fet amb el projecte que debatem avui.

El projecte de llei que tenim a les mans amplia els camps d'intervenció de la mediació tant en l'àmbit estrictament familiar com en el vessant de dret privat. En això no m'estendré, però ja saben el senyor Domingo i la senyora Nebrera que discrepo del que ells han parlat respecte al dret privat, però no m'hi estendré, no és el dia ni és el tema, en tindrem ocasió en altres projectes de llei. Vostès ja saben que jo sóc una gran defensora d'ampliar al màxim el nostre dret, al màxim, i crec a més que constitucionalment és possible.

El projecte de llei que tenim a les mans, com he dit, amplia altres àmbits. Quins són aquests àmbits? De fet, els conflictes derivats de la convivència ciutadana i social, dintre d'això, tot el que és conflicte o pot arribar a ser conflicte, però no gaire més. I aquí és potser una de les crítiques que el Grup Parlamentari de Convergència i Unió ha tingut respecte de l'ampliació d'aquesta llei. Nosaltres hauríem anat més enllà, això ho sap la directora general, ho sap el director que abans hi havia a la Direcció General, el senyor Ortuño. I defensàvem que, després de l'experiència de vuit anys, el que havíem de fer era anar més enllà i tocar aquells àmbits on la competència de la Generalitat és clara i, per tant, valia la pena donar un pas més. Això ha quedat en aquest moment en el Llibre blanc de la mediació que té com a objectiu final, suposo, fer una llei de mediació general, però podíem haver aprofitat aquest primer camí per ampliar una mica més.

No sé si aconseguirà descarregar de feina els òrgans jurisdiccionals, malgrat que sigui aquest un dels objectius del projecte i que també ho va ser de la norma vigent i que jo crec sincerament que no ha aconseguit reduir el litigi. Jo crec que és positiu i que, per tant, encara que el posem com un objectiu de la llei, i crec que l'hem de seguir posant, si aquest objectiu no s'assoleix tampoc em preocuparia, perquè jo crec que el més important és que l'instrument de la mediació qualli a la societat, que s'utilitzi voluntàriament i que realment, amb aquesta voluntat de diàleg, es puguin evitar conflictes de futur.

Des del Grup Parlamentari de Convergència i Unió donarem suport a aquest projecte de llei. Hem treballat junt amb els altres ponents del projecte aportant millores, hem transaccionat algunes esmenes i n'hem mantingut altres de les quals parlaré ara. Les esmenes 26, 27, 28, 50 i 66 tenen a veure amb la possible ampliació a altres àmbits de la institució de la mediació, és el que deia ara. Ja varem dir en el debat de la totalitat que el projecte s'havia quedat curt, ha quedat fora tot allò referent als serveis socials, a les persones dependents, als usuaris dels serveis públics, etcètera. No vam presentar esmenes respecte a l'àmbit de la funció pública, del comerç, de la indústria, podrien estar aquí. La meua idea era que el segon pas havia de ser una llei de mediació general, però ja he dit el que pensava i continuo.

Aquestes esmenes no es van acceptar per les raons que també he dit.

Tampoc van ser acceptades aquelles en què s'ampliaven als consells comarcals i als partits judicials els serveis d'orientació mediatora i d'informació. Jo crec que això era positiu, s'està fent, s'ha fet d'una manera voluntària per alguns consells comarcals, s'ha fet de manera voluntària en alguns partits judicials. Jo crec que la llei havia d'ampliar això, deixar-ho en mans del consell comarcal que pugui o que vulgui, jo crec que no és l'esperit que hauria d'haver tingut aquest projecte de llei.

Cal destacar unes millores amb les que tots els ponents varem estar d'acord. La senyora Pardell ja n'ha comentat alguna, el senyor Domingo també, establir per llei qui pot ser mediador i quins requisits es demanen, jo crec que això és important. La llei anterior era *numerus clausus*, ho podien ser determinades titulacions, ara ho poden ser tots els titulats universitaris. I, per tant, és important perquè el que es requereix de veritat en aquest projecte i el que s'ha requerit en la pràctica és que no només siguin titulats universitaris, sinó que acreditin una formació específica, que estiguin col·legiats, ja ho estaven però, per tant, que acreditin una formació específica i, per tant, pot ser un polític com pot ser un sociòleg.

Es crea un comitè assessor, ja ho ha comentat també la senyora Pardell, que difongui la mediació i que la impulsi i que sobretot al seu entorn estiguin les entitats, els col·legis, el centre de mediació per poder escoltar i veure de quina manera la mediació es pot potenciar.

I finalment l'esmena transaccionada amb el Grup Mixt de la solució que es dona als educadors i educadores socials que compleixen els requisits de la seva llei de col·legis per tal que puguin ser inclosos en el registre de mediadors.

Altres esmenes, la 38, 41, 42, 72, 73 i 78, les retirem. Com també dic ara, retirem les que acabo de defensar. Jo crec que és un bon projecte de llei, jo crec que és una reforma bona de la llei de mediació i, per tant, no mantindrem cap ni una de les esmenes que hem mantingut fins al moment del debat en el Ple.

I acabo al meua intervenció tot recordant que la institució de la mediació, que avui mitjançant aquesta nova llei que de ben segur serà aprovada, entronca amb les fórmules del pactisme que, com un corrent al llarg de la història, han informat la vida i l'activitat jurídica de Catalunya, que ha vist sempre que el recurs judicial hauria de ser el darrer grau de resolució dels conflictes entre les persones. Tant de bo que aquesta nova llei de mediació aconseguís reduir la litigiositat en els tribunals, mai tan col·lapsats com ara. Crec més que és i serà una via per negociar, un instrument facilitador del diàleg i un mètode de resolució de conflictes. Jo m'accontentaria que realment s'ampliés el seu ús, quallés a la societat, i que realment la conflictivitat que es pugui resoldre abans d'arribar a un tribunal puguem, amb aquest projecte de llei i amb la llei actualment vigent, aconseguir aquesta reducció.

I un darrer aspecte més pragmàtic, jo voldria preguntar a la consellera, voldria preguntar als grups parlamen-

taris, voldria preguntar a la directora general, que la veig aquí, com l'actual centre de mediació farà front a la nova llei i al que d'aquesta es desprèn? La memòria econòmica del projecte no deia gaire cosa i si s'ha de dur a terme amb els mateixos mitjans, tindran molt aviat un problema, i ho dic amb sinceritat. Perquè la mediació tothom l'espera, hi han molts professionals que estan darrere d'aquest projecte de llei per les seves ampliacions i jo crec que l'actual centre de mediació té pocs mitjans per fer front al que resulta d'aquest projecte de llei. Potser caldrà fer reestructuracions internes en el mateix Departament de Justícia per donar la resposta al que aquesta llei es mereix. Durant els darrers cinc anys, el departament ha impulsat i ha aprovat un nombre molt important de decrets d'estructura, però aquests han afectat altres àrees de la conselleria, crec que només un o mig perquè era molt petit va afectar la Direcció General de Dret i Entitat Jurídiques, però mai el Centre de Mediació. Potser és l'hora d'afrontar què necessita de veritat aquest Centre de Mediació per donar resposta a les demandes actuals i futures.

I res més, agrair la col·laboració i la bonhomia amb els membres de la ponència, la feina feta i també la presència d'un nou ponent, en Pere Aragonès, que s'ha estrenat almenys en les ponències de l'àmbit de justícia amb els que ja portem molt temps en aquestes arts. Desitjo una bona entrada a la nova llei i que un dia no massa llunyà es pugui regular més àmpliament.

Moltes gràcies, senyores i senyors diputats.

El president

Poden fixar posició ara sobre les esmenes i el text del dictamen, en nom del Grup Parlamentari Socialistes - Ciutadans pel Canvi, la il·lustre senyora Agnès Pardell.

La Sra. Pardell Veà

Honorable president, honorable consellera, senyores i senyors diputats, en primer lloc m'agradaria destacar, en nom del Grup Parlamentari Socialista - Ciutadans pel Canvi, la importància d'avançar en un model de justícia innovador que comptarà a partir d'avui, si s'aprova aquesta llei, amb un nou instrument que ha de permetre resoldre els litigis en l'àmbit del dret privat amb la participació directa de les persones implicades i és un model que significa un canvi de mentalitat de la cultura jurídica i també de la pràctica social.

L'opció de la mediació com a instrument de resolució de conflictes complementària a la via judicial clàssica ja havia estat anunciada per la consellera en el programa de Govern i avui ho ha fet palès de nou a la seva intervenció. El Govern, quan va aprovar el Projecte de llei de la mediació en l'àmbit del dret privat, tenia un objectiu molt clar, que era que aquesta mediació s'ampliés i passés a un estadi superior de la mediació familiar que existia fins a aquest moment i pogués estendre's a altres àmbits del dret privat.

La llei que avui esperem que s'aprovi suposa, doncs, un pas en aquesta direcció i un avenç respecte a la Llei de mediació familiar de l'any 2001 i que pretén consolidar l'experiència viscuda en la línia de la Directiva comu-

nitària 2008/52. Catalunya ha demostrat, amb la iniciativa de fer un llibre blanc de la mediació, recentment publicat, que és capdavantera a Europa en la resolució administrativa de conflictes. A partir del dia d'avui ens podem felicitar per l'existència d'aquest llibre blanc i per les aportacions que hi podem llegir.

També crec que ens hem de felicitar per haver aplegat el passat 18 de juny a Barcelona el simposium europeu sobre tribunals i mediació organitzat pel Grup Europeu de Magistrats per la Mediació.

Per al nostre grup parlamentari, la importància de la mediació rau en el fet de ser un procediment, un procés, un mecanisme de caràcter extraprocedimental, voluntari, autocompositiu, desenvolupat en i per les parts, i que conserven, aquestes parts, en tot moment el poder de disposar sobre la matèria i el procediment. La mediació és un procés que permet agilitar els treballs dels tribunals de justícia des del moment que evita la judicialització de determinats conflictes. Així s'ha posat de manifest per la mateixa consellera i per les altres persones, diputades i diputats, que han intervingut en el temps que han tingut anteriorment.

A través de la mediació les parts intenten arribar a un acord que resolgui de forma positiva el conflicte i les dificultats que se'n deriven de la relació. No hi ha dubte que els instruments internacionals han contribuït a implantar aquesta cultura, que malauradament no està estesa com desitjaríem i com també desitgen les diputades que m'han precedit en la paraula. El Grup Parlamentari Socialistes - Ciutadans pel Canvi creu en la mediació. Hi creu com a mètode que contribueix a fer més responsables les persones i que aquestes, de forma voluntària, es comprometin, amb l'ajuda d'una tercera persona, el mediador o mediadora, a resoldre el conflicte que les separa.

Il·lustres diputades i diputats, la mediació no només ajuda a obtenir una solució al problema, sinó que reforça, justament, la relació entre les persones involucrades. La mediació facilita la comunicació entre les parts i les ajuda a arribar a un acord satisfactori entre elles. Les millors definicions sobre la mediació les he trobades, precisament, en les intervencions dels compareixents. Un dels compareixents ens deia que la mediació ciutadana i comunitària no hi ha dubte que és una forma d'entendre, d'analitzar i de gestionar el conflicte d'un ciutadà, en concret, però també del conjunt de la ciutadania. La mediació, al nostre entendre, s'ha revelat molt profitosa en aquells conflictes que tenen una durada en el temps, una continuïtat en el temps.

Precisament, ha estat també en el tràmit de compareixences que se'ns recordava que a ningú se li escapa el canvi social tan important que vivim actualment, ni tampoc aquest està causat en bona mesura per un canvi demogràfic, també per la crisi, la globalització. Podem generar tensions, i en aquest context les administracions públiques el que hem de fer és acabar donant eines a la ciutadania per tal de poder gestionar amb calma i amb tranquil·litat aquest canvi social.

Una altra de les compareixents també ens deia que no només –no només– la funció de la mediació permet

resoldre conflictes, sinó que la funció de la mediació és molt rica i socialment innovadora. És retornar a l'individu la capacitat de generar una solució al seu conflicte, de gestionar el seu propi conflicte. I un altre dels compareixents ens deia que la mediació no només permet protegir la convivència mitjançant el diàleg i la concertació, sinó que permet construir nous projectes, projectes de caràcter econòmic i social que permetin avançar a la societat.

El Grup Parlamentari Socialistes valora molt positivament aquesta llei i valora molt positivament el paper dels mediadors, que en aquesta llei s'ha definit, s'ha perfeccionat, jo crec que ha estat treballat per tots els grups que formàvem la ponència d'una manera molt acurada i pensant en el gran paper que fan els mediadors. Pensem que és necessària una formació i una capacitació específica, ho hem posat de manifest abans, aquí mateix, en aquesta tribuna. Pensem també que és molt important que existeixi un registre de mediadors. I arribat a aquest punt jo vull reconèixer el gran treball que ha fet el Centre de Mediació Familiar que tenim aquí, que comptem amb la directora del centre. Jo crec que ha estat, en aquest sentit, una labor important i que és la que ens permet avui tenir confiança en què podrem avançar en aquesta direcció. Cal, evidentment, parlar de la transformació d'aquest centre de mediació familiar en un centre de mediació de dret privat de Catalunya. I cal pensar que aquesta transformació no serà de cost zero. És evident, i ho han dit abans, que caldrà dotar-la dels corresponents recursos econòmics.

El nostre grup parlamentari té present la necessitat i l'oportunitat d'aquesta llei a l'hora de fixar el seu posicionament i ja anuncia des d'ara el vot favorable al dictamen del projecte i en contra d'aquelles esmenes que es mantinguin vives.

Jo vull agrair també aquí l'anunci que s'ha fet, per part dels grups parlamentaris, de la votació favorable en aquest dictamen i la retirada de les esmenes. Gràcies, perquè això fa possible, efectivament, que aquesta llei surti amb un vot unànim dels grups parlamentaris que formem el Parlament.

Quant a les esmenes, jo crec que poca cosa hi puc afegir, perquè les esmenes que han quedat vives i que potser han estat aquí exposades s'ha posat de manifest que es feien amb tota la voluntat de millorar el projecte de llei. Algunes d'elles han estat, evidentment, acceptades, altres transaccionades i altres rebutjades simplement perquè es considerava que moltes d'elles ja estaven contemplades, potser en un altre article de la llei, potser sistemàticament estaven ubicades de forma diferent, potser estaven formulades en termes diferents, però, d'alguna manera, estaven totes elles recollides.

Els Socialistes - Ciutadans pel Canvi som molt conscients de la necessitat de noves formes de gestió i de resolució de conflictes. Efectivament, la nostra és una aposta pel pacte, pel compromís, per la cultura del diàleg, per atorgar a la ciutadania un paper actiu, un paper responsable davant els conflictes i la cerca de solucions a aquests, així com per habilitar espais neutrals on poder abordar els conflictes i arribar a acords, propis, diria jo, d'una societat democràtica i d'una societat social-

ment avançada. Tot això sense minvar la tutela efectiva que ha de tenir garantida tota persona. D'aquí que hem de fer referència al fet que la mediació constitueix un mitjà complementari de solució de conflictes en l'àmbit determinat del dret privat. Esperem que el Llibre blanc de la mediació doni pas, i així ja ho va dir també la consellera, a una llei general de mediació, que, per tant, permetrà ampliar l'àmbit d'aplicació i, efectivament, i com aquí s'ha posat de manifest, el dret civil i el dret privat, però no tot el dret, eh?, privat, només és dret civil; efectivament, el dret privat va molt més enllà.

En definitiva, el nostre grup parlamentari, Socialistes - Ciutadans pel Canvi, votarem, com ja hem dit, a favor del dictamen, en contra d'aquelles esmenes que es mantinguin vives en el Ple, ja que aquesta entenem que és una llei que conté un instrument jurídic valuós per gestionar i per resoldre conflictes mitjançant el diàleg i l'entesa de les parts, sempre –i aquí vull reconèixer el paper dels mediadors, sempre– amb l'ajuda d'una persona mediatra a la qual també li reconeixem el seu paper en aquesta llei.

Gràcies, honorable consellera; gràcies, senyores diputades i senyors diputats; gràcies, president.

El president

Té la paraula, en nom del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, l'il·lustre senyor Pere Aragonès.

El Sr. Aragonès i Garcia

Moltes gràcies, senyor president. En primer lloc, el que volia fer és saludar l'honorable consellera, als diferents responsables del Departament de Justícia, en especial a la directora general de Dret, la senyora Elena Lauroba. Diputades, diputats, representants d'entitats relacionades amb la mediació pública en general, avui fem el darrer tràmit d'un projecte de llei: el Projecte de llei de mediació en l'àmbit del dret privat, que afronta una reforma necessària de la Llei 1/2001, que limitava la mediació a l'àmbit del dret de família.

Precisament, l'èxit de la Llei 1/2001 provoca que s'hagi de fer una regulació d'un àmbit més ampli i que abasti la resta del dret privat. Les raons de la mediació, les virtuts de la mediació han estat llargament exposades en el debat que hem tingut aquí, tant en les compareixences que van haver-hi davant de la Comissió de Justícia com també en el debat de totalitat que vam tenir fa uns mesos. En una societat cada vegada més complexa, alguns sociòlegs en diuen «les societats postindustrials», d'altres parlen de «les societats líquides», com Zygmunt Bauman, o alguns economistes parlen de «la societat opulenta», no?, com John Kenneth Galbraith. En definitiva, en aquestes societats cada vegada la complexitat de les relacions socials és més gran. Per tant, la complexitat de gestionar-les, la complexitat de donar-hi resposta, la complexitat de les respostes també ho és.

Hi han nous models, avui, de família; nous models de convivència al barri, a la comunitat de propietaris, en els espais de relació; nous models de societat; nous models d'organitzar la vida de les persones, que necessiten

també noves propostes per solucionar els possibles conflictes que puguin sorgir. Aquesta, per tant, la mediació emergeix com un dels mecanismes que està tenint, doncs, més acceptació, cada vegada més, i, per tant, calia ampliar els supòsits de la llei, que és el que fa a l'article 2 del projecte de llei que avui aprovarem.

L'article 2 manté en el seu apartat primer tots els aspectes de dret de família que ja es concebien en la Llei 1/2001, els concreta, els fa molt més precisos; i la part segona de l'article 2 posa un llistat de tota una resta d'àmbits importants on també s'estendrà la mediació en els termes que estableix aquesta llei.

Estem parlant d'associacions i fundacions, un dels béns més preuats del nostre país, de la nostra societat civil que, com a espai de relació que és també, doncs, és un espai on poden sortir conflictes i controvèrsies entre els diferents membres de les associacions i de les fundacions. Per tant, serà un àmbit d'aplicació d'aquesta llei.

També els àmbits de la propietat horitzontal i de les urbanitzacions. I aquí permetin-me fer una aturada important. El canvi important que ha patit la nostra societat en els darrers anys amb l'arribada de persones que tenen altres paràmetres culturals, que hi ha una diversitat molt més gran avui a la nostra societat que fa uns anys, està provocant que hi hagi un augment de conflictes perquè la manera d'entendre la convivència és diferent. Aquesta diversitat no ha de ser un problema, sinó que ha de ser una virtut, i, per tant, la mediació ajuda al fet que aquests problemes es redueixin i que, per tant, en l'àmbit de les comunitats de propietaris, de les comunitats de veïns, també en les urbanitzacions, la mediació emergeixi com un mecanisme important per poder solucionar aquestes controvèrsies.

Les diferències també en la convivència social. Els conflictes derivats, i aquí hem hagut de fer en la ponència un treball important, perquè estàvem parlant de quin és el concepte de cultura, i va ser un debat intel·lectualment molt interessant, però que havíem de posar, finalment, i plasmar-lo sobre un text concret, no? En definitiva, les diferents cultures o els diferents orígens culturals que conviuen en el nostre país poden provocar conflictes. La millor manera de solucionar-los perquè hem de seguir convivint junts, o una manera, doncs, molt més profitosa de fer-ho és la mediació. I també ho deixem obert a nous supòsits, perquè creiem que fer, doncs, un llistat de *numerus clausus* no era bo, havíem de deixar-ho obert a nous supòsits que poguessin estar sempre dins de l'àmbit del dret privat i que tingués com a segona condició que les parts en controvèrsia, les parts en conflicte hagin de mantenir relacions en el futur. I aquesta és, precisament, la gran aportació que fa la mediació a l'hora de solucionar els conflictes.

Evidentment, i abans ho ha dit l'honorable consellera quan exposava el resultat del treball de la ponència i com finalment ha quedat redactat el projecte de llei, per dues parts que han de conviure en el futur, si han de recórrer a solucionar els seus problemes davant de la justícia, aquesta convivència és molt més difícil. Per tant, enfocar-ho cap a la mediació, oferir noves possibilitats, posar-hi garanties i donar suport als mediadors

que fan aquesta tasca és una bona solució i és el que pretén aquesta llei.

Aquesta llei regula també altres àmbits. En primer lloc, els principis de la mediació, principis inherents al mateix concepte de mediació, com la voluntarietat, la imparcialitat i la neutralitat necessàries de les persones mediadores, la confidencialitat del procés de mediació, el caràcter personalíssim de les persones, de les parts que participen en la mediació i, evidentment, el principi de bona fe, essencial en qualsevol procés de mediació.

El projecte de llei continua regulant com es desenvolupa aquest procés de mediació entre les parts; estableix quins són els paràmetres de relació amb els processos judicials que puguin estar-hi connexos; estableix els deures del mediador –i aquí va haver-hi un debat important, perquè creiem que és la figura central al voltant de la qual es construeix tot el procés.

I després regula, evidentment, el procediment. Aquí vam tenir un debat també sobre si havíem de posar un límit o no a la durada de la mediació; es posa un límit de seixanta dies hàbils, que és un límit raonable. No podem estar sempre esperant que s'acabi un procés de mediació, si el que pretenem precisament és establir la mediació com un mecanisme alternatiu a un procés judicial que, a part de poder augmentar la conflictivitat i dificultar les relacions posteriors entre les parts, massa vegades és massa lent. Per tant, millor si establim un nou mecanisme i el regulem, no repetir els mateixos vicis dels quals es queixa, amb raó, bona part de la ciutadania, de les dificultats que té avui la justícia. No ho tanquem a seixanta dies, deixem la possibilitat d'allargar-ho trenta dies hàbils més.

Es regula a continuació, en el projecte de llei, el Centre de Mediació de Dret Privat, que haurà de gestionar el Registre de mediadors, que haurà de col·laborar molt amb els diferents col·legis professionals, de tot tipus, que intervenen en el procés de mediació.

A continuació es regula el règim sancionador. Nosaltres, el Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, i la resta de grups que donem suport al Govern creiem que era important que hi hagués un règim sancionador en aquesta llei, a diferència del que proposava el Grup de Convergència i Unió, que defensava que en les lleis dels col·legis professionals ja hi havia prou regulació del règim sancionador respecte de les professions. Nosaltres creiem que és important fer una regulació específica, perquè això posa en valor la mediació, però també per les característiques específiques de la mediació. Per tant, s'estableix un règim sancionador, que ha de servir també com a guia i suport de les persones que estan exercint la tasca de mediadors.

I després, evidentment, doncs, hi ha les diferents disposicions addicionals, disposicions transitòries, de les quals m'agradaria centrar-me en la disposició transitòria tercera, que fa referència a la situació específica dels educadors i educadores socials, que són un col·lectiu molt especial, en el qual hi ha una part substancial que no tenien titulació universitària, que quan es va fer la llei del seu col·legi professional varen quedar inclosos en el col·legi professional i es va reconèixer la seva pro-

fessió i que, per tant, amb una determinada regulació dels requisits per ser mediador, la llei els podria deixar fora. Per tant, hi ha una disposició transitòria per als educadors socials que no tenen titulació universitària, que porten una trajectòria important en aquest àmbit, que així estan reconeguts pel seu col·legi pertinent i que, per tant, no podien quedar fora de l'àmbit d'aplicació d'aquesta llei i s'havia de reconèixer la seva tasca mediadora que ja fan.

Aquests són els continguts del projecte de llei que avui debatem. Hi ha diferents esmenes que queden pendents. El Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana, a les esmenes que no han estat retirades, hi votarem en contra. Creiem que ens hem posat d'acord en els aspectes fonamentals, en els aspectes més importants. Creiem que les que queden pendents fan referència a qüestions menors, que ens podrien portar moltes hores de discussió, perquè, evidentment, malgrat ser menors, són importants, però creiem que la regulació que finalment es fa en el projecte de llei és l'adequada.

També vull agrair al Grup de Convergència i Unió que hagi retirat les seves esmenes, perquè demostra no només la complicitat en aquest projecte, sinó convicció que aquest projecte de llei resultarà una bona llei de mediació en l'àmbit de dret privat.

Finalment, voldria donar les gràcies als companys i companyes de la ponència: a la relatora Agnès Pardell, del Grup Parlamentari Socialistes - Ciutadans pel Canvi; a la diputada Núria de Gispert, de Convergència i Unió; a la diputada Montserrat Nebrera, del Partit Popular; al diputat Salvador Milà, d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa; al diputat José Domingo, del Grup Mixt. Vull fer un doble agraïment. En primer lloc, com a diputat, perquè crec que hem pogut fer una tasca important i ens hem pogut posar d'acord, hem estat diligents, hem anat bastant per feina, i això en l'àmbit de les decisions públiques s'agraeix. I en segon lloc, també com a jurista, ha estat un plaer poder treballar amb juristes de llarga trajectòria, de consolidada trajectòria, per un jove llicenciat en dret, que encara té bastant recents a la memòria els llibres i els apunts de la facultat; per tant, ha estat un plaer molt gran poder participar en aquesta ponència. També volia donar les gràcies al diputat Miquel Àngel Estradé, del meu grup parlamentari, que era qui inicialment havia de ser el ponent d'aquesta llei, però que, al ser-ho també de moltes altres, vam convenir que em passaria aquesta responsabilitat. També donar les gràcies a la nostra assessora parlamentària en matèria de justícia, la Sònia Segarra; al lletrat Francesc Pau; al gestor de la comissió, a l'assessor lingüístic i, evidentment, a tots els compareixents que en el tràmit de compareixences ens van ajudar a poder fer d'aquell projecte de llei inicial una llei finalment molt millor.

Hem fet una bona feina, i, ja que s'ha parlat de la tradició pactista a Catalunya, permetin-me que acabi amb un dels nostres clàssics, que potser explica quina és l'essència de la mediació. Deia Ramon Llull que la justícia proporciona pau, però també esforços. En aquesta ponència hem fet un esforç per, finalment, acabar un bon projecte de llei, però crec que defineix exactament

quina és l'essència de la funció de mediació: esforços per aconseguir justícia i per aconseguir pau. Per tant, el Grup Parlamentari d'Esquerra votarem favorablement aquest dictamen i donem els nostres millors desitjos que aquesta llei permeti que s'augmentin tots els processos de mediació a Catalunya i que això afavoreixi que els ciutadans i les ciutadanes puguin resoldre les seves controvèrsies d'una manera molt més favorable.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

L'honorable senyor Salvador Milà té la paraula en nom del Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa.

El Sr. Milà i Solsona

Moltes gràcies, senyor president. Honorable consellera, senyors i senyores diputats, directora general de Dret i d'Entitats Jurídiques, persones que ens acompanyen, bé, a l'alçada d'aquest debat en què ens trobem, poques coses puc afegir en nom del nostre grup, si no és començar per dir la satisfacció sincera que aquest projecte de llei tiri endavant, i tiri endavant en la forma que ho està fent, perquè aquest era un dels nostres objectius electorals, i, per tant, estem assolint-ho en el marc del Govern que ho ha impulsat.

Sí que ens felicitem, també, que siguem pioners, una vegada més, en el desenvolupament de les figures en mediació. Aquí s'ha dit i s'ha discutit, si era una simple reforma de la Llei de mediació en l'àmbit familiar o si era quelcom més. Nosaltres creiem que és quelcom més i que ha estat possible, primer, per l'èxit de l'experiència desenvolupada fins ara pel Centre de Mediació Familiar. En aquest sentit, volem saludar la senyora Anna Vall i tot el seu equip, que ens acompanyen, perquè no només ella, sinó tot el conjunt de professionals vinculats a l'àmbit de la mediació –aquí s'ha assenyalat–, educadors socials i els altres que van comparèixer, ens varen demostrar que hi havia acumulat prou, suficient bagatge d'experiència en aquest camp perquè ens poguéssim atrevir des de Catalunya a estendre-ho a altres àmbits del dret, en un moment en què la nostra societat està mancada, més que mai, d'aquestes possibilitats. Per tant, tenim experiència, tenim tradició i tenim un marc jurídic que ho fa possible.

La satisfacció del nostre grup, deia, es basa..., perquè nosaltres hem cregut sempre en la importància de portar la solució dels conflictes a la implicació de les parts, és a dir, a –com deia ara la diputada Dolors Clavell– apoderar els mateixos ciutadans, els mateixos col·lectius socials, que siguin ells protagonistes del seu futur i de la resolució dels seus conflictes. Per què? Per evitar la judicialització, per simplificar tràmits, per reduir costos i, sobretot, perquè fem possible, amb una societat cada vegada més complexa, jurídicament molt difícil d'entendre, fem possible, deia, el fet que els ciutadans sentin que accedeixen a la justícia des d'un terme no només formal, sinó sobretot material. I no hi ha millor justícia que aquella en què són els mateixos implicats els que se la fan seva i els que ar-

riben per un procés deductiu a entendre que aquesta composició, aquesta cessió, aquesta concessió que han de fer a una altra part o, al revés, la reafirmació del seu dret, té un sentit. Per tant, és una forma de resoldre conflictes interpersonals i socials que implica les parts, que fa que ho assumeixin com a propi i, sobretot, que tinguin resposta a totes les qüestions que es plantejaven. Perquè quantes vegades hem vist, des del punt de vista de la justícia formal i des de la justícia institucionalitzada, que la gent demana naps, li donen cols i, encara que sigui cols molt favorables, no entén per què no responen a totes les qüestions que ells havien plantejat? Com a mínim, una mediació ben portada fa possible que es doni resposta a totes les qüestions que s'han plantejat i, a més, que es faci d'una forma entenedora. Per tant, fem justícia material, ajudem a fer justícia material, i ajudem també que formalment sigui més ràpida.

Ara bé, no ens enganyem: perquè això sigui possible fan falta molts requisits; no només, com deia la consellera, que tots hi creguem i que la difonguem. Cal una societat ben formada, una societat ben informada, una societat que coneix els seus drets i una societat també amb molt teixit social al darrere, amb gent que s'hi dedica, amb gent que ho explica, amb gent que fa l'acompanyament, i que hi creguin –per què no dir-ho?– sobretot els operadors jurídics. La clau, entenem nosaltres –i crec que ho compartiran–, és que els operadors jurídics, els advocats, els assessors, però també els jutges, també la magistratura, creguin en la bondat d'aquest sistema i el prestigiïn; no el deixin de banda, no l'utilitzin com un element de distorsió o, a vegades, de dilació, o a vegades se'l miri, diríem, amb ulls de suspicàcia, sinó que al revés, que els operadors jurídics, aquelles persones, aquells assessors o aquell jutge al qual acudeix una persona que té un conflicte..., senti a dir que és bo que vagi a la mediació, que en traurà bons resultats, i que li donin l'entorn perquè això sigui possible. I això vol dir, naturalment, comptar en el futur amb un centre de mediació del dret privat de Catalunya, potenciat, amb més recursos, que pugui fer la tasca de difusió, d'explicació, d'assessorament, de donar mitjans materials...

També caldrà insistir en el tema de l'accés gratuït als serveis de la mediació. És molt important que, bé sigui pels serveis públics, simplificant els tràmits per accedir a la justícia gratuïta, que s'assimilen per tenir aquestes ajudes, o bé a través de fundacions, que hi han convenis d'entitats que fomenten la mediació i satisfan les despeses, aquest tema es vagi prestigiant, es vagi facilitant, i els operadors jurídics hi creguin.

Caldrà també, en el futur, perquè aquesta mediació tingui tot el seu desplegament, que la reforma que estem esperant des de fa tant temps, no només de l'Oficina Judicial, sinó també del conjunt del sistema del poder judicial, especialment les figures de la justícia de proximitat, que en el cas de Catalunya i al nostre Estatut reclamem específicament..., es vagin creant. Perquè cal trobar sempre, a cada àmbit de conflicte, aquell àmbit judicial de màxima proximitat, que és on se li pot donar aquesta explicació. I nosaltres creiem que aquest àmbit judicial és el que al final, possiblement, en moltes ocasions

acaba homologant aquest conveni o davant el qual es formalitzarà o al qual, si alguna persona després no compleix, s'acudirà, es portarà, i haurà de traduir-lo en una forma normativa i amb una resolució que reafirmi allò que voluntàriament es va acordar.

Per tant, és important també tenir en compte que tots aquests elements hauran de venir acompanyats, eh?; que no és només un problema de voluntarisme, que el tenim, i de decisió de les autoritats i dels responsables polítics, sinó que el sistema judicial ha d'estar per aquesta tasca i que hi han d'estar els operadors jurídics.

Aquesta llei, a més, ens serà especialment útil per ajudar a impulsar un altre projecte molt important en aquest Parlament, que quasi els mateixos ponents estem tirant endavant, que és el nou Llibre segon, de Codi de família, de persona i família, en què el tema recurrentment ha estat sortint, eh? Les persones que ens han vingut, les compareixences que ens han vingut a parlar dels conflictes al voltant de la custòdia compartida, de la distribució de les càrregues familiars, dels problemes associats a la convivència, sempre ens han demanat mediació, mediació, mediació, que es prestigii la mediació, i que en el procediment judicial, a més, i en el procediment substantiu hi hagi quasi, com hi és ja actualment, una recomanació potent perquè aquesta mediació es realitzi, perquè la gent hi acudeixi i perquè vegi que allò a què s'arriba en l'àmbit de la mediació té una traducció després en la resolució del conflicte.

Re més. Jo crec que és molt tard, que totes les coses han estat dites. Jo subscriu tots els arguments que s'han dit, els agraïments també als ponents, especialment a l'afabilitat de la relatora –com se li pot dir que no a l'Agnès, amb la dolçor amb què tracta els temes? (*Rialles*.) Jo crec –vull fer una última petició– que nosaltres prediquem molt i hem de donar exemple. Si estem parlant de la llei de mediació i de la importància d'aproximar posicions, jo crec que hauríem de donar exemple avui, i m'atreviria a demanar a la resta de ponents que, en ares que els ciutadans vegin que la Llei de mediació i de resolució de conflictes s'ha fet aplicant-se *avant la letre* per part dels ponents, doncs, demanaria a la ponent senyora Montserrat Nebrera, que no ho ha fet encara –agraïnt-li-ho a la senyora Núria de Gispert, que ho ha anunciat per anticipat, i al senyor Domingo–, que tinguéssim a bé posar aquest exemple retirant les seves esmenes i puguem fer una votació per unanimitat, que segur que seria el millor exemple de la mediació.

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats, honorable consellera.

(*La Sra. Nebrera González demana per parlar.*)

El president

Senyora Nebrera, té la paraula.

La Sra. Nebrera González

Sí, president. Senyor Milà, abans que vostè ho demanés, havíem comunicat a la Mesa que pensàvem retirar les esmenes; i les continuo mantenint com a retirades,

malgrat que aquí l'única ponent, en aquesta ponència, dolça ha estat la senyora Pardell, i, per tant, em sento especialment ofesa.

Retirades les esmenes, senyor president, en aquest projecte de llei.

(El Sr. Domingo Domingo demana per parlar.)

El president

El senyor Domingo.

El Sr. Domingo Domingo

Muchas gracias, señor presidente. No seré yo quien tache –en el sentido de «manchar»– la ley con enmiendas. Y, por lo tanto, también anuncio la retirada de todas las enmiendas de nuestro grupo. Y, en consecuencia, solicito que no se sometan a votación.

(Pausa llarga.)

El president

Atès que s'han retirat totes les esmenes d'aquest projecte de llei, procedirem a la votació del text del dictamen.

Comença la votació.

El Projecte de llei de mediació en l'àmbit del dret privat ha estat aprovat per 132 vots a favor, la unanimitat dels presents.

Projecte de llei

de l'Agència de l'Habitatge de Catalunya
(tram. 200-00055/08)

El tercer punt de l'ordre del dia és el debat i votació del dictamen de la Comissió de Medi Ambient i Habitatge sobre el Projecte de llei de l'Agència de l'Habitatge de Catalunya. D'acord amb l'article 112.1, presenta la iniciativa l'honorable senyor Francesc Baltasar, conseller de Medi Ambient i Habitatge.

El vicepresident segon

Si us plau... Endavant, honorable conseller.

El conseller de Medi Ambient i Habitatge (Sr. Francesc Baltasar i Albesa)

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, molt bon dia. Avui culminarem en aquest Parlament el procés que ens ha de portar a aprovar la Llei de l'Agència de l'Habitatge de Catalunya.

Els garanteixo que serà una intervenció breu, serà breu no perquè la llei sigui breu, sinó sobretot perquè vull que quedi constància de la intensitat del procés, de la bona col·laboració i del treball fet des del seu inici fins avui que s'arriba al final. Per tant, justament, jo no els voldré destorbar allargant-me molt, sinó, justament, avui explicant alguns dels seus trets característics i escoltant també els raonaments que faran les diferents

persones que intervindran representant aquest Parlament de Catalunya.

Com ja vaig expressar a la seva presentació, aquesta llei dona compliment als mandats del Pacte nacional per a l'habitatge i la Llei del dret a l'habitatge quan determinen que «per dur a terme les polítiques de la Generalitat cal dotar-se d'una organització, tant en l'àmbit central com el territorial, que combinin a la vegada l'eficàcia, les millors tècniques de la gestió i el rigor». La llei, doncs, ve a donar resposta a un seguit de propostes i d'iniciatives de millora expressades pels diversos sectors socials interessats i s'adequa a les més recents tendències organitzatives en el sector públic.

La gestió òptima de les funcions que seran atribuïdes a l'agència, encarregades pel Consell Executiu de la Generalitat, pel departament competent en matèria d'habitatge, per la Secretaria d'Habitatge o per qualsevol altre departament de la Generalitat, suposarà, sens dubte, un benefici considerable a la ciutadania.

La raó de ser de l'Agència d'Habitatge de Catalunya se situa sota tres paràmetres: primer, la racionalització de les polítiques d'habitatge de la Generalitat en un moment històric en el qual aquesta qüestió ha esdevingut absolutament prioritària, tant pel que fa als problemes socials i profunds de la societat com per la mateixa situació de crisi econòmica i immobiliària dels darrers temps. En segon lloc, perquè suposa l'ampliació dels instruments i de les dotacions econòmiques i personals per atendre adequadament els reptes en matèria d'habitatge. En tercer lloc, per la flexibilitat per a l'adopció d'instruments operatius més eficients per tal de modular els diferents reptes en funció de les especials circumstàncies conjunturals de l'actual crisi econòmica, sobre la qual s'han d'accentuar encara més les polítiques socials d'habitatge, especialment –vostès ho saben– en els col·lectius amb més dificultats i menys recursos, que han de seguir sent una prioritat absoluta del Govern de Catalunya.

L'agència s'adscriu al departament de la Generalitat competent en matèria d'habitatge, amb qui es vincularà mitjançant un contracte de gestió. El contracte de gestió, en tant que acord de govern, recollirà les noves funcions i polítiques d'habitatge que aquell atorgui a l'agència en el desenvolupament mateix del pacte nacional i de la Llei del dret a l'habitatge.

La creació de l'agència és assumible amb els mitjans i recursos actuals i en els escenaris pressupostaris per als anys successius que es varen preveure en el seu dia en el Pacte nacional per a l'habitatge.

Com saben, la política d'habitatge ha experimentat canvis substancials, de fet, a la secretaria durant el període comprès entre el 2004 i el 2009. I aquests han sigut en funció dels nous compromisos i exigències que se li han anat atorgant. En paral·lel, l'empresa pública Adigsa durant aquests anys ha complert i ha consolidat molt bona part de totes les funcions que se li han atorgat. Per una banda, ha mantingut, consolidat i projectat en el temps la seva activitat originària d'administració del parc públic d'habitatges de la Generalitat, que sa-

ben vostès que està constituït per 75.000 habitatges de compravenda i accés diferit i deu mil habitatges de lloguer.

En segon lloc, ha anat rebent encomanes de gestió de nous camps d'activitat des de la secretaria. Aquestes encomanes de gestió, recollides en diversos decrets aprovats pel Govern en aquest període, tenen relació fonamentalment amb la rehabilitació d'edificis i habitatges i amb les línies més socials de la política d'habitatge, com són l'increment continuat de les ajudes als ciutadans per al pagament del lloguer; les noves línies d'intermediació entre propietaris i llogaters per aconseguir mobilitzar habitatge desocupat; la línia d'habitatges d'inclusió en col·laboració amb les entitats sense ànim de lucre i amb els serveis socials municipals que treballen amb col·lectius necessitats d'allotjament específic; la posada en marxa del registre de sol·licitants d'habitatges en protecció oficial com a eina estratègica, a la qual tindrà fàcil accés la ciutadania i que ha de servir de base per conèixer tota la demanda d'habitatge assequible existent i tenir identificades les diferents necessitats d'aquests habitatges i agilitar-ne l'adjudicació; també la rehabilitació i la millora de l'accessibilitat i el manteniment del parc públic mitjançant el que preveu el Pla director d'obres revisat 2006-2012, actuacions que milloren la qualitat dels habitatges i incorporen mesures mediambientals i d'estalvi energètic i que milloren la qualitat de vida dels veïns i veïnes d'aquests barris, alhora que reforcen la seva cohesió social.

En tercer lloc, s'ha sotmès a un procés intern de redefinició organitzativa i de reestructuració de cara a optimitzar la gestió tradicional de l'empresa i alhora assentar les bases per acollir les noves encomanes de gestió de la Secretaria d'Habitatge.

Aquest text legislatiu, doncs, ens permetrà disposar d'una estructura organitzativa amb força suficient per desplegar les polítiques d'habitatge d'acord amb un objectiu estratègic de plena eficàcia, per una banda, però també de màxima proximitat al ciutadà a tots els llocs.

Voldria recordar que han de quedar recollides al text legislatiu les sol·licituds plantejades pels representants sindicals dels treballadors. El personal que estigui ocupant llocs de treball a Adigsa s'integrarà a l'agència i restarà vinculada per una relació subjecta a les normes de dret laboral que li siguin aplicables. El personal funcionari que estigui ocupant llocs de treball a les unitats administratives del Departament de Medi Ambient i Habitatge, les funcions del qual passin a ser assumides per l'agència, restarà en la condició de funcionari. En cas de generació de nous llocs de treball, l'agència els oferirà en igualtat de condicions a tot el personal adscrit. Els funcionaris es podran acollir lliurement també a aquesta opció.

Durant la seva tramitació, el Projecte de Llei de l'agència ha seguit un ampli procés de debat entre els grups parlamentaris que l'ha millorat en diferents aspectes. Moltes de les observacions rebudes van ser incorporades en el text originari, altres han estat objecte d'esmena, que han contribuït, sens dubte, a la seva millora, i han fet així un redactat més adaptat als requeriments que volíem. El procés ha conduït a un text que recull i

incorpora les propostes realitzades i que vol comptar, espero, amb un recolzament ampli de totes les forces polítiques d'aquesta cambra.

Vull agrair molt especialment el treball que ha desenvolupat la ponència, la senyora Dolors Clavell, els diputats i diputades, senyor Carles Sala, senyora Teresa Estruch, senyor Pere Aragonès, senyora Àngels Olano, senyor Albert Rivera, el lletrat senyor Ferran Domínguez, el gestor senyor Frederic Solé, així com el treball dels serveis lingüístics. També vull agrair la presència de la secretaria d'Habitatge, en aquest cas a la tribuna, del conseller delegat d'Adigsa, de les direccions generals i d'altres alts càrrecs del Departament de Medi Ambient, així com responsables, treballadors i treballadores i membres destacats dels organismes sindicals d'Adigsa que avui ens acompanyen.

Per tant, i per acabar, deixin-me remarcar la importància d'aquesta llei amb la creació, per tant, d'un instrument organitzatiu que donarà un millor servei d'habitatge a la ciutadania, als ciutadans i ciutadanes. Segon, que facilitarà l'accés als recursos públics de l'habitatge. Tercer, que farà efectiu el dret a l'habitatge a casa nostra, que és objectiu constitucional i estatutari, però que avui pretenem que passi de ser lletra escrita i esdevingui un dret a la pràctica fonamental per a tots els ciutadans i ciutadanes.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El vicepresident segon

Moltes gràcies, honorable conseller. Fou designada relatora de la comissió per a la Llei de l'Agència de l'Habitatge de Catalunya la il·lustre diputada senyora Dolors Clavell, que té la paraula.

La Sra. Clavell i Nadal

Gràcies, senyor president. Senyor conseller, persones del Govern, diputades, diputats..., el sentit d'aquesta meua intervenció és explicar els treballs de la ponència de la qual m'ha correspost ser relatora, com es deia, però, evidentment, en tot allò que no s'hagi fet encara, per tant, intentaré evitar reiteracions. No reiteraré els agraïments, que, òbviament, comparteixo, ni explicaré els objectius del projecte de llei que ens va arribar en el seu dia i que hem modificat, però poc, també s'ha de dir, ni quines són les esmenes que s'han transaccionat, que han donat lloc als canvis aquests que hi ha hagut respecte al projecte de llei. Què els explicaré, doncs? Doncs una sola cosa, m'interessa només traslladar una impressió: crec que els treballs de la ponència han permès captar un cert malentès que es va produir en el debat a la totalitat sobre aquest projecte de llei. El vam fer el mes de març de 2009. En aquell moment, els grups de Convergència i Unió i Grup Parlamentari Popular van presentar esmenes a la totalitat demanant devolució del text, rebuig total, rebuig radical del projecte de llei, en un exercici que jo crec que ara *a posteriori*, i de veritat que ho dic sense voler abundar-hi, apareix com desproporcionat a la vista del que després s'ha comprovat que realment contenia el text que havíem de discutir.

En aquest torn crec que no és moment de justificar o no si aquesta va ser una via adequada en el seu moment. A vegades els diputats membres d'una ponència es veuen, o ens veiem potser, obligats a defensar posicions polítiques decidides en un moment pels responsables del nostre grup o pel grup en conjunt i hem de sortir aquí a vegades a fer un paper més el que toca que no pas el que ens creiem. No vull afirmar que això fos el que va passar en el debat a la totalitat, però ho deixo apuntat, perquè penso que, realment, una mica, el que ha passat *a posteriori* acredita que allò va ser una mica desproporcionat.

El cert, en tot cas, és que els i les diferents membres de la ponència hem entès que aquest text no havia de ser un motiu especial de confrontació política, que semblava lògic intentar aconseguir el màxim consens a l'hora d'aprovar la creació del que no és més que un instrument al servei d'unes polítiques d'habitatge. Podrem estar d'acord o no en aquestes polítiques d'habitatge, i això és legítim, i també és sa que discrepem en això; però no sembla raonable que traslладem aquesta discrepància a un fet com és la creació d'una agència, ja que aquesta baralla crec que només generaria preocupació i incertesa, sobretot a les persones que estan treballant a l'Administració de la Generalitat, que estan dia a dia posant el seu esforç al servei de la ciutadania que o bé té dificultats per accedir a un bé essencial com és l'habitatge, o bé necessita suport per gaudir d'una manera digna de l'habitatge que ja té en condicions o insatisfactòries o precàries.

Per tant, el que vull dir només és que l'esperit de la ponència ha estat absolutament constructiu. I la mostra és que de les seixanta-nou esmenes presentades, trenta-una de Convergència i Unió, deu dels grups de l'Entesa, quinze del PP i tretze del Grup Mixt, se n'han acceptat o transaccionat un total de quaranta-set, n'hem rebutjat nou i fins al moment se n'han retirat tretze.

Espero que al llarg d'aquest debat es produeixi la retirada de les altres per part dels grups que formalment les mantenen, bàsicament perquè estaran amb mi que el que ha quedat rebutjat és molt menor. Però, en tot cas, tindrem oportunitat d'analitzar-ho en els corresponents torns dels diferents grups parlamentaris. Per tant, reservo per a aquest següent torn el pronunciament, si és necessari, sobre el contingut d'aquelles qüestions que hagin pogut quedar pendents. Mentrestant, no crec que tingui sentit allargar el debat amb més consideracions, atès que estem en un ple, a més, dens, i perquè és l'hora que és.

Així, per tant, en bé de l'agilitat de la jornada, ho deixo aquí com a relatora, sens perjudici, com deia, del contingut de la meua propera intervenció ja com a diputada membre d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa.

Gràcies.

El president

Comencem amb la defensa de les esmenes, i en nom del Grup Mixt té la paraula l'illustre senyor Albert Rivera.

El Sr. Rivera Díaz

Gràcies, senyor president. Diputats i diputades, espero que no tinguin massa gana, perquè, encara que no ho fem llarg, haurem de treballar el que toca i presentar com a mínim i defensar les esmenes i la nostra posició favorable a aquest projecte de llei.

Nosaltres, quan ens vam plantejar la no-presentació, al seu dia, de l'esmena a la totalitat, ho fèiem perquè creïem que estàvem davant d'una llei que l'únic que havia de fer era un canvi, un canvi d'ens, d'ente, o sigui, un canvi de format i d'intentar simplificar –o intentar-ho, com a mínim– l'Administració pública, cosa que sempre hem demanat, de cara als ciutadans.

Per una banda, enteníem, doncs, que era un canvi de caràcter administratiu, laboral i de millor funcionament, en tot cas, de l'Administració, que està per veure, i per altra banda, havíem format part del Pacte per a l'habitatge, perquè Ciutadans va signar el Pacte per a l'habitatge tot i ser a l'oposició, i per tant, compromesos també amb aquell pacte, enteníem que això formava d'aquell acord a què havíem arribat i que no podíem presentar aquella esmena a la totalitat.

Sí que vam fer esmenes, sí que vam fer esmenes de modificacions, i, bé, no només vam fer esmenes, sinó que fins i tot –per què no dir-ho?– el mateix departament i amb la mateixa secretària general..., i veient el projecte de llei que presentava el Govern, hi havien algunes confusions que jo crec que, més que confusions, era que estaven mal redactades algunes coses en aquell projecte; que no passa re, tothom es pot equivocar. I, per tant, el que vam posar en alerta, després de reunir-nos també amb treballadors d'Adigsa i amb persones que tenien preocupacions sobre com havien estat redactats alguns articles d'aquesta norma..., vam posar en coneixement del departament directament, per solucionar el problema, que nosaltres com a Grup de Ciutadans faríem una sèrie d'esmenes per intentar corregir allò. I fins i tot hem de reconèixer positivament que des del mateix departament se'ns va dir: «És veritat, hi han algunes coses que han estat redactades d'una manera que no acaba de quedar clara, i per tant no en parlem més, és a dir, anem a fer-ho, anem a esmenar-ho i anem a posar, allò, les mans a..., *manos a la obra*», que és el que tocava, no?

Per tant, podem dir que el procés ha estat lògic, almenys des del nostre grup, perquè hem mantingut una coherència d'actitud, de col·laborar, constructiva, de fer esmenes. Hem de, també, reconèixer que s'han acceptat esmenes del nostre grup que creiem que milloren en forma i en fons, tant en la redacció com en el contingut, la mateixa norma, i que, per tant, jo no m'atreiria a dir, i diria més aviat el contrari, que no és que hi hagi hagut pocs canvis, o poder sí en nombre de canvis, però no canvis que no hagin sigut importants.

És a dir, hi han hagut canvis gràcies a les esmenes que hem fet, com el tema que comentàvem, de quina situació laboral tindran els treballadors que passin a tenir en aquest cas..., o que passin a l'agència, que parteixin d'una entitat anterior, com és Adigsa; quines garanties tindran, quina igualtat de condicions amb altres treba-

lladors... Per tant, aquest punt per nosaltres era fonamental, era un dels punts que vam posar com a condició per dir sí a la llei. I finalment, tal com hem fet arribar també als mateixos treballadors i als seus representants, i com sembla que finalment hi ha acord o que més o menys és satisfactori per a aquestes persones i per a aquests col·lectius, hem cregut que ho havíem de tirar endavant.

També vam fer esmenes de la participació dels ens locals i d'entitats dintre de la mateixa administració de l'agència. Creiem que és important que, tot i que tenim un sistema complex d'administracions, amb una administració estatal, una administració autonòmica i una administració local, en matèria de l'habitatge és molt important –i això sí que, faig un parèntesi, aprofito per tornar a dir-ho– que intentem coordinar al màxim..., de cara a una millor gestió de cara als ciutadans, fer més fàcil per als ciutadans que el seu accés, no només a l'habitatge, sinó a tot el que es deriva de l'habitatge, a totes les tramitacions, a tota la documentació administrativa... Perquè en definitiva, al final, no ens oblidem que aquestes administracions per a allò que estem és per servir a un ciutadà i que sigui al més aviat i al més fàcilment possible. I de vegades, no només en l'habitatge sinó en molts camp –però aquest potser és el paradigma de..., perquè veiem diferents competències en diferents escales–, de vegades compliquem una mica massa la vida als ciutadans; de vegades, les dobles xarxes, les triples xarxes, compliquen molt la situació. Poder és més còmode per a cada una de les administracions gestionar a la seva pròpia xarxa el que és seu, però jo crec que el model moltes vegades de col·laboració, de consorci, els models d'aquest tipus, col·laboren al fet que els ciutadans tinguin una finestra única, una millor forma d'accedir-hi, i ho estem veient en el tema de l'emancipació i en altres temes, que estan portant de vegades molts problemes per a gent que, en definitiva, l'únic que vol és que aquesta subvenció que se li ha dit que se li donaria per a un habitatge els arribi en hora i en temps, i saber a qui adreçar-se, i no haver de buscar de qui és competència, sinó, al final, qui em donarà aquesta ajuda.

Jo crec que d'això n'hem de ser conscients i hauríem d'intentar tots, en la legislació que anem fent en aquest Parlament, simplificar al màxim i tenir també una posició de col·laboració amb les altres entitats i les altres administracions. Això és una qüestió política; ja sabem que aquí cada grup manté la seva posició de col·laboració entre administracions. Des de Ciutadans sempre hem mantingut que, com millor sigui la col·laboració entre administracions, millor servei al ciutadà. Com més confrontació hi hagi i més problemàtica política entre administracions, al final qui acaba pagant la festa o qui acaba pagant *el pato*, eh?, com es diu també en castellà, doncs, és el ciutadà de peu. Nosaltres sempre hem trencat una llança en favor de col·laborar entre administracions, perquè al final el sistema és un i el ciutadà és un. Per tant, nosaltres necessitem aquesta simplicitat.

Per tant, sense allargar-me més, simplement, també donar les gràcies als col·laboradors del nostre grup,

d'altres grups, a les persones que han format part de la ponència, a la relatora, als ponents d'altres partits –que no els citaré cada un d'ells–, per l'actitud –perquè crec que és important també, per arribar a acords, tenir una actitud, una predisposició–, i, en definitiva, espero també que tots els treballadors d'Adigsa i totes les persones que tenien certs dubtes amb aquesta llei, hagin quedat..., o quedi la norma de forma més clara, perquè els seus drets quedin garantits i al final aquesta llei s'acabi convertint, com els bons àrbitres, allò, que no es noti, eh? Les bones lleis jo crec que són aquelles que de vegades no es noten, no fan nosa i, en definitiva, fan funcionar el sistema sense cap mena de problema.

Moltes gràcies, senyors diputats i diputades.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat.

Suspenem la sessió, que reprendrem aquesta tarda a les quatre.

La sessió se suspèn a tres quarts de dues del migdia i un minut i es reprèn a les quatre de la tarda i un minut. Presideix el president del Parlament, acompanyat de tots els membres de la Mesa, la qual és assistida per la secretària general i els lletrats Sr. Domínguez García i Sr. Muro i Bas.

Al banc del Govern seu el president de la Generalitat, acompanyat del vicepresident del Govern, els consellers d'Interior, Relacions Institucionals i Participació, de Governació i Administracions Públiques, de Política Territorial i Obres Públiques, la consellera de Justícia, els consellers d'Educació, de Cultura i Mitjans de Comunicació, la consellera de Salut, el conseller d'Agricultura, Alimentació i Acció Rural, la consellera de Treball, el conseller d'Innovació, Universitats i Empresa, la consellera d'Acció Social i Ciutadania, i el conseller de Medi Ambient i Habitatge.

El president

Es reprèn la sessió.

Pregunta

al president de la Generalitat sobre el nou sistema de finançament i les declaracions fetes pels membres del Govern (tram. 317-00277/08)

Ho farem amb les preguntes al president de la Generalitat, i la primera la formula, en nom del Grup Mixt, l'il·lustre senyor Albert Rivera.

El Sr. Rivera Díaz

Gràcies, senyor president. Honorable president de la Generalitat. El pasado domingo conocimos el modelo de financiación que proponía la ministra Salgado como propuesta de un posible acuerdo que hoy, precisamente,

se está debatiendo en el Consejo de Política Económica, Fiscal y Financiera.

Nosotros, desde el primer momento, desde que usted llamó a Ciudadans y a mí, personalmente, como portavoz de ese partido, manifestamos que considerábamos que era aceptable que se cerrara un modelo que, evidentemente, con todos los matices, pero que creíamos que era importante cerrarlo y ponerse manos a la obra a trabajar.

Pero hemos visto con preocupación los días posteriores, sobre todo por las declaraciones de algunos miembros del Gobierno, de algunos partidos que dan apoyo al Gobierno. Hemos visto también como, incluso, desde algunos partidos se reivindicaban cosas que no tenían mucho sentido, como era una aportación para el bilingüismo en Cataluña; debe ser una broma, debe ser una broma que Esquerra pida dinero para hacer bilingüismo en Cataluña, cuando no lo ha hecho en su vida ni lo piensa hacer, por tanto, lo mejor sería que devolviesen ese dinero, más que pedir dinero para el bilingüismo.

Pero, en cualquier caso, hemos visto también como el *conseller* Castells..., hoy mismo, conocíamos por la prensa unas declaraciones que iba a relajar la política de austeridad. Hemos visto también desde formaciones como Esquerra Republicana que, en definitiva, se daba una imagen de enfrentamiento más que de colaboración y de normalidad de distribución de la riqueza entre comunidades autónomas y creemos que eso no ha colaborado, los días posteriores a ese acuerdo o a ese principio de acuerdo, no han colaborado, ni mucho menos, ni para la imagen de Cataluña ni para que ese acuerdo pueda ser, incluso, mejorado en términos de ley orgánica de financiación de comunidades.

Por tanto, ante esa preocupación, nosotros le queremos preguntar a usted, señor presidente, si usted cree, a diferencia de lo que creen sus socios de Gobierno y también Convergència i Unió, que este acuerdo es un acuerdo estable y definitivo, que puede cerrar de una vez por todas el victimismo y empezar a trabajar con esos ingresos que van a llegar de ese acuerdo o si, por el contrario, estamos ante un acuerdo nuevamente transitorio y nuevamente de seguir pidiendo más y más, como pretenden algunos partidos de esta cámara. Y también si usted cree, y comparte las declaraciones del *conseller* Castells, de que es momento de relajar la política de austeridad y permitirse cosas que, a lo mejor, no estaban previstas, con la crisis económica que tenemos y las finanzas de la Generalitat que tenemos.

Por tanto, esas son nuestras cuestiones. ¿Está usted de acuerdo con el *conseller* Castells? Y si usted cree que se ha gestionado, los días posteriores a la financiación, dando una buena imagen de Cataluña por sus socios de gobierno.

Gracias.

El president

Senyor president, té la paraula.

El president de la Generalitat (Sr. José Montilla i Aguilera)

Sí. Gràcies, senyor president. Senyor diputat, jo estic d'acord amb el conseller Castells i el conseller Castells amb mi, diguem-ne, eh? I jo crec que el que hem de fer avui és, precisament, felicitar-nos, no?, després d'aquest llarg procés, d'un procés ple de dificultats, al qual hem arribat al final amb un bon acord de finançament per a Catalunya i, per tant, motiu de satisfacció per a tots, per al Govern, per a la majoria d'aquesta cambra i també crec que per al poble de Catalunya, i desitjaria que també per a vostè.

Miri, nosaltres som responsables de les coses que diem, no de les que diuen que diem, eh? Vostè, suposo que fa al·lusió a determinades interpretacions que fa algun mitjà avui.

Evidentment que els recursos addicionals que dona el sistema són recursos addicionals que es dedicaran a les prioritats que marqui el Govern, que tenen relació amb el que és el pla de Govern, amb el que és el Pacte d'entesa, amb el que són les necessitats avui del país.

Davant de la crisi econòmica que tenim, davant, per tant, de la necessitat de desenvolupar i desplegar encara més les polítiques socials, de donar més suport al teixit empresarial del nostre país, de millorar la inversió en infraestructures, en recerca i en educació, i també –li dic «també»–, òbviament, tenim molt present la situació de les finances de la Generalitat i la necessitat també, evidentment, de fer un esforç des del punt de vista de la contenció del dèficit. I això no té res a veure amb les interpretacions que s'han fet –no té res a veure amb les interpretacions que s'han fet.

Aquest és un acord que es revisarà d'acord amb el que preveu el mateix Estatut. Com vostè sap, la revisió de determinats paràmetres està fixada cada cinc anys i així ho recollirà l'acord, i també amb altres que s'actualitzen, per exemple, la població, cada any. Fins ara vostè sap que la població no s'actualitzava, perquè l'acord vigent, el de l'any 2001, es va negociar indefinidament i sense actualitzar la població.

Bé, aquestes mancances, aquests dèficits d'aquest acord s'han superat amb el que avui, estic segur, que donarà la llum verda, després de l'acord entre el Govern central i el Govern de Catalunya, el Consell també de Política Financera i Fiscal.

El president

Senyor Rivera, catorze segons.

El Sr. Rivera Díaz

Gràcies, senyor president. No, simplement dir que és el moment de treballar, de prioritats, de la Llei de la dependència, de l'educació i d'aquestes prioritats que hem demanat sempre. I, per tant, el que li demanem, i en farem també en el Ple del finançament menció, és que volem que aquests diners passin a formar part d'aquestes partides pressupostàries per al 2010.

Esperem que el Govern...

El president

Senyor diputat...

El Sr. Rivera Díaz

Acabo senyor president. Esperem que el Govern sàpiga administrar aquests diners i tanqui, d'una vegada per totes, el victimisme i doni llum verda a les polítiques importants per als ciutadans de Catalunya.

Gràcies.

El president

La següent pregunta...

Pregunta

al president de la Generalitat sobre l'acord del nou sistema de finançament i les reaccions que ha provocat (tram. 317-00280/08)

...la formula, en nom del Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa, l'il·lustre senyor Jaume Bosch.

El Sr. Bosch i Mestres

Molt honorable president, estem contents. En política també compten les sensacions, els estats d'ànim i, per això, li diem que estem contents pel bon acord de finançament per a Catalunya.

El meu grup valora avui més que mai haver defensat l'Estatut i haver demanat a la ciutadania que votés que sí en el referèndum de l'any 2006.

L'Estatut ens ha proporcionat un bon model de finançament, igual que va permetre un bon acord sobre inversions de l'Estat a partir de la disposició addicional tercera, i ens està permetent arribar a traspassos tan importants com la Inspecció de Treball o Renfe Rodalies. I en relació amb la defensa de l'Estatut, no admetem lliçons de ningú.

El meu grup se sent orgullós de formar part del Govern que ha aconseguit l'acord. L'Estatut establia que la negociació la feia el Govern. Vàrem acordar fer pinya a l'entorn del conseller Castells i la comissió negociadora. Vàrem confiar en el Govern, quan deia que no, però també calia confiar-hi, quan ha arribat el moment de dir que sí, i ho hem fet.

Ara pren sentit la renovació del Pacte d'entesa acordada fa uns mesos. La prioritat dels nous recursos ha de ser la lluita contra la crisi econòmica, les polítiques socials i la millora de la qualitat de vida dels ciutadans i ciutadanes de Catalunya, i cal pensar també en els ajuntaments.

Els principals representants de la societat civil catalana han copsat des del primer moment la importància de l'acord, des dels sindicats a les organitzacions econòmiques i empresarials; ahir es va tornar a fer evident.

En canvi, PP i CiU, que van pactar el model actual, injust i deficient, no han estat a l'alçada. El PP ha res-

suscitat el fantasma de l'anticatalanisme, però ha estat lamentable l'actuació de Convergència i Unió.

El meu grup sempre ha pensat que Convergència diria que no a l'acord perquè el seu interès era desgastar i fer caure el Govern. Però el menyspreu crònic de Convergència cap a aquest Govern li feia donar per fet que l'acord seria dolent o, si més no, discutible; però l'acord és molt bo i Convergència no ha sabut canviar el pas.

Acusacions d'il·legalitat, que ens hem carregat l'Estatut, d'engany, que la societat catalana s'ha equivocat són tan desproporcionades, tan poc creïbles que han provocat un aïllament social i polític de Convergència i Unió que tindrà serioses conseqüències. (*Remor de veus.*)

Per tot això, president, voldríem conèixer la seva opinió sobre l'acord i les reaccions que ha provocat.

Gràcies.

El president

Senyor president, té la paraula.

El president de la Generalitat

Sí. Gràcies, senyor president. Senyor diputat, comparteixo plenament la seva valoració respecte del que suposa l'acord sobre finançament al que hem arribat, no? Un acord que és un èxit de l'Estatut, l'Estatut ha donat força als nostres arguments, de l'Estatut n'ha resultat un model ambiciós i sòlid, l'Estatut s'ha confirmat com a l'eina necessària per augmentar la capacitat del nostre autogovern i no en tinc cap dubte, senyor diputat, hem aconseguit el finançament previst a l'Estatut.

En segon lloc, perquè l'acord suposa un èxit de la capacitat negociadora d'aquest Govern, perquè compartíem objectius, perquè hem actuat, en tot moment, de forma coordinada, perquè hem sabut mantenir la unitat en la negociació, resistint als intents d'uns i altres de posar interessos de part per davant del benefici col·lectiu i perquè cadascú ha fet el que havia de fer, també Iniciativa per Catalunya amb el paper destacat. I tots plegats el que calia, tots. I la prova la tenim en l'èxit del resultat; un resultat que parla per si mateix. L'any 2009, només el primer any d'aplicació del nou model, Catalunya ingressarà tants recursos addicionals com els, pràcticament, sis anys liquidats del model anterior, no calen més comentaris.

Hem aconseguit el finançament que ambicionàvem, senyor diputat. Crec que, de nou, és més del que les forces de l'oposició s'havien imaginat, com va passar amb la negociació dels recursos de la disposició addicional tercera. El nostre acord ha superat la seva ambició. Algú recorda una circular que va fer, precisament, el principal grup de l'oposició, demanant, respecte a la disposició addicional tercera, una xifra que es va superar després?

Bé. L'acord també suposa un èxit de la societat catalana, que ha demostrat la seva capacitat d'incidència i de pressió al llarg d'aquests mesos de negociació, fent sentir la seva veu exigent, crítica, quan ha calgut, i manifestant també el seu suport en els moments decisius,

quan ha calgut demostrar davant del Govern d'Espanya que el que estàvem demanant era necessari, era de justícia i estàvem disposats a aconseguir-ho.

A partir d'ara, el que cal és treballar amb plena dedicació per garantir la cohesió de la societat catalana, per millorar l'educació, per millorar les polítiques socials, perquè la nostra economia es recuperi i el nostre model segueixi sent competitiu i sostenible.

Hem aconseguit el finançament que Catalunya necessita per a avui i per als propers anys; ha costat molts esforços, però ara sí que tenim un bon model.

El president

La següent pregunta...

Pregunta

al president de la Generalitat sobre les partides en què s'invertirà l'increment d'ingressos pel nou sistema de finançament (tram. 317-00278/08)

...la formula, en nom del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, l'excel·lentíssim senyor Daniel Sirera.

El Sr. Sirera i Bellés

Gràcies, senyor president. Senyor president de la Generalitat. Més enllà que tenim nou model de finançament, aquest cap de setmana hem assistit a un espectacle lamentable, no?, en el qual Iniciativa per Catalunya es felicitava i ja proclamava un nou tripartit, sense passar per les urnes, on el màgic Puigcercós es posava la medalla i on el Partit Socialista deia que eren els responsables del nou finançament, no? (*Remor de veus.*)

Bé. La pregunta que jo li vull fer avui és ben concreta, no? Volem saber com afectarà la butxaca dels catalans el nou model de finançament. Volem saber, senyor Montilla, abaixarà els impostos? Faran noves infraestructures i quines? Seran gratuïts els llibres de text el setembre, com vostè s'hi va comprometre, quan va accedir a la presidència de la Generalitat? Suprimiran els peatges a les autopistes?

Jo crec, senyor Montilla, que el que els catalans estan desitjosos de saber avui no és qui es posa la medalla, sinó què pensen fer vostès per als catalans, quan arribin aquests diners.

El president

El molt honorable president de la Generalitat té la paraula.

El president de la Generalitat

Sí. Gràcies, senyor president. Senyor diputat, estic d'acord en la primera part de la seva intervenció: hi ha alguns que han fet un espectacle, però són vostès. (*Remor de veus.*)

Escolti, respecte a les altres qüestions que ha plantejat, el que farem amb els recursos addicionals que ens donarà el nou finançament és, precisament, atendre les necessitats de Catalunya i dels catalans.

El president

Senyor Sirera, té la paraula.

El Sr. Sirera i Bellés

Moltes gràcies, senyor president. Veig que, com..., poden arribar més calers, però no una millor resposta per part del president de la Generalitat als diputats de l'oposició, no?

Senyor Montilla, els catalans volem més diners, no? I volem més diners per a la dependència, per crear ocupació, per eliminar els barracons, per eliminar els peatges de les autopistes, no? El que no volem és tenir més diners per donar satisfacció als capritxos del seu vicepresident o del Govern de la Generalitat de Catalunya, no?

Senyor president, no volem més diners per a ambaixades, ni per a informes, ni per a estudis d'amics, parents i coneguts, no? Volem que, amb aquests diners, vostè faci alguna cosa per a la gent, per a les empreses. Volem que, per exemple, una cosa ben senzilla que han fet altres comunitats autònomes i que vostè podria fer, si volgués, tenint en compte que ara rebrem més diners, no?; vostè podria, per exemple, suprimir l'impost de donacions i de successions com han fet, li deia, altres comunitats autònomes governades pel Partit Popular. No és molt difícil; segurament, si vostè ho necessita, podria fer que algun conseller d'economia d'aquestes comunitats li expliqués com s'ha de fer, no? Volem, senyor president, que mantingui el pla d'austeritat previst. No pot ser que ara el conseller Castells digui que pensa revisar aquest pla per evitar les retallades.

Senyor Montilla, podem rebre més diners, però la crisi continua i molts catalans, moltíssims catalans i moltes empreses catalanes ho estan passant d'allò més malament.

I, per això, senyor president, nosaltres volem saber com gastarà, concretament, la injecció de diners del nou model de finançament. Senyor Montilla, a partir d'avui, se li han acabat les excuses; a partir d'avui, té vostè... (*Se sent el senyal acústic que indica que s'ha exhaurit el temps d'intervenció.*)

El president

Senyor Sirera...

El Sr. Sirera i Bellés

...l'Estatut i té el finançament. Ara, li toca a vostè moure fitxa.

El president

Senyor president, té la paraula.

El president de la Generalitat

Sí. Gràcies, senyor president. Senyor diputat, segurament alguns altres es permeten eliminar impostos, entre altres coses, perquè rebran més calés –més diners–, gràcies a l'esforç que hem fet nosaltres –gràcies a l'esforç que hem fet nosaltres.

(Aplaudiments en un sector de l'hemicicle.)

Miri...,

El president

Senyores diputades, senyors diputats...

El president de la Generalitat

...senyor president, senyor diputat, ja m'imagino que a vostès l'acord sobre el finançament per a Catalunya també els ha desconcertat, no?, i que no saben com reconèixer dues coses, no?, simultànies i que suposo que viuen com a contradictòries, no?, que sigui un molt bon acord per a Catalunya i que el seu partit els hagi ordenat, diguem-ne, atacar-lo; això sí, atacar-lo i simultàniament fer que altres demanin el mateix que Catalunya, altres col·legues seus fora de Catalunya. Quina ironia, no?

Però la veritat és que no acabo de saber quina és la seva posició, no?, perquè diuen una cosa i diuen la contrària; he escoltat de tot aquests dies. No sé si vostès estan d'acord amb el que diuen els senyors Feijóo, Arenas, De Cospedal o Camps. Vostès pensen que el nou model és sectari com han dit alguns d'aquests? Pensen que és el festival de la insolidaritat? Pensen, vostès, com diu el president del Partit Popular d'Extremadura, que «se está obligando a toda España a bailar a ritmo de sardana para satisfacer a los diputados catalanes en Madrid»? Està vostè d'acord amb aquestes manifestacions?

Miri, si els seus companys d'altres comunitats autònomes estan tan ofesos i parlen dels grans avantatges de l'acord per a Catalunya, com és que vostès no hi donen suport? Com és que vostès no hi donen suport? Qui defensen vostès, els ciutadans de Catalunya que els han elegit o els interessos partidaris que els dicten des de Madrid?

(Remor de veus.)

El president

La següent pregunta...

Pregunta

al president de la Generalitat sobre el nou finançament i la superació del dèficit públic i de l'endeutament (tram. 317-00281/08)

...la fórmula, en nom del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, l'honorable senyor Joan Puigcercós.

El Sr. Puigcercós i Boixassa

Gràcies, senyor president. Senyor president de la Generalitat, el que s'ha aconseguit té un mèrit, i possiblement, doncs, en parlem poc, no? Aquesta negociació s'ha fet en un context de crisi econòmica. No és fàcil una negociació com aquesta en un context de crisi econòmica, perquè amb la mentalitat tradicional d'aquest país de què ha fet gala durant molts anys segurament la solució més ràpida era dir, i per eslògan i bandera nacional: «Més val això que res.»

Malgrat tot, s'ha resistit dues vegades, el Govern, i en aquests quatre anys hem pogut observar un canvi important per part de la societat civil –empresaris, sindicats, organitzacions socials. Així com fa quatre anys, en el procés estatutari, la pressió anava en sentit contrari i la idea era «tanqueu això com sigui, hem arribat a una situació gairebé» –ens deien– «insostenible», aquí hi ha hagut un canvi, en aquests últims anys, molt important, i han estat aquestes organitzacions que ens han dit «resistiu, i entendrem perfectament si es diu que no», com es va entendre perfectament les dues vegades que el Govern de Catalunya es va plantar en no acceptar el model de finançament.

Per tant, en aquest sentit té mèrit, perquè en un context de crisi econòmica s'ha aconseguit un bon acord. Ara hem de veure com ens ajudarà aquest model de finançament a sortir més ràpidament de la crisi. És evident que aquest model no solucionarà tots els problemes de la crisi econòmica, en som conscients, i que tots els països del món, inclosos els estats, s'estan endeutant i tenen un dèficit públic important.

Però ara és important fer tres coses, president.

La primera, vàrem aprovar una llei d'educació on plantejàvem que s'arribaria al 6 per cent del producte interior brut. Ja podem començar; l'educació, la formació professional, ocupacional i contínua són vitals perquè una part important de la nostra població pugui reeixir de la crisi, preparar-se i formar-se.

Segona, serveis socials. Són moltes les famílies catalanes en aquests moments que estan passant un mal moment: la crisi, l'atur, els subsidis que s'acaben, les prestacions que s'acaben. I, per tant, aquí caldrà fer un esforç. I aquest finançament ens hi podrà ajudar.

I tercera, el teixit productiu. És el moment d'ajudar les petites i mitjanes empreses a la internacionalització; és el moment que puguin implementar el pacte d'innovació i la recerca que va forjar aquest acord de govern amb altres partits i el principal partit de l'oposició. És el moment, president, ho podem fer.

Som conscients de les limitacions d'aquest model, som conscients que el finançament no ho arreglarà tot, no acaba amb el dèficit fiscal, però tenim una bona oportunitat i un bon instrument per sortir de la crisi. Però aquí tenim un problema i l'arrosseguem, de dèficit públic, d'endeutament. Com combinarem això, president?

El president

El molt honorable president té la paraula.

El president de la Generalitat

Gràcies, senyor president. Senyor diputat, jo crec que és lògica, no?, la satisfacció que uns i altres hem demostrat aquests darrers dies. I també són comprensibles determinades prevencions, que hem de treballar igual com fins ara per anar, precisament, esvaint. Espero que ho puguem fer com fins ara, no?

L'esforç i el resultat justifiquen sobradament la satisfacció d'aquests dies, que aquests dies hem expressat sobre l'acord, perquè l'esforç que s'ha hagut de fer ha estat exigent i perquè el resultat ha estat realment positiu, molt positiu. Ha estat, a més a més, fruit d'un esforç compartit per les forces que donen suport al Govern, pels negociadors que han estat directament implicats en el procés i també pels màxims dirigents de cada força política que en moments determinats han fet també la seva aportació. I, en aquest sentit, el meu reconeixement cap a l'aportació d'Esquerra Republicana.

La lleialtat, la cohesió i la coordinació amb què hem actuat, al costat del rigor amb què hem defensat els nostres arguments i raons, crec que han constituït la clau de l'èxit. La implicació sempre constitueix..., sempre feta des de..., com a exemple d'actuació responsable, cal posar-la en relleu en contrast precisament amb el que ha fet el principal partit de l'oposició, que constitueix certament una paradoxa, perquè, quan Catalunya ha obtingut un gran èxit com és ara, com és l'acord de finançament, una força política que va ser decisiva en l'aprovació de l'Estatut no hi ha volgut participar i no l'accepta, i una altra força, com Esquerra Republicana, que després d'haver treballat intensament en la redacció de l'Estatut en aquell moment va jutjar insuficient l'acord estatutari, ara s'ha implicat a fons per aconseguir el millor finançament possible amb l'Estatut vigent.

Com a president vull, per tant, reconèixer aquesta aportació. De la mateixa manera que expresso també, com deia, la meva tristesa i decepció per la negativa del principal partit de l'oposició a acceptar-ho.

Crec que aquest acord, senyor diputat, esvaeix alguns núvols que hi havia en l'horitzó de Catalunya i ens convida de manera exigent a treballar, a treballar amb l'orientació i els objectius que vostè molt bé ha descrit i que, com vostè sap, es troben recollits en el pla de govern, en el pacte d'entesa.

Espero, per tant, que les institucions i les forces polítiques i socials del país..., hem de ser ara, i estic convençut que així serà, capaços de treure el màxim rendiment no només dels recursos que hem obtingut i obtindrem, sinó de la possibilitat de construir un clima més positiu, més fructífer, més optimista per treballar amb totes les forces...

El president

Senyor president...

El president de la Generalitat

...per al present i el futur dels ciutadans i ciutadanes de Catalunya.

El president

Té la paraula per formular la següent pregunta...

Pregunta

al president de la Generalitat sobre l'acord de finançament (tram. 317-00279/08)

...en nom del Grup Parlamentari Socialistes - Ciutadans pel Canvi, la il·lustre senyora Manuela de Madre.

La Sra. De Madre Ortega

Gràcies, senyor president. President Montilla, avui vull expressar una doble satisfacció: la primera, com a membre d'aquesta cambra, d'aquest Parlament, i també com a ciutadana de Catalunya, per l'èxit aconseguit entre tots pel magnífic acord de finançament que s'ha assolit.

També vull expressar la meua satisfacció com a socialista perquè aquest acord repercuteix en una concepció federal d'Espanya, tal com apuntava i apunta el nostre Estatut, que va ser fruit també del primer Govern catalanista i d'esquerres de Catalunya.

Avui vostè ha contestat, president, diverses preguntes dels diputats amb relació a aquest acord, magnífic acord, no només per la quantia, sinó també perquè per primera vegada Catalunya se situa per sobre de la mitjana després de l'anivellament i també per primera vegada en la nostra història democràtica una part de l'esforç fiscal que fem els catalans i les catalanes repercutirà directament en la Generalitat, per després poder complir amb aquests compromisos que ja s'han expressat i que vostè ha expressat.

Del finançament podem parlar-ne tant com vulguem, senyor president, senyores i senyors; de fet, la setmana que ve tenim un ple monogràfic per parlar d'aquest acord, i, per tant, ho farem. Però crec sincerament, sensatament, que el que no es pot dir de cap de les maneres és que aquest sigui un acord il·legal. No es pot dir que el president de la Generalitat i el seu Govern han fet un acord il·legal. Per tres coses: primera, perquè no és certa, o el que és igual, és mentida; segona –segona–, perquè és un insult a la intel·ligència dels ciutadans, i tercera, senyor president, perquè minva la credibilitat de les nostres institucions. (*Remor de veus.*)

Per tant, senyor president, quina és la seva valoració amb relació a aquest acord?

Moltes gràcies, senyor president.

El president

Té la paraula el molt honorable president de la Generalitat.

El president de la Generalitat

Gràcies, senyor president. Senyora diputada, jo comparteix la seva satisfacció i em penso que no exagero, no?, si dic que es un sentiment compartit per la majoria de la societat catalana.

El llarg procés de negociació, aconduït pel conseller Castells, amb el suport, l'aportació i la iniciativa de les tres forces de la majoria, ha tingut moments de tot –moments de tensió, d'optimisme i de pessimisme, i moments d'esperança– i un final positiu, però sempre he tingut la confiança que ens en sortiríem, no?, perquè tenia constància de tres qüestions, també, que són determinants: les nostres raons, l'aval de l'Estatut, que és llei, i la voluntat bàsica, compartida entre els governs, de donar resposta a les necessitats i expectatives de la societat catalana. Hi havia arguments, per tant, polítics, jurídics i socials que jugaven a favor d'un bon acord, i els hem fet jugar a favor de Catalunya.

I havia de ser així; no podíem haver fet l'Estatut amb tot l'esforç que va suposar per encallar-lo ara en un dels seus principals objectius, que era i és dotar Catalunya d'un finançament que fos just, un finançament basat en un model que corregís les deficiències del model que ha estat vigent fins avui.

No vull ara insistir en el que es va aconseguir el darrer cop que el Govern de Catalunya va negociar, l'any 2001, no?, quan van negociar Convergència i Unió i el Partit Popular, ni insistir en els superlatius que van utilitzar els protagonistes per qualificar l'acord –a les hemeroteques hi són. Li asseguro que ara ens hem quedat curts amb els adjectius. Però sí que hi ha dades que són objectives i irrefutables: abans jo he dit «sis a u», sis anys liquidats de l'anterior model van rendir tant com un d'ara, no?, el 2009 tant com entre el 2002-2007, o, dit d'una altra manera, vuit a u, és a dir, aquest primer any del nou model tant com vuit vegades el primer any del model anterior, vuit vegades més, de 251 a 2.100.

Jo crec que, senyora diputada, calen pocs comentaris a aquest respecte.

El president

La següent pregunta...

Pregunta

al president de la Generalitat sobre els sistemes de càlcul emprats per a obtenir les xifres en què es basa el nou model de finançament (tram. 317-00282/08)

...la fórmula, en nom del Grup Parlamentari de Convergència i Unió, l'honorable senyor Artur Mas.

El Sr. Mas i Gavarró

Moltes gràcies, senyor president. Senyor president de la Generalitat, inevitablement li parlaré també del finançament; òbviament és el tema del dia i durarà encara uns dies més.

Certament la setmana que ve, com ara deia la portaveu socialista, doncs, tindrem un debat que serà un debat no de dos minuts i mig, com està sent avui, sinó un debat extens, espero que un debat intens, i li he de dir que per part nostra serà un debat constructiu; un debat, diguem-ne, en què poden tenir posicions diferents –això suposo que és legítim, m'imagino, en democràcia–, però que

intentarà donar llum sobre tot plegat: vostès donaran les seves opinions, nosaltres donarem les nostres i, a més a més, doncs, les intentarem provar de la millor manera que nosaltres siguem capaços, que és crec jo un bon servei que en aquest moment podem fer en aquest debat sobre el finançament que tant i tant temps ha durat.

Deixi'm dir-li que constato amb una certa sorpresa, si m'ho permeten, que en totes les intervencions o gairebé totes vostès destinen més temps a atacar Convergència i Unió que a defensar el seu model, cosa que és una mica sospitosa, perquè dius: «Escolta, si tan bo és, perquè s'han d'ocupar tant de Convergència i Unió?». És que no paren. (*Remor de veus.*) Escolti'm, és legítim també, eh?, però sospitos; només hi ha atacs a Convergència i Unió. I si tan, tan i tan bo és aquest model, doncs, escolti'm, defensin el model i deixin d'atacar Convergència i Unió, i deixin que Convergència i Unió, políticament i legítimament, manifesti també les seves opinions.

En aquest sentit, deixi'm dir-li només dues coses que formen part d'aquesta intervenció. La primera. Miri, com que la setmana que ve en parlarem a fons, jo li demano una cosa, que facin arribar a Convergència i Unió tots els sistemes de càlcul que els porten a assegurar totes les xifres que hi haurà en els propers quatre anys, que, per cert, el quart any és un termini que, diguin-li com vulguin, sobrepassa les previsions de l'Estatut, li poden dir com vulguin, però les sobrepassa. Facin tot això, perquè, és clar, si vostès calculen la mitjana en el 105,6 vol dir que deuen tenir un full de càlcul, deuen haver fet uns càlculs i deu voler dir que hi ha gent que queda per sota d'aquesta mitjana, i això ho hem de saber per tenir un debat ordenat, constructiu i seriós, no?

I la darrera cosa. Jo, senyor president, ja que vostè ha donat tanta importància a aquest tema, i la té, li demano que, en nom del Govern, vostè assumeixi el debat de la setmana que ve. No s'entendria que el president de la Generalitat no sortís a defensar aquest acord. (*Remor de veus.*) Per part de Convergència i Unió ja li avanço... (*persisteix la remor de veus*), per part de Convergència i Unió ja li avanço que ho faré jo mateix, perquè crec que en aquest cas hem d'actuar els màxims responsables, crec que és així. (*Persisteix la remor de veus.*)

El president

Senyores diputades, senyors diputats...

El Sr. Mas i Gavarró

M'ha descomptat el temps, senyor president?

El president

Sí, l'he aturat, senyor Mas; el que passa, que no n'hi queda, eh?

El Sr. Mas i Gavarró

Bé, home, moltes gràcies. (*Rialles.*)

El president

Continui –continui–, si us plau.

El Sr. Mas i Gavarro

Només li deia això, senyor president. És una petició, no l'estic reptant a res, que quedi clar. Vostès decideixen (*remor de veus*), vostès decideixen, vostès fan el que vulguin; jo li dic: per part de Convergència i Unió intervindrà jo mateix, crec que és el que cal fer...

El president

Senyor Mas...

El Sr. Mas i Gavarro

...i li demano que, per part del Govern, ho faci vostè, si vostè ho considera oportú.

(*Alguns aplaudiments.*)

El president

Té la paraula el molt honorable president de la Generalitat.

El president de la Generalitat

Sí, gràcies, senyor president. Senyor diputat, no cal que em demani coses sobre temes sobre els quals ja tinc les decisions preses. Per tant, no es preocupi que, per part del Govern, intervindrà el president; no farem com en altres antecedents que hi ha hagut en el passat quan vostès governaven. (*Remor de veus i aplaudiments.*)

Miri, avui...

El president

Senyors diputats, senyores diputades...

El president de la Generalitat

...senyor Mas, hauria de ser un dia d'alegria i de satisfacció compartida. Ho és per la majoria d'aquesta cambra i per la gran majoria de la societat catalana, també, n'estic convençut. I em sap greu, no?, que vostè no ho comparteixi, no?, m'entristeix que en aquesta ocasió hagin optat per..., vull dir, quedar-se sols, vull dir, sols o acompanyats, eh?, però... (*Remor de veus.*) Avui vostès haurien de compartir amb la majoria el fet d'haver aconseguit un gran acord de país, un gran acord de finançament, i encara estan a temps de fer-ho, de fer-lo seu aquest acord. Vostè deia avui que ningú li ho ha demanat, jo li ho demano, hi estan a temps. I em dol i em preocupa que perdi l'oportunitat de no estar al costat..., no d'estar al costat del Govern, sinó al costat del país, de Catalunya, de la seva gent i de les seves institucions avui. (*Remor de veus.*)

Bé, deia abans que s'han quedat sols, i no és exactament així, vostè ho sap, no?, s'hi han quedat un altre cop amb el Partit Popular, vull dir, amb el que han pactat sempre que han sumat. Això és una veritat, ja sé que no els agrada, però és la veritat. Jo comprenc el seu desconcert, el desconcert de Convergència i Unió. Crec que, a més a més, una vegada més els han fallat els càlculs —els han fallat els càlculs—, no? Només cal veure les declaracions de vostès, d'alguns dels dirigents de Convergència i Unió aquests dies, i dels dirigents del Partit Popular

també, als quals he fet referència, no? Vostès van pactar un model, aleshores eren aliats per l'Acord de finançament, i avui són aliats espontanis a criticar aquest acord, en són. Aleshores era un èxit 251 milions, el primer any, era un èxit, a canvi de votar José María Aznar, avui, 2.100 milions el primer any són un fracàs.

Bé. A la vista de tot això penso que en el fons segueixen compartint un objectiu estratègic, que és vostès tornar al govern aquí i el PP tornar al govern a Madrid, amb el suport dels uns i dels altres, com algun dirigent seu ha expressat en alguna ocasió. (*Remor de veus.*)

Miri, aquests...

El president

Senyor president...

El president de la Generalitat

Acabo... Miri, també, si realment vol fer un servei al país, reconegui que és un bon acord, i un acord que fa bo l'Estatut. Estatut que, per cert, i amb això acabo, ningú defensa ni defensarà més que el president de la Generalitat, tant com el president... (*Remor de veus.*) Qui vulgui, més que el president, ningú. I mirin de no traslladar...

El president

Senyor president...

El president de la Generalitat

...el seu pessimisme a la societat catalana.

(*Aplaudiments en un sector de l'hemicicle.*)

El president

La següent pregunta...

Pregunta

al Govern sobre els canvis que suposa el nou Hospital de la Santa Creu i Sant Pau, de Barcelona (tram. 310-00337/08)

...la formula, en nom del Grup Parlamentari Socialistes - Ciutadans pel Canvi, l'il·lustre senyora Núria Segú.

La Sra. Segú Ferré

Gràcies, senyor president. Honorable consellera, quan parlem de l'Hospital de la Santa Creu i de Sant Pau parlem de quelcom més que d'atenció sanitària, parlem de patrimoni, parlem de la societat catalana, parlem fins i tot de l'Església catalana, i parlem, en definitiva, de la història del nostre país. I ho dic perquè hem de tenir molt present que la creació del primer Hospital de la Santa Creu, el magnífic edifici gòtic que avui és la seu de l'actual Biblioteca de Catalunya, va fer de la salut un projecte social ambiciós que va tenir continuïtat cinc segles més tard, a principis del segle XIX, amb un nou Hospital de la Santa Creu i Sant Pau, en l'actual emplaçament. Fou projectat per Lluís Domènech i Muntaner,

un referent del modernisme, inaugurat l'any 1930 i declarat Patrimoni Mundial per la Unesco l'any 1997.

Avui l'Hospital de la Santa Creu i de Sant Pau, governat per un patronat on són representats l'Ajuntament de Barcelona, l'Arquebisbat de Barcelona i la Generalitat de Catalunya, és un hospital d'alta complexitat, un hospital que és un referent en assistència sanitària, deixi'm dir només dues xifres: més de 300.000 pacients de consultes externes, més de 150.000 urgències ateses a l'any, un referent també en docència i en recerca, amb un pressupost, l'any 2008, de més de 310 milions d'euros, un hospital que, a les acaballes del segle xx, tenia dos problemes i dos reptes de futur. El primer problema, un nivell d'endeutament insostenible, un dèficit endèmic que el portava a un carreró sense sortida. El segon problema, la inadequació de les seves instal·lacions, com deia, són de principis del segle xix, poc funcionals i amb una manca de confortabilitat, com deia, inadequació per desenvolupar les funcions que tenia encomanades.

Com he dit també, tenia dos reptes a finals del xx. Primer, la conservació i la posada en valor del seu patrimoni arquitectònic. I, segon repte, la construcció d'un nou hospital, el que seria, i el que avui ja és, el tercer Hospital de la Santa Creu.

Avui podem dir, senyora consellera, que s'han solucionat els problemes i s'ha fet front als reptes. S'ha garantit la viabilitat economicofinancera de l'hospital, tenim de nova planta el nou Hospital de la Santa Creu per al segle xxi. És per aquest motiu, honorable consellera, que la nostra pregunta es vol centrar en els reptes, i volem conèixer, per una banda, el projecte dissenyat per a la recuperació del recinte històric com a espai interdisciplinari, i, senyor president, acabo, i per l'altra, senyora consellera, els canvis i avenços que comporta el nou hospital.

Moltes gràcies.

El president

Té la paraula l'honorable senyora Marina Geli, consellera de Salut.

La consellera de Salut (Sra. Marina Geli i Fàbrega)

Moltes gràcies, honorable president, molt honorable president i president del Parlament. Senyora diputada, com diu vostè, l'Hospital de la Santa Creu i Sant Pau és un hospital especial perquè ens permet explicar d'on venim. Al segle xv, l'Església Catòlica i l'ajuntament construeixen l'hospital, avui seu de la Biblioteca Nacional i de l'Institut d'Estudis Catalans. Al segle xx, amb el senyor Pau Gil com a mecénatge, l'Hospital modernista. Hereus de la història, però servidors de la història. Per això va ser un dia tan especial, un dia molt especial, però que també ho saben que el veig cada dia quan hi ha feina feta, sobretot, perquè ens ha costat molt arribar fins aquí, en un moment molt difícil de refinançament de gairebé 400 milions d'euros, van estar a punt d'embaragar-nos la Seguretat Social, però a poc a poc ens n'hem anat sortint. Però amb la mateixa il·lusió que vaig veure en el centre de salut d'Ulldecona, el de Tivissa, el de la Fatarella, o que estic segura que veurà dissabte en

la inauguració del CAP de la Mariola. Però és cert que aquest és un projecte de país, un projecte de país perquè ens ha costat molt arribar fins aquí, trobar 300 milions d'euros d'inversió, recursos humans, 3.300 persones que hi treballen, amb un pressupost ordinari de 300 milions d'euros, amb una innovació tecnològica... Si em permeten, hem passat del gòtic a modernisme, a això que a mi m'agrada dir el «vint-i-uncentisme», a la postmodernitat, a una innovació tecnològica.

I ara toca posar l'hospital modernista al servei del país, al servei d'un projecte de país, de Barcelona i de Catalunya, que relliga amb la Mediterrània i el món. Aquest és un element importantíssim, extraordinari. El Govern de Catalunya, la Generalitat i l'Església, amb el seu cardenal al davant, hi estem treballant. Un projecte on la salut va molt més enllà del servei sanitari, ciència i humanisme, cultura, cooperació, diàleg interreligiós, institucions públiques i privades, la Cambra de Comerç de la Mediterrània, etcètera. Per això aquell va ser un dia molt especial, però és el reconeixement de la feina feta que nosaltres hem interpretat bé la història, hem treballat intensament aquests últims sis anys per poder obrir les portes a la modernitat dels serveis, també al servei de la recerca i al servei de la innovació, al servei dels valors, d'un projecte local i global alhora. I vaig veure...

El president

Honorable consellera...

La consellera de Salut

...la il·lusió d'aquests dies, i els volia dir, ho deia el senyor president de la Generalitat, pocs dies segurament a la història m'hauran reservat...

El president

Honorable consellera...

La consellera de Salut

...un element tan especial com la inauguració de l'Hospital de Sant Pau.

Gràcies.

El president

Gràcies.

Pregunta

al Govern sobre la política relativa a la tramitació, la gestió i la resolució d'expedients urbanístics (tram. 310-00335/08)

Té la paraula, per formular la pregunta, en nom del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, l'il·lustre senyor Juan Bertomeu.

El Sr. Bertomeu i Bertomeu

Gràcies, honorable president. Senyor conseller, els últims dies ens hem assabentat, alguns per proximitat al territori

i d'altres a través dels mitjans de comunicació, d'accions portades a terme pel Govern d'enderrocament d'edificis. La pregunta és saber si aquesta iniciativa que s'ha pres des d'Urbanisme, que s'han retirat llicències municipals que han donat els ajuntaments, quants casos es donen a tota Catalunya, i si lo procés d'execució que es faci en un futur serà el mateix que han realitzat en el municipi de Deltebre.

El president

Senyor Joaquim Nadal, honorable senyor Joaquim Nadal, conseller de Política Territorial i Obres Públiques, té la paraula.

El conseller de Política Territorial i Obres Públiques (Sr. Joaquim Nadal i Farreras)

Gràcies, senyor president. Senyor diputat, sí, efectivament el procediment seguirà sent sempre el mateix. Els serveis de protecció de la legalitat urbanística, si detecten una presumpta infracció..., si es tracta d'una obra emparada per una llicència municipal, presumptament mal donada, insten l'ajuntament a la seva revisió. Si l'ajuntament la revisa, s'espera la resolució de l'ajuntament, si l'ajuntament no la revisa, es planteja un contenciós administratiu, i al final del contenciós la resolució pot ser l'ordre d'enderroc. Quan es tracta d'una obra no emparada per una llicència municipal, el procediment és una actuació directa on es requereix el propietari, i, evidentment, segueix tot un procediment de moltes coercitives, fins que en el tràmit final, un cop hi ha una resolució de caràcter judicial, s'insta també o la restitució de la legalitat urbanística o l'enderroc. En la majoria dels casos, en aquests moments una cinquantena a tot Catalunya, els particulars o els ajuntaments tenen ells mateixos a restituir l'obra en el punt de la legalitat, només es procedeix a l'enderroc en aquells casos en què el particular afectat no fa cas dels requeriments o de les resolucions judicials.

El president

El senyor diputat té la paraula.

El Sr. Bertomeu i Bertomeu

Gràcies, senyor president. Bé, per part del Partit Popular estem totalment d'acord que s'apliqui la llei, per això estem lo Parlament, per això les aprovem, i després perquè es compleixin, no? Però la veritat és que vostè és conscient d'este procés que s'ha portat al municipi de Deltebre, concretament este edifici..., sabem que quan hi ha un edifici dintre de la ZMT, afectat pel parc natural, pel PEIN i Xarxa Natura 2000, altres impediments i proteccions que fan, doncs, això al pagès li comporta no poder fer edificacions i tenir limitacions, no?

Este cas vostè sap que era un edifici que estava a dotze quilòmetres de la costa, a 200 metres del casc urbà, al mig d'unes instal·lacions esportives municipals, camp de futbol i un hotel restaurant, envoltat d'altres magatzems, envoltat d'altres vivendes, al costat d'un grup de barraques destinades a turisme rural, el senyor Carod-Rovira li'n pot donar constància ell mateix, que passa molts caps de setmana juntament amb nosaltres al territori, i, d'algu-

na manera, este edifici també està tocant a un barri urbà de Deltebre, que és el barri Barceloneta, i que si hi hagués hagut voluntat política s'hauria pogut, d'alguna forma, ampliar aquest barri i s'hagués pogut solucionar...

És lògic que vostès, lo tripartit, hagin pres la mesura de l'enderroc i no han volgut entrar en diàleg ni ha donat vostè tampoc audiència que han demanat los diferents grups municipals de Deltebre per poder parlar i dialogar. Vostès han pres esta postura, és lògica. El que no és normal és la forma com s'ha fet. Vostès van manifestar que el dia 1 de juliol anirien a enderrocar l'edifici, i l'Ajuntament de Deltebre els va enviar un escrit, o un burofax, esmentant-los que no estava correcte el projecte d'expedient d'enderroc i que mancava documentació. Vostès s'hi van personar igual, però els tècnics municipals s'hi van personar i no es va enderrocar. No obstant, lo dia 8, lo passat dimecres, a les sis del matí, deu furgons de Mossos d'Esquadra...

El president

Senyor diputat...

El Sr. Bertomeu i Bertomeu

...amb cent mossos d'esquadra a la porta van enderrocar aquest edifici. Esta és la denúncia que nosaltres fem de la falta de respecte que hi ha hagut al municipi de Deltebre.

El president

Honorable conseller, té la paraula.

El conseller de Política Territorial i Obres Públiques

Gràcies, senyor president. Senyor diputat, jo no hauria volgut parlar del cas particular, perquè és veritat que hi ha una problemàtica general més àmplia, sobretot en l'àmbit del sòl no urbanitzable, on la frontera entre el concepte «magatzem agrícola» i «habitatge camuflat» és una frontera subtil, respecte a la qual en l'àmbit del sòl no urbanitzable i en comissions especials anirà bé que ens posem d'acord el món local i el Govern de la Generalitat per establir quina és la ratlla tan subtil que no es podrà traspasar.

Ara, si parlem del cas particular, amb una ordre judicial per entrar en la finca, impedida per maquinària agrícola i un grup important de particulars que en aquell mateix moment, un cop se'n van anar els que anaven a fer l'enderroc, van voler fer una festa de celebració, i estem parlant d'un magatzem agrícola que vulnera tots els paràmetres de l'edificació i no és un magatzem agrícola sinó que és una casa, i, a més a més, hem arribat al final de tot el procés, i s'ha ordenat...

El president

Senyor conseller...

El conseller de Política Territorial i Obres Públiques

...s'ha ordenat l'enderroc, s'ha de procedir a l'enderroc. I acabo, senyor president, el magatzem agrícola és aquest —el magatzem agrícola és aquest...

El president

Honorable conseller...

El conseller de Política Territorial i Obres Públiques

...i tinc tots els paràmetres que expliquen fins a quin punt es vulnera la llei.

El president

La següent pregunta...

Pregunta

al Govern sobre el conveni signat amb Caixa Catalunya amb relació a la formació dels cuidadors no professionals (tram. 310-00339/08)

...la formula, en nom del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, l'il·lustre senyor Pere Bosch.

El Sr. Bosch Cuenca

Moltes gràcies, senyor president. Honorable consellera, totes les dificultats que comporta la seva aplicació, derivades, en bona part, de la complexitat que suposa implementar un sistema nou, la Llei de promoció de l'autonomia personal i atenció a la dependència va avançat, i dia rere dia són més els ciutadans i ciutadanes que es van integrant dintre del sistema.

En el cas del nostre país el Departament d'Acció Social i Ciutadania ha tingut en compte, al nostre entendre, dos criteris bàsics. El primer, garantir per damunt de tot l'excepcionalitat del sistema, intentant capgirar la situació inicial a través de la qual la Generalitat està aportant dos de cada tres euros, quan l'Estat n'està aportant el restant i quan hauria de ser cinquanta i cinquanta. I en aquest sentit voldríem reconèixer des del nostre grup parlamentari els esforços que ha fet vostè, tant a nivell de Consejo Territorial com en altres àmbits, per intentar capgirar aquesta situació, igual que també reconèixer l'esforç que ha fet aquesta cambra, de forma unànime, per reconèixer també aquest dèficit.

Però un altre esforç que ha fet, important, també el seu departament ha estat intentar introduir millores que tinguin en compte la realitat diferent del nostre país, diferent quant, lògicament, al cost de la vida, però també quant a la voluntat que se'n beneficiï el màxim de gent possible, és a dir, sobretot les classes mitjanes.

Quines són aquestes millores? Doncs, entre d'altres, la possibilitat de comptabilitzar dues prestacions, l'establiment d'una prestació complementària per millorar els ajuts o la regulació també de l'assistent personal, totes elles iniciatives que ens situen des d'una perspectiva global, a nivell de tot l'Estat espanyol, en una situació pionera.

Però, d'acord amb aquest segon objectiu, les últimes setmanes s'ha produït també un avenç important, i ha estat el conveni que ha signat el seu departament amb Caixa Catalunya, que va permetre o que permetrà fer

front a un aspecte substancial, substantiu, d'aquesta llei, com és el suport als cuidadors no professionals. Per què és molt important? Doncs, perquè bàsicament estem parlant del 78,6 per cent de les persones que volen viure en aquests moments a casa seva, si ens atenem sobretot a allò que diu el Llibre blanc de la gent gran amb dependència; però és que, a més a més, la realitat de l'aplicació de la llei ens marca també unes xifres molt similars: un 70 per cent de gent que s'acull a la figura del cuidador no professional, i quaranta-quatre mil persones.

Per tant, en aquest sentit, el nostre grup parlamentari voldria conèixer quins són els detalls d'aquest acord, en què es traduirà i què representarà, en definitiva, per a la millora dels ciutadans i ciutadanes que es beneficien de la Llei de promoció de l'autonomia personal i atenció a la dependència.

El president

Té la paraula l'honorable senyora Carme Capdevila, consellera d'Acció Social i Ciutadania.

La consellera d'Acció Social i Ciutadania (Sra. Carme Capdevila i Palau)

Gràcies, senyor president. És veritat, senyor diputat, que una de les prestacions més demanades per la ciutadania és la prestació del cuidador no professional, el qual facilita, evidentment, que les persones en situació de dependència puguin seguir en el seu domicili habitual. Ara bé, el país també i aquestes persones, aquests cuidadors no professionals, necessiten també ser formats.

En aquest sentit, el Departament d'Acció Social i la Fundació Caixa Catalunya vam firmar el passat dia 9 de juliol un conveni de col·laboració per impulsar la plataforma de suport al cuidador no professional de persones amb dependència, que tindrà com a objectiu facilitar recursos i, sobretot, instruments per millorar les condicions de vida de les persones, dels cuidadors no professionals.

Els serveis que oferirem a través d'aquesta plataforma són cursos de formació per a persones cuidadores no professionals que permetrà que aquestes persones puguin adquirir aquelles habilitats, aquells coneixements suficients per a poder atendre de manera adequada les persones en situació de dependència. En aquesta primera fase, el programa s'impartirà en 134 cursos de formació bàsica i especialitzada; cada curs té una durada de vint-i-cinc hores, i es faran arreu de Catalunya, perquè hem tingut la sort que en aquest conveni hi tenim també la col·laboració de –i seran els responsables de fer aquesta formació arreu de Catalunya– dues entitats molt importants: la Creu Roja i la Fundació Pere Tarrés.

També en el marc d'aquest conveni hi ha la constitució de grups d'ajuda mútua, un cop s'hagi superat aquesta formació, i quelcom molt important: l'ajuda a domicili. Totes aquelles persones, els cuidadors no professionals, que assisteixin als cursos de formació tindran de manera gratuïta atenció domiciliària d'un altre professional, perquè la persona en situació de dependència continuï sent atesa en el seu domicili.

També aquesta plataforma inclou un servei d'informació i assessorament permanent. Crec que les persones que estan tenint cura de les persones amb dependència, moltes vegades, doncs, des d'una caiguda involuntària, que no localitzen la seva mateixa família..., aquest servei de companyia, d'assessorament i d'informació és importantíssim.

Aquesta plataforma s'ha posat en marxa a través d'un pressupost per a l'any 2009 de 3.250.000 euros...

El president

Honorable consellera...

La consellera d'Acció Social i Ciutadania

...dels quals el departament n'aporta 1.200.000, i la Caixa Catalunya...

El president

Honorable consellera...

La consellera d'acció Social i Ciutadania

...els 2 milions restants.

Moltes gràcies.

El president

Gràcies.

————— **Pregunta**

al Govern sobre la gestió dels recursos econòmics en l'acció exterior (tram. 310-00336/08)

La següent pregunta la formula, en nom del Grup Mixt, l'il·lustre senyor José Domingo.

El Sr. Domingo Domingo

Muchas gracias, señor presidente. Señor vicepresidente, no puedo decirle «ministro de Asuntos Exteriores» porque ese autotratamiento lo tiene adjudicada la viceconsellera de su departamento. Nos gustaría saber cuánto lleva gastado en viajes al extranjero durante esta legislatura. No se crea que esta pregunta obedece a una curiosidad malsana; le queremos dar la oportunidad de explicar ante la cámara tanto ajeteo y su rentabilidad.

Tengo especial interés por el programa de actividades del Instituto Ramon Llull, denominado «La petjada catalana al Carib». Le resultará familiar: acaba de regresar de Cuba, tras hacer la presentación de la inauguración. El diseño del programa del Instituto Ramon Llull no está nada mal: una semana a la República Dominicana y Puerto Rico en febrero, y otro semanito en Cuba. En un departamento como el suyo, acostumbrado a tirar de tarjeta, unas estancias en el Caribe deben ser especialmente placenteras. Vistos los antecedentes, cualquier día de estos nos sorprenderá con un programa de actividades sobre «La petjada catalana a l'Àrtic», aunque

comprendemos que, puestos a elegir, haya comenzado por el Caribe. (*Remor de veus.*)

Ha hurgado en la huella catalana en Cuba, y de hecho en su intervención en el acto de inauguración ha redondeado al alza la cifra de trescientos catalanes que habrían muerto, según usted, luchando por la independencia de aquella isla. Como es usted un ideológico, le voy a citar los cuatro mil catalanes que murieron defendiendo España en la entonces provincia de ultramar. Se le olvidó. Y queremos ayudarle a completar su visión histórica, y por ello le invito a incorporar a la exposición que se celebrará el próximo año el cuadro de Ramon Padró i Pijoan *Embarcament dels voluntaris catalans al port de Barcelona durant la primera guerra de la independència cubana*. Ya verá, tienen barretina y una bandera de España.

Por cierto, nos interesaría especialmente saber, fundamentalmente, qué hizo y por qué se preocupó y si se preocupó por la situación de los derechos humanos en Cuba.

El president

Té la paraula l'honorable senyor Josep-Lluís Carod-Rovira, vicepresident del Govern.

El vicepresident de la Generalitat (Sr. Josep-Lluís Carod-Rovira)

La gestió dels recursos econòmics en acció exterior de la Generalitat, que és exactament la pregunta tal com vostè l'ha formulada –vull creure que no només en nom seu, sinó en la pluralitat d'ideologies que conviuen en el Grup Mixt, que és rica i diversa–, és la que correspon a un govern seriós, en defensa dels interessos econòmics, culturals i àdhuc politicoinstitucionals de Catalunya.

El president

El senyor Domingo té la paraula.

El Sr. Domingo Domingo

Muchas gracias, señor presidente. Pues nosotros podemos ser plurales, pero desde luego su Gobierno también, y en su grupo también.

En todo caso, le he de comentar que de la situación de los derechos humanos, que es la que me preocupa, no ha dicho ni una palabra. Le invito a hablar de ello, y también de la gestión de recursos, si quiere, y a recordar, puestos a hablar de apellidos catalanes en Cuba, a Ricardo Bofill Pagès, fundador del Comité pro Derechos Humanos en 1976, y a Darsi Ferrer, recientemente...

El president

Senyor diputat...

El Sr. Domingo Domingo

...amonestado –acabo, señor presidente–, por enésima vez, el 13 de Julio, por defender los derechos humanos; todos ellos de origen catalán.

Muchas gracias, señor presidente.

El president

Senyor vicepresident, té la paraula.

El vicepresident de la Generalitat

Miri, en la meua condició de copresident de l'Institut Ramon Llull, vaig anar a Cuba com a cloenda de les activitats que s'havien fet, primer, a Puerto Rico i a la República Dominicana, països on lamentablement no he estat mai. No tinc en previsió, ni crec que ho tingui en previsió, cap setmana catalana a l'Àrtic, en absolut. A l'Antàrtida potser és diferent, perquè hi ha uns catalans que hi estan fent unes activitats de caràcter científic realment molt importants i molt notables.

Vostè, senyor Domingo, sap què és «la cançó de l'enfadós?»; en un altre lloc en diuen «siempre me dices lo mismo». Doncs, miri, vostè és això, exactament el mateix. Faci el que faci, diguem el que diguem, vostès hi estan en contra. Hi ha un senyor que es diu Josep Maria Terricabras, filòsof, que avui escriu: «Hi ha la crítica de sempre a les activitats exteriors del Govern de Catalunya»; diu: «Li ho critiquen tot: la despesa, la forma, l'objectiu, els mitjans, els criteris..., tot. En el fons, però, no els molesta això o allò, sinó que simplement els molesta que Catalunya tingui presència internacional, per poca que sigui. En el fons, allò que els molesta és Catalunya.» I aquí és on es troben vostès.

Escolti, quan un va a aquests llocs, s'adiu a les normes convencionals a què habitualment s'ha d'adir. En el tema dels drets humans em vaig limitar estrictament i escrupolosament –i en això suposo que vostè hi estarà d'acord– a seguir les indicacions que al seu respecte em va fer conèixer l'ambaixada d'Espanya, i punt; no punt i coma: punt final, senyor Domingo. I ja n'hi ha prou d'aquesta actitud absolutament destructiva cap a tot allò que fa Catalunya a l'exterior, ja n'hi ha prou, perquè allò que vostès representen és absolutament minoritari a Catalunya. I, cada vegada que s'ho vulguin tornar a replantejar i a dir-ho, en comptes de dir això els recomano Foix, recitin Josep Vicenç Foix en veu alta, sobretot quan diu: «Sol, i de dol, i amb vetusta gonella, / em veig sovint per fosques solituds, / per prats ignots i munts de llicorella / i gorgs pregons que m'aturen, astuts.» Més clar, aigua, senyor Domingo.

(Rialles i alguns aplaudiments.)

El president

Té la paraula l'honorable senyor Ramon Espadaler...

Pregunta

al Govern sobre la situació del canal Segarra-Garrigues (tram. 310-00340/08)

...per formular la següent pregunta.

El Sr. Espadaler i Parcerisas

Sí, moltes gràcies, senyor president. Honorable conseller, estarà amb mi que el projecte del Segarra-Garrigues és un projecte estratègic important, no només per

l'estricta territori que se'n veurà beneficiat, sinó que té un clar component de país; per dir-ho amb altres paraules, que és molt més que una simple posada en reg d'un territori, sinó que és una transformació profunda d'un territori, no?

I per aquesta raó li fem la pregunta, perquè hem vist amb gran i greu preocupació, no només el Grup de Convergència i Unió, sinó que crec que una bona part dels regants que esperen legítimament aquesta infraestructura, doncs, els esdeveniments que s'han esdevingut, particularment des del dia 5 de juliol, moment en què vostès van decidir, crec que unilateralment, inaugurar una infraestructura sense haver aclarit alguns aspectes importants; li'n diré tres, però que són substantius i que crec que a més a més tindran o estan tenint ja greus conseqüències.

El primer, un de tan important com el preu de l'aigua. Vostès han posat en servei una primera part, una subprimera part d'una infraestructura sense saber quin és el cost de l'aigua; no és un tema menor. El segon és dir quantes hectàrees es podran o no regar; aquest tampoc és un tema gens menor, i menys vistos els antecedents; aquest aspecte tampoc l'han aclarit. I el tercer –i aquest des de Convergència i Unió venim reclamant-lo en aquest Parlament i l'hem sotmès a votació manta vegades– és el tema dels plans d'usos i gestió dels territoris que es veuen afectats per les zones de protecció de les aus. I justament vostès posen en servei aquesta infraestructura, una mica, no diré que d'amagatotis, però sense dir-ho a la Unió Europea, i la Unió Europea respon iradament.

En són conscients, vostès, del que han fet, del que han aixecat, de les suspicàcies que han aixecat respecte al Segarra-Garrigues amb aquesta inauguració? Una inauguració, val a dir, que respon, des de la nostra perspectiva molt irresponsablement, a un interès purament partidari. Vostès devien tenir la necessitat de posar en servei alguna infraestructura i ho han fet a corre-cuita, i ara ens han posat en un atzucac de difícil sortida: la Unió Europea ens torna a amenaçar amb noves sancions, ens amenaça a obrir nous expedients... Escolti, per què ens hem posat aquí i com en pensem sortir, honorable conseller?

El president

Té la paraula l'honorable senyor Joaquim Llena, conseller d'Agricultura, Alimentació i Acció Rural.

El conseller d'Agricultura, Alimentació i Acció Rural
(Sr. Joaquim Llena i Cortina)

Gràcies, honorable president. Miri, senyor diputat, escolti'm, vostè em demana que fem una valoració de tres aspectes relacionats amb el Segarra-Garrigues. Un, per què s'inaugura el canal. Escolti'm, és una obra acabada des de fa un any i que no es va poder posar en funcionament, perquè fa un any, malauradament, no hi havia aigua. És una zona que no té res a veure amb les zones ZEPA, ni amb la proposta del 2006 ni amb la proposta del 2009, i que en cap moment ha estat motiu de discussió en la comissió. I, escolti'm, a la comissió se la va advertir deu dies abans que aquesta infraestructura

s'inaugurava, i fins passada la inauguració no va passar absolutament res.

Jo he tingut ocasió d'explicar des d'aquesta tribuna en més d'una ocasió quina ha estat la gènesi d'un conflicte difícil de resoldre, on estem i quina és la voluntat del Govern, i sempre ho hem acabat resumint en dos qüestions: la voluntat és dotar les terres de Lleida d'una infraestructura imprescindible per al desenvolupament global del territori, i dos, fer-ho compatible amb la preservació de les aus, i també amb la millora dels hàbitats. I no només perquè en tinguem l'obligació i que ens obliguen, sinó perquè en tenim el convenciment. I en data d'avui no hi ha massa novetats, més enllà d'unes declaracions d'un membre del gabinet del comissari de Medi Ambient, que expressa el seu malestar per haver inaugurat un tram de canal que, com ja li he dit, no té res a veure amb la proposta.

Escolti'm, estem en la fase final d'un procés que o bé ens pot portar al dictamen motivat i, per tant, al tribunal, o bé que pot quedar en el marc de la comissió. I entenguí que en aquests moments hi pot haver certes tensions o cert aspecte de negociació entre la comissió, que ens diu –o sembla que ens ho diu, perquè no tenim un document oficial– que hem d'ampliar la proposta del 2009, i el Govern de la Generalitat i el Govern de l'Estat, que creiem que amb aquesta proposta donem compliment al que se'ns demanava.

El president

Senyor Espadaler, pot repreguntar.

El Sr. Espadaler i Parcerisas

Sí, gràcies. Senyor conseller, a mi em sembla, ens sembla a tots els espectadors que hem seguit tot aquest procés, que és alguna cosa més que la ira d'un funcionari de la Unió Europea el que passa. Amençar l'Estat espanyol amb reobrir un procés i amenaçar, fins i tot, com s'ha fet, públicament, per boca d'un portaveu autoritzat de la Comissió Europea, de la Direcció General de Medi Ambient, amb posar una sanció és un acte, doncs, del qual vostès són responsables per haver fet les coses malament. Aquesta és una infraestructura complexa, que té la història que té, però que vostès...

El president

Senyor diputat...

El Sr. Espadaler i Parcerisas

...prenent una decisió partidària d'inaugurar-ho per inaugurar-ho l'han posat en risc i ens han posat un problema afegit que serà molt greu.

El president

Senyor diputat...

El Sr. Espadaler i Parcerisas

El que els demanem –i acabo, senyor president– és el que els demanem des de fa molt de temps: facin els plans d'usos i gestió d'aquest territori, cosa que vos-

tès han votat sistemàticament en contra en aquest Parlament, i presenti'ls a Europa, i Europa els donarà el vistiplau per fer aquesta infraestructura.

Gràcies, senyor president.

El president

Té la paraula l'honorable conseller.

El conseller d'Agricultura, Alimentació i Acció Rural

Miri, senyor Espadaler –gràcies, senyor president–, el que no pot dir vostè, que és un aspecte del passiu d'aquest tema. Tenim un conflicte i vostè n'és l'agent etiològic. Vostè i el seu grup van estar en la gènesi d'aquest conflicte per una mala praxi. Escolti'm, això és així.

Jo els demano que, com a mínim, no siguin responsables d'agreujar les possibles conseqüències d'un conflicte no resolt que ve de fa més de quinze anys. I els convido que facin, si volen..., al Govern no, perquè els costa molt, però facin costat al sector i al territori...

El president

Honorable conseller...

El conseller d'Agricultura, Alimentació i Acció Rural

...i aportin el seu gra de sorra, cosa que no han sabut fer mai...

El president

Honorable conseller...

El conseller d'Agricultura, Alimentació i Acció Rural

...ni abans, quan van generar el conflicte, ni en aquests moments.

El president

Té la paraula...

Pregunta

al Govern sobre les previsions per a l'aplicació de la normativa europea que regula l'ús del foc i la pirotècnia (tram. 310-00342/08)

...en nom del Grup Parlamentari de Convergència i Unió, la il·lustre senyora Montserrat Ribera, per formular la següent pregunta.

La Sra. Ribera i Puig

Gràcies, president. El passat mes de febrer es va fer a Berga una massiva concentració en defensa de les festes populars de la cultura del foc. L'Estatut d'autonomia dóna totes les competències a Catalunya en matèria de cultura, per tant, és la Generalitat qui ha de fixar les festes que es poden celebrar. Quan els grups organitzadors han mostrat al Govern la seva preocupació, la conselleria de Cultura ha dit que tranquils, que no passaria res. Però l'esborrany de transposició del Govern de Madrid

fa pràcticament inviable la celebració de correfocs, de balls de dimonis, de bestiar i o la Patum infantil, fent evidentment una clara invasió de les competències de Catalunya, i haurà de ser el delegat de l'Estat a Catalunya qui autoritzi aquests esdeveniments. És a dir que del «no passarà res, tranquils», del seu departament, hem passat a «passa de tot i nosaltres aquí no hi pintem res».

Per què, conseller, hem hagut d'arribar a aquest punt d'haver de presentar alegacions a un esborrany quan tenim les competències traspasades i què pensa fer el Govern per arreglar aquesta situació?

Gràcies, senyor president.

El president

Té la paraula l'honorable senyor Joan Manuel Tresserras, conseller de Cultura i Mitjans de Comunicació.

El conseller de Cultura i Mitjans de Comunicació (Sr. Joan Manuel Tresserras i Gaju)

Gràcies, senyor president. Senyora diputada, el que farà el Govern serà treballar, com ha fet fins ara, i continuar dient-li que estiguin tranquils, vostè i el sector, perquè finalment aquestes festes no correran cap risc.

És normal fins a un cert punt, perquè no és la primera vegada que un esborrany elaborat des d'un ministeri pretengui una invasió competencial. Ara, no crec que això se'ns pugui retreure, en aquests moments, al Govern ni per això posar en dubte el treball que s'ha fet, que, d'altra banda, ha estat un treball transparent, fet amb consens amb el conjunt del sector i amb el suport de tota aquesta cambra.

El president

Senyora diputada, pot repreguntar.

La Sra. Ribera i Puig

Gràcies, senyor president. No hi ha cap risc, però, de fet, han passat sis mesos des d'aquella manifestació, i vostès s'han relaxat, s'han adormit o simplement han passat del tema. I el cas és que mentre vostès dormien a la palla el País Valencià, les Illes Balears han aconseguit el que volien sense necessitat d'haver de presentar alegacions en aquest document.

Conseller, vostè ha badat. I si no ens accepten les alegacions, què fem? Conseller, vostès, Esquerra Republicana, conjuntament amb Convergència i Unió, voten al Congrés dels Diputats a Madrid una proposició no de llei per fer desaparèixer el Ministeri de Cultura, i, en canvi, les competències que té transferides al seu departament no les utilitzen ni les defensen. Escolti, això és una vergonya.

I ara el Govern de Madrid, a través del seu delegat, ens dirà si podem o no podem fer un correfoc o si podem o no podem fer un ball de diables o si podem o no podem fer la Patum. Sap qui decidia la Patum fins ara? El Ple de l'Ajuntament de Berga, i des de fa molts i molts anys.

I, per últim, hi han instruccions tècniques que són totalment inviables. No es pot fer autoritzar als pares dels participants en un correfoc o en una patum infantil perquè no se sap qui hi anirà, qui traspasarà la distància, quina edat té cadascun dels assistents. Per tant, alguna d'aquestes instruccions que proposa l'esborrany tècnic..., aquestes instruccions tècniques són una autèntica bestiesa.

Conseller, si us plau, arremangui's, no badi, posi's a treballar per Catalunya, perquè tenint la competència de cultura no calia haver arribat a presentar alegacions. Si vostès no fan la feina ben feta...

El president

Senyora diputada...

La Sra. Ribera i Puig

...els catalans potser perdrem aquelles festes del foc més tradicionals i emblemàtiques que ens estimem.

Gràcies, president.

El president

Honorable conseller, té la paraula.

El conseller de Cultura i Mitjans de Comunicació

Gràcies, president. Senyora diputada, vostè ha inclòs en la formulació de la seva pregunta, a part d'un to innecessari d'una certa acritud, que no entenc, bona part dels arguments que constaven en el document que es va elaborar des del mateix departament per tal d'incidir sobre el treball que faria el ministeri. D'allà surten els arguments.

Efectivament, vam rebre el resultat de la feina que es va fer el mes d'abril al Congrés dels Diputats. I, a partir que es va aprovar una resolució, que el que feia era transcriure pràcticament en la seva literalitat absoluta el document que havia sortit de les reunions fetes al departament, el ministeri va treballar, a partir d'aquell document, i vam tenir notícia de l'esborrany el dia 29 de juny; és a dir, fa exactament quinze dies. El dia 6 s'havia reunit ja el departament amb el sector amb presència del món local. Em penso que hi era present l'alcalde de Berga, a qui vostè coneix bé.

Hem treballat conjuntament i farem un segon document amb les alegacions. I s'imposarà la raó. I, per tant, hi haurà l'excepcionalitat de les festes patrimonials catalanes, que són realment patrimoni cultural. I aconseguirem fer valer exactament les nostres competències. Si hi ha invasió competencial, com altres vegades, plantejarem conflicte de constitucionalitat. I, per tant, es farà, però d'acord amb el conjunt del món local i amb el conjunt del món festiu relacionat amb la pirotècnia. Aquesta és una mica la qüestió.

Hi ha una reunió prevista el dia 24 amb el món local per tal d'acordar aquestes esmenes i una posterior reunió el dia 27. El termini per tancar la presentació d'alegacions i esmenes s'acaba a mitjans del mes d'agost. Jo espero que a finals d'aquest mes tindrem ja una nova

proposta i confio que aquesta vegada el ministeri actui amb diligència i amb intel·ligència.

El president

Honorable conseller...

El conseller de Cultura i Mitjans de Comunicació

L'esborrany que hem rebut no és acceptable, no l'hem acceptat i actuarem, hi insisteixo, des de la unanimitat i des del consens, com fins ara.

El president

La següent pregunta...

Pregunta

al Govern sobre l'estratègia en la lluita contra el canvi climàtic (tram. 310-00338/08)

...la formula, en nom del Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya - Verds Esquerra Unida i Alternativa, la il·lustre senyora Dolors Clavell.

La Sra. Clavell i Nadal

Gràcies, president. Honorable conseller de Medi Ambient i Habitatge, més d'una vegada n'hem parlat, del canvi climàtic, en aquest Parlament, però segurament no n'hi ha prou. I creiem que és oportú fer-ho avui, de nou, arran de les novetats que s'han produït en la cimera del G-8 a Roma, novetats que no poden deixar de tenir conseqüències en el nostre país.

En la reunió de Roma hi ha hagut consens, un cop més, en el fet que és imprescindible adoptar mesures decidides que afectin tots els països, tots, tant desenvolupats com emergents, per tal de no incrementar el límit de dos graus de temperatura mitjana que ens hem proposat. Els compromisos s'hauran de concretar en la sessió de Nacions Unides del proper setembre i en la posterior trobada de Copenhaguen.

Les mesures tindran conseqüències també a Catalunya. Per això avui crec que té menys sentit que mai una política no integral en aquesta matèria. Ja ningú o quasi ningú, tot i que queda algun irreductible, s'atreveix a qüestionar el canvi climàtic; però encara a l'hora de canviar hàbits ens trobem sovint amb allò de: «Jo faig la meva gestió al marge dels compromisos de reducció d'emissions.» O: «Això de les emissions, doncs, ja se'n cuidarà el departament corresponent i no va amb mi.»

El nostre grup entén que les polítiques de mobilitat, l'energètica, la política industrial, les de recerca, etcètera, han de ser polítiques actives contra el canvi climàtic. Cada vegada és més clar que ignorar els compromisos en matèria d'emissions no només és moralment inacceptable, sinó que és un pèssim negoci. I, precisament, en èpoques de crisi no ens podem permetre pèssims negocis. I ens hauria de preocupar, i molt, que Espanya estigui a dalt de tot del rànquing d'incompliment dels compromisos de limitació d'emissions. Sabem que a

Catalunya es fan coses. L'esforç ha de ser de tot el Govern i, de fet, de tota la societat, però sí que entenem que correspon al departament, en aquest cas, la coordinació, la concreció d'aquesta lluita contra el canvi climàtic en l'àmbit de Catalunya i l'explicació, també, del conjunt d'accions que es duen a terme.

Per aquest motiu volem saber, honorable conseller, quin és el capteniment del conjunt del Govern en l'àmbit del canvi climàtic, després de la recentment celebrada cimera del G-8.

Moltes gràcies.

El president

Té la paraula l'honorable senyor Francesc Baltasar, conseller de Medi Ambient i Habitatge.

El conseller de Medi Ambient i Habitatge

Gràcies, senyor president. Senyora diputada, evidentment crec que hem de ser conscients que la cimera del G-8 suposa un pas nou, diferent, positiu, però de tota manera encara molt tímid i contradictori respecte a actuacions que cal emprendre sobre el canvi climàtic. Quins aspectes es podrien destacar positivament? Doncs el fet que hi hagi una nova política dels Estats Units, que aquesta tira del conjunt del G-8 i que planteja objectius a mitjà termini; el que passa, que sense concretar com s'arriba a aquest mitjà termini i, sobretot, com s'implica els països en vies de desenvolupament. Aquestes crec que són les grans claus de la pauta.

Jo crec que Catalunya està molt preparada respecte al canvi climàtic: Oficina del Canvi Climàtic, Convenció, posteriorment un pla de mitigació i, a més, estem articulats amb els objectius de la Unió Europea. La Unió Europea ha de ser capdavantera, òbviament, en la cimera de Copenhaguen. I, en aquest sentit, durant el període d'aquí fins a Copenhaguen tindrem una cosa que és excepcional, la cimera de Barcelona, del 2 al 6 de novembre, en la qual els mateixos participants del COP 15 estaran aquí, a més, oberts a escoltar els governs regionals o subnacionals i també tot el que són les organitzacions no governamentals, justament per poder plantejar aquelles qüestions que s'han de dirimir a Copenhaguen.

A Copenhaguen què s'ha d'aprovar? Doncs, a Copenhaguen s'ha d'aprovar el pla post Kyoto. Veurem fins on serem capaços d'arribar, però és evident que en aquests moments s'estan aconseguint coses que són ja molt importants i és que Catalunya, amb moltes altres regions a nivell mundial, pugui tenir una veu representada a través dels estats, cosa que no havia passat fins ara mai. Hi han estats interessats a sentir la veu de regions més avançades, estats dels Estats Units, estats del Canadà o províncies del Canadà, altres regions europees, nosaltres, treballant conjuntament per fer possible que se situï el nivell regional com un dels elements més eficients en la lluita contra el canvi climàtic.

I el Pla de mitigació que hem aprovat el Govern de Catalunya és avui un referent europeu i estem convençuts que, a partir del que passarà al novembre aquí, Catalu-

nya serà també un referent mundial en la lluita contra el canvi climàtic.

Moltes gràcies, senyor president, senyora diputada.

El president

Reprenem el punt tercer de l'ordre del dia...

Projecte de llei

de l'Agència de l'Habitatge de Catalunya
(tram. 200-00055/08) (continuació)

...que era el debat i votació del Dictamen de la Comissió de Medi Ambient sobre el Projecte de llei de l'Agència de l'Habitatge de Catalunya, i donem la paraula al senyor Carles Sala, del Grup Parlamentari de Convergència i Unió, per defensar les seves esmenes.

El Sr. Sala i Roca

Moltes gràcies, senyor president. Honorable conseller, secretària de l'Habitatge, senyores i senyors, senyores i senyors diputats, després del tràmit parlamentari es presenta avui el text definitiu davant de la cambra del Projecte de llei de l'Agència de l'Habitatge de Catalunya, projecte de llei al qual el Grup Parlamentari de Convergència i Unió en el seu dia va presentar una esmena a la totalitat.

Ja vaig avançar aquell dia que, que hi presentéssim una esmena a la totalitat, no volia dir que en el dia d'avui, si hi havia diàleg, si hi havia acord, el nostre grup parlamentari no hi poguéssim donar suport.

El text ha estat esmenat, ha recollit bona part de les propostes presentades per Convergència i Unió, s'han transaccionat propostes, i, per tant, fa que avui nosaltres puguem donar un «sí» en aquest nou instrument que és l'Agència de l'Habitatge de Catalunya. I, per tant, de veritat, agraeixo, en nom del Grup Parlamentari de Convergència i Unió, l'esforç de tothom per aconseguir-ho.

Un «sí» a una llei que crea un instrument, un ens instrumental per poder executar les polítiques i estratègies en matèria d'habitatge, però que és un «sí» que no és ni molt menys significa un canvi en la posició crítica del Grup Parlamentari de Convergència i Unió, una posició crítica que mantenim davant de les polítiques duals d'habitatge que desenvolupa el Govern tripartit.

Després en parlaré, però estem molt i molt preocupats, honorable conseller, de veure com van les coses. Estem molt i molt preocupats, millor dit, no de veure com van les coses, sinó de com *no* van les coses en matèria d'un tema tan susceptible, que tant afecta la ciutadania a Catalunya com és el tema de l'habitatge amb aquest Govern presidit pel senyor Montilla.

Seguim pensant que la creació de l'agència no era una qüestió prioritària, seguim pensant que hi ha altres instruments, que hi ha altres actuacions fins i tot més importants a què caldria fer front i que caldria utilitzar.

Sobre la llei que avui aprovem, quedem disconformes amb algunes petites qüestions, com per exemple amb el fet que, a darrera hora, aprovant una esmena presentada per un altre grup parlamentari, s'hagi acceptat amagar el fet que l'agència és un ens disfressat de potestats públiques, però que actuarà majoritàriament dalt d'un escenari, un ampli escenari que ens proporciona avui en dia el dret privat. Vam dir-ho en el seu moment: més agilitat, potser, en polítiques d'habitatge a través de l'agència, però menys control segur. Això és així, no passa res; ho utilitzen avui en dia totes les administracions. Per tant, no hem entès que s'acceptés una esmena que amagava aquesta qüestió clara.

Tampoc ens n'hem sortit amb dues esmenes que Convergència i Unió ha volgut mantenir i segueix mantenint en el plenari del dia d'avui. L'una fa referència a la presència de les entitats municipalistes en el consell d'administració de l'agència. Personalment segueixo pensant, el nostre grup segueix pensant que és un error no deixar almenys la porta oberta –la porta oberta– a aquesta possibilitat. Més tenint en compte les responsabilitats que en matèria d'habitatge la conselleria està avui en dia cedint a l'àmbit municipal; més quan s'estableix en la mateixa llei, i ho llegeixo literalment, quan diu: «La gestió integrada de les actuacions públiques en matèria d'habitatge es desenvolupa sota els principis de coordinació, cooperació, col·laboració i subsidiarietat amb els ens locals de Catalunya.» Totalment d'acord. Això són les paraules. Però els fets indiquen que, tal com ha quedat el text de la llei que ens presenten, és la primera agència de la Generalitat que no preveu ni deixa la porta oberta, que ens preocupa més, hi insisteixo, que en el seu òrgan de direcció no hi puguin ser les entitats municipalistes.

La segona esmena que queda viva fa referència al tema del personal. S'ha avançat –així ho ha referenciat abans el ponent relator i també algun representant d'algun grup parlamentari– en tot el que fa als compromisos que conté la llei amb el col·lectiu de treballadors, especialment del col·lectiu de treballadors d'Adigsa. Trobem inadequat, en tot cas, que no aparegui en el text final el que anomenariem el dret d'opció per part de tot el personal que podria passar a ser personal laboral i que prové no d'Adigsa sinó de la resta del Departament de Medi Ambient i Habitatge. Així s'havia fet en la constitució d'altres organismes autònoms, d'altres ens instrumentals creats per la Generalitat, i creiem, a més, que aquesta qüestió donaria igualtat de condicions de treball entre el personal que vindrà d'Adigsa i el personal que vindrà d'altres departaments, d'altres ens, d'altres unitats administratives del Departament de Medi Ambient i Habitatge.

Ens han dit que aquesta petició se'ns ha vetat per part del Govern, per part de la conselleria d'Economia, per no incrementar costos. Aquesta política d'austeritat i aquesta política de contenció de la despesa..., miri, conseller, fins ahir, aquesta, fins i tot, era un argument semivàlid, però quan ahir el Govern va anunciar que abandonava les mesures d'austeritat i que abandonava la mesura de contenció de la despesa... –qüestió que personalment em sembla una grolleria davant de la ciutadania de Catalunya que ho està passant, en gran

mesura, molt i molt malament per qüestió de la crisi econòmica—, doncs, em sembla que si vostès abandonen aquesta contenció econòmica i vostès abandonen realment aquestes mesures d'austeritat els costava ben poc tenir un gest amb bona part del col·lectiu dels treballadors que presta i ha prestat el seu servei al Departament d'Habitatge de la Generalitat.

Per cert, ja que parlem de temes de personal. Els demano de debò un esforç més important en el diàleg que vostès tenen amb el personal del seu departament. Crec que en el tràmit de compareixences no tenien per què patir, no tenien per què posar en evidència, provocant una situació a què no s'hauria d'haver arribat, els representants dels treballadors. Crec que amb una mica més de mà esquerra vostès han de tractar millor la gent que intenta fer funcionar la maquinària perquè aquest país vagi tirant endavant.

No obstant, dit això, i ficat tot a la balança, i vista la voluntat, la bona voluntat de pacte que hi ha en aquesta llei, tal com ja ha posat de referència la diputada relatora i ponent, com deia a l'inici, s'han recollit molts preceptes i tots ells prou importants per nosaltres, i això ha estat motiu suficient perquè el Grup Parlamentari de Convergència i Unió hi acabem donant suport.

Però, bé, deixi'm que aprofiti perquè..., ho deia a l'inici, que de la nostra percepció estem molt i molt preocupats de veure com van o com no van les coses a aquest Govern, com li van les coses a aquest Govern en matèria d'habitatges. Ja sé que vostès segurament després em criticaran perquè no he fet, potser, suficient referència a la llei i he estat parlant també d'altres qüestions; però, miri, molt probablement també vostès em diran que Convergència i Unió va estar governant vint-i-tres anys i que no vam fer suficients coses en matèria d'habitatge, i jo aleshores els diré que no i els diré que les xifres d'habitatge que va construir Convergència i Unió en una època de crisi de l'habitatge com l'actual, en algun cas fins i tot va arribar a doblar el nombre d'habitatges iniciats per part del seu departament l'any 2008.

I segurament vostès em diran, després, que la bombolla immobiliària va ser culpa de les polítiques de dretes, i jo els diré que això tampoc és veritat, i més que jo, fins i tot, els ho diria el senyor Andreu Mas-Colell, en una entrevista que feia aquest cap de setmana en un mitjà de comunicació, que deia que un dels elements que ha causat la bombolla immobiliària ha estat el mal finançament local.

I vostès també em diran, després, que entre els anys 2006 i 2009 han augmentat vostès el 50 per cent dels recursos en polítiques d'habitatge i això, segurament, és cert, és veritat, són números, és cert; però jo els diré que això ha acabat resultant o acabarà resultant insuficient. I més que insuficient jo els diré que acabarà resultant ineficient, perquè vostès estan dirigint els diners cap a mesures que resulten absolutament ineficaces.

Deixin que els en posi algun exemple. Octubre del 2008, vostès anuncien a tota plana en diferents mitjans de comunicació que, per exemple, vostès compraran cinc-cents pisos per posar habitatges..., del mercat pri-

vat, per convertir-los en habitatges de protecció oficial i convertir-los en habitatge de lloguer social.

A mi m'agradaria molt que algú pugés avui aquí i em digués d'aquests cinc-cents pisos que tantes planes van ocupar el mes d'octubre del 2008 als mitjans de comunicació, d'aquests cinc-cents pisos, quants habitatges ha acabat comprant el Govern de la Generalitat. Vostès van convocar un concurs que ni tan sols van cobrir l'oferta de cinc-cents pisos.

I a mi m'ha arribat algun cas, que suposo que no és únic, que fa esfereir. M'ha trucat un empresari que m'explica, diu: «Escolti» —diu—, «jo he estat tirant en una capital de comarca endavant una promoció. Jo em vaig presentar al concurs, en una capital de comarca; m'he presentat al concurs. Veig que en el concurs tan sols s'hi presenten empresaris o promotors per donar solució a tres-cents i escaig habitatges dels cinc-cents. Presento la documentació, me diuen que tot és correcte. Pugen set persones d'Adigsa i set persones d'Incasol a veure l'edifici a aquesta capital de comarca. Tot perfecte. Al cap d'uns mesos, rebo una resolució de l'Incasol en què me diu que no me compren els habitatges perquè no està acreditada una suficient demanda d'habitatge de protecció oficial en aquesta capital de comarca.» Sorprenent.

Però és que això millora. Resulta que en aquesta capital de comarca hi ha algú que ha decidit tirar endavant set-cents habitatges. Qui? L'Incasol. En una àrea residencial estratègica. Aleshores, la veritat, jo estic certament sorprès. El Govern li diu a un promotor que es presenta a l'oferta en un concurs que no se presenten ni els cinc-cents habitatges que surten a concurs, que li diuen que tota la documentació és correcta, que no li compren els habitatges perquè li diuen que no hi ha demanda en aquesta capital de comarca de protecció oficial, mentre el mateix Incasol va programant —va programant— centenars d'habitatges en aquesta mateixa població. Ridícul, espermèntic i, la veritat, vergonyós. Jo no sé què hi van anar a fer set persones de l'Incasol o d'Adigsa a revisar un edifici quan aquestes persones ja sabien que què havien de mirar de l'edifici si realment li havien d'acabar dient que no hi havia demanda en aquesta capital de comarca.

I aleshores és quan me'l miro a vostè i li pregunto: on està el pla territorial sectorial de l'habitatge? Cada vegada que pugui en aquesta tribuna, conseller, jo li recordaré això, perquè és el principal instrument que hauria d'estar aprovat i que ha de sorgir de la Llei de l'habitatge. On està el pla territorial sectorial de l'habitatge? Quinze de juliol, el 9 de gener havia d'estar aprovat definitivament, estem a 15 de juliol.

Més qüestions de coses que no ens agrada com van. Jo li vaig dir, i em vaig equivocar, que ficant el concertat català vostè ficava el topall de fins on els pisos de renda lliure havien de baixar de preu. *El País*, diari d'ahir: «Pisos protegits més cars que els de preu lliure.» Evidentment, qui ha de comprar un pis protegit, un concertat català, que està vinculat a una sèrie de limitacions, de possibles transmissions, si els pisos de renda lliure estan per sota de preu en aquests moments que els pisos de concertat català?

Més coses que no ens agraden de com van les qüestions de l'habitatge. Abans-d'ahir, vostès, en una reunió de seguiment del Pacte nacional per a l'habitatge, van aprofitar per lapidar públicament el representant de les caixes. Escolti, per què ho han de fer en una reunió d'aquest tipus? Que no manen vostès? Que no van firmar fa un mes, que no van signar fa un mes una addenda al pacte de finançament del tema de l'habitatge? Per què surt publicat? Com és que els bancs i les caixes segueixen sense donar finançament als atorgants d'habitatges de protecció oficial quan la Generalitat fins i tot els avala? Que no confien en la Generalitat, aquests bancs i caixes?

El president de la Generalitat, quan es reuneix amb els representants de les caixes, de què els parla, tan sols de la fusió? Escolti, les fusions interessen a quatre. Jo crec que el que interessa és que el president de la Generalitat els digui a les caixes que d'una vegada per totes..., vostès, que són govern, que els obliguin a donar finançament, que per això tenen firmats dos pactes, el del juliol del 2008 i el de l'addenda de fa un mes. I les caixes segueixen sense..., els bancs i caixes, especialment, segueixen sense donar finançament.

I una darrera cosa, conseller, i dita amb la màxima cordialitat, i m'agradaria no disparar-me: absolutament inadequada la seva intervenció abans-d'ahir davant dels mitjans de comunicació. Jo entenc que és un error sortir..., jo entenc que, també, estava immers, segurament, en una certa eufòria que està vivint en aquest moment el Govern pel pacte del finançament –eufòria que no sé si és real o s'ha de representar–, però jo crec que no pot sortir traient pit i dient que les coses van bé, perquè les coses no van bé, conseller: la gent no pot accedir a un habitatge, la gent ho té més difícil ara que fa dos anys. I jo ho sento, que em repeteixi, i no és crear un discurs ni vull crear un discurs victimista, però és que és la realitat: la gent no pot accedir a un habitatge. No pot sortir dient que el Pacte nacional per a l'habitatge va bé, perquè és que no va bé: la gent no pot, hi insisteixo, de cap de les maneres accedir a l'habitatge que voldria i que, segons la llei, hi té dret.

Bé, conseller, nosaltres esperem que l'agència serveixi per millorar el funcionament fins ara d'Adigsa i les polítiques de l'habitatge en general. Vostès, els darrers quatre anys, han abocat Adigsa a una constant i contínua reestructuració fins ara, i jo crec que a hores d'ara ja actua, fins i tot, com a agència.

Nosaltres seguim sense confiar, amb tots els respectes, en els gestors d'Adigsa i seguim sense confiar en els gestors de l'Incasol, però, no obstant, esperem que la creació de l'agència aportï nova llum organitzativa a tot plegat.

I, no obstant, hi insisteixo, volem agrair l'esforç de diàleg per part de tots els grups parlamentaris que s'ha fet per arribar a un acord unànime que, doncs, farà possible que avui l'agència catalana per l'habitatge surti definitivament endavant.

Moltes gràcies, senyor president.

El vicepresident primer

Gràcies, senyor diputat. En nom del Grup Socialistes - Ciutadans pel Canvi, té la paraula la senyora Teresa Estruch.

La Sra. Estruch Mestres

Gràcies, senyor president. Honorable conseller, membres de la secretaria, personal, senyores diputades, senyors diputats, jo tinc una mena de dubte, jo em pensava que veníem a parlar de la Llei de l'habitatge que, evidentment, va lligada a les polítiques d'habitatge d'aquest país, però jo crec que... (*veus de fons*), jo, realment i personalment, no tenia la intervenció preparada en aquest sentit...

El vicepresident primer

Perdoni, senyora Estruch, és que vostè té tota la raó..., i, per l'ordre..., que em proposaven ara canvi en les intervencions dels grups que donen suport a la majoria, m'he saltat el Grup Popular, que és qui ha de presentar encara les seves esmenes. Per tant, li demano disculpes. I li demano a la senyora Maria Àngels Olano que presenti les seves esmenes.

La Sra. Olano i García

Cap problema.

(*Veus de fons.*)

El vicepresident primer

Gràcies.

(*Pausa.*)

La Sra. Olano i García

Gràcies, president. Avui no és un dia massa afortunat: en el primer projecte de llei no ens dóna la documentació, i en el segon gairebé perdem l'oportunitat de poder parlar. Jo esperava el moment que el president instruís el debat, com no pot ser d'una altra manera..., per posicionament del Grup Popular respecte a les esmenes de la llei que articula l'Agència catalana de l'Habitatge.

El Grup Popular va presentar una esmena a la totalitat basada en tres motius que ens feien dubtar de tal com s'havia plantejat el projecte. Nosaltres consideràvem que la creació de l'agència suposava la creació d'un nou ens públic a Catalunya, i nosaltres consideràvem que amb l'estructura administrativa que hi havia ja n'hi havia prou; per tant, no érem partidaris de contribuir a crear una nova organització i, per tant, incrementar l'estructura, que suposava, doncs, crear una nova necessitat econòmica i organitzativa.

El segon punt pel qual el Grup Popular va presentar l'esmena a la totalitat era precisament, amb aquest nou ens, la multiplicitat d'òrgans que podien coexistir en la matèria d'habitatge. En concret, hi havia una coexistència amb el Consorci de l'Habitatge de Barcelona, de l'Habitatge Metropolità de Barcelona també, i del Departament de Medi Ambient, més el Departament d'Habitatge creat pel Govern de l'Estat, de tal manera

que consideràvem que l'eina de la creació de l'agència podia ser una eina instrumental, però que per nosaltres no era una qüestió que contribuís..., i que, per tant, no garantia el canvi de l'efectivitat de les polítiques d'habitatge.

I el tercer punt que abordava el Grup Popular era que hi havia molts instruments per desenvolupar, instruments que penjaven del mateix Pacte per a l'habitatge i de la mateixa llei, i consideràvem que les polítiques de l'habitatge necessitaven aquests instruments normatius i que, per tant, per al Grup Popular era una prioritat el fet que s'abordessin aquests projectes i aquests elements normatius; era necessari desenvolupar tot el desplegament normatiu del sector de l'habitatge, i no abordar una organització administrativa que podia ser més o menys una eina per part del Govern, però que, en tot cas, no posava com a prioritat portar a terme aquestes polítiques, sinó tornar a reorganitzar-se.

Nosaltres hem participat en la ponència, hem aportat esmenes que també volem, tant a la relatora com a la resta de grups parlamentaris, agrair, perquè sí que ha estat una ponència en la qual, doncs, han estat pràcticament..., tret de quatre, que són purament tècniques, sí que han estat considerades les aportacions del Grup Popular. I, per tant, avui donarem recolzament al projecte que se'ns presenta pel Govern, perquè hem vist que en la tramitació parlamentària hi ha hagut un canvi respecte al que suposa avui a Catalunya la creació d'aquesta agència. I, per tant, ara sí que d'alguna manera queda bastida l'eina, per tant, instrument; ja veurem el contingut, amb el qual, doncs, tenim discrepàncies, però com a mínim l'eina i l'organització..., considerem que no fem qüestió i que, en tot cas, sí que s'han abordat aquells elements que podien ser cabdals.

Com els he dit, a part dels tres motius que el Grup Popular considerava que van ser objecte de l'esmena a la totalitat, a més vam tenir, amb les compareixences parlamentàries, d'altres impressions que van ser importants per al Grup Popular i que també haurien estat objecte del posicionament que avui mantenim, que en aquest cas és positiu, però que, si no s'haguessin pres mesures, doncs, el nostre grup no hi hauria donat suport.

Em vull referir al conflicte –que ja s'ha referit per un altre ponent– dels treballadors d'Adigsa. Considerem que no és al Ple del Parlament on s'ha de portar, doncs, la resolució d'aquestes qüestions; que legítimament, naturalment, els treballadors la van plantejar en el si dels grups parlamentaris, però que considerem que la gestió del mateix departament és qui ha de resoldre aquestes qüestions, i no ser objecte de la llei. Però, bé, el Grup Popular està content que almenys, en la mesura en què s'ha pogut, s'hagin pogut canalitzar aquests drets i aquestes motivacions dels treballadors, com no podia ser d'una altra manera.

Però també vull recordar dos sectors que van posar les seves esmenes, que les van aportar a la tramitació d'aquesta llei i que també vèiem com la pretesa organització administrativa de l'agència podia posar en qüestió l'àmbit propi de la seva actuació. I m'estic referint al col·lectiu dels professionals del sector, els administradors de finques i els API, agents de la propietat immo-

biliària, que, com molt bé saben el Govern i el conseller, doncs, van veure com dintre de les funcions que preveu el mateix article 3 es feia una extensió on hi havia el límit..., més que el límit, l'addició del públic i del privat. Aquest primer text, tal com es va plantejar per part del Govern, van veure aquests dos col·lectius que podia ser una intromissió, i sortosament en el tràmit de ponència s'ha pogut contemplar aquesta limitació i ara veiem com l'agència exclusivament intervé en el que és la gestió i, per tant, l'àmbit estrictament públic.

En concret, com els deia, en l'article 3, quan feia referència a la gestió i promoció dels habitatges de protecció oficial en règim de lloguer, es parlava de promotors, i es parlava de promotors tant públics com privats; en aquest cas, l'article 3 exclusivament, en aquests moments, parla dels públics. I també quan feia referència a la gestió que abordava la mateixa agència, també feia referència a si l'encàrrec d'aquests habitatges, d'aquesta gestió, es feia a l'agència dintre del parc públic o del parc privat; també s'ha suprimit la part referencial del parc privat, de tal manera que aquests professionals que ara estan en uns moments complicats, doncs, veuen que l'agència no suposa un competidor dintre del que suposava la seva pròpia tasca d'actuació.

Per tant, aquest posicionament, aquest ensurt en les negociacions de les compareixences, i després de la ponència, és el que ha portat el Grup Popular a modificar el seu vot i passar d'una esmena a la totalitat a una esmena... Mantenim quatre esmenes que es porten avui al Ple. Són esmenes tècniques, esmenes que fan referència al posicionament de la gestió de l'habitatge, dintre del que plantegen el mateix procediment administratiu i el mateix marc legal. No les retirem, perquè no són esmenes ideològiques, són esmenes que fan referència a la llei, als límits i al seu contingut, i que, en tot cas, podien fer considerades sobrerres per algun grup, però al Grup Popular la referència a la llei i als límits d'actuació d'una agència considerem que no estan de més i, per tant, les mantenim.

Però també volem fer referència al que suposa aquesta eina en mans de la conselleria i, en concret, de com va amb les polítiques d'habitatge a Catalunya. I, si bé és veritat que aquesta eina pot ser important, també considerem que, tal com vam manifestar a la Llei de l'habitatge i del pacte, hem perdut massa temps. Hem perdut massa temps, la crisi econòmica ens ha vingut a sobre. Avui hem vist com hem parlat d'alguns drets fonamentals; vull considerar que també el dret a l'habitatge és una qüestió cabdal per als ciutadans de Catalunya, i en aquest cas veiem com la tramitació, excessivament llarga, de tot el tema del pacte i de la llei, ho repetim, en part no desenvolupada, suposen un greu perjudici. Per tant, si aquesta agència es posa en marxa però no abordem les reformes tan importants que encara queden per desenvolupar, com n'ha fet menció el company Sala, de Convergència i Unió... El Pla territorial sectorial de l'habitatge és cabdal per abordar aquests polítiques. Podem tenir una magnífica estructura, però si després no existeix aquest pacte no sabem amb quin criteri i de quina manera es podran abordar aquestes polítiques d'habitatge.

I també s'ha fet menció abans de les àrees residencials estratègiques. I nosaltres, senyor conseller, volem fer-li arribar des d'aquest faristol diferents qüestions que ens arriben dels ciutadans i del territori. A molts llocs els empresaris, i inclús els mateixos ciutadans que no tenen res a veure amb el sector, no entenen com hi ha suficient oferta des del món privat, oferta que està en aquests moments amb uns preus competitius, oferta que ha estat oferida a l'Administració i que, en canvi, doncs, no veu la manera de canalitzar els seus interessos econòmics i, en canvi, es mantenen àrees residencials estratègiques que estan pintades en un plànol, que no tenim aquest Pla territorial sectorial de l'habitatge i encara no estan desenvolupades. Per tant, la gent no entén quin tipus de sobrebombolla està fent l'Administració no assimilant aquesta oferta que ja està construïda i que, per tant, podria ser una sortida important per a alguns ciutadans, en lloc d'esperar-se al desenvolupament d'aquestes àrees residencials estratègiques. Li estic parlant, a títol d'exemple, d'algunes àrees importants, com poden ser les de Santa Coloma de Gramenet o d'Olesa de Montserrat, que la ciutadania no entén quin és el projecte de la Generalitat, que sembla que vagi a un ritme i amb uns interessos econòmics diferents dels que la gent del poble veu i pels quals els empresaris del poble o de la comarca estan apostant.

Però també ens trobem amb una altra problemàtica, que en aquest cas no afecta només la seva conselleria, però que en aquests moments constitueix un problema dintre del sector, i també s'han de veure quins elements, més enllà de l'agència, podem aportar en el tema de l'habitatge. Se n'ha fet esment per l'anterior ponent, i jo també vull fer referència al tema dels preus.

En aquests moments ens trobem, amb..., s'ha fet referència al preu concertat català, que és més car que el preu lliure. Però jo el que li demanaria, senyor conseller, és que es coordinés amb el conseller d'Economia, perquè molts ciutadans de Catalunya que en aquests moments no poden pagar la hipoteca i que es veuen obligats a vendre el seu pis es troben amb la següent problemàtica. El preu al qual han de vendre està per sota de l'índex d'actualització que la Generalitat de Catalunya, en concret la conselleria d'Economia, té marcat per a cada un dels municipis i ciutats de Catalunya; índex d'actualització que es va fer per previsió de l'aplicació de la Llei de taxes i que marca un preu fiscal mínim. Doncs, han de saber vostès, senyores i senyors diputats, que a moltes poblacions del nostre territori de Catalunya els preus als quals s'estan venent els pisos i habitatges estan per sota del que estipula aquest percentatge fiscal de la Generalitat. I em diran: «I què passa amb això?» Doncs, que només firmar l'escriptura el liquidador territorial corresponent està enviant liquidacions complementàries, dient que hi ha una presumpció que allò val més i que, en cas que hi vulgui recórrer, vagi als tribunals, prèvia via administrativa, a posar, per tant, un procediment administratiu i judicial per acreditar que el seu habitatge val menys, sense perjudici que tens l'obligació de pagament, de consignació econòmica... És a dir que, si no paga la quantificació i, per tant, no respecta la valoració feta per la Generalitat, a sobre pot tenir una multa.

Aquesta coordinació en el tema d'habitatge és cabdal en aquests moments, perquè no podem negar des del Departament d'Habitatge que hi ha hagut, doncs, una gran davallada en el sector, i això ho hem de coordinar també en termes fiscals i administratius. Perquè, després de tot, els ciutadans de Catalunya el que veuen és: poden pagar un habitatge o no?, el poden pagar en adquisició pròpia?, han de llogar-lo? I nosaltres el que hem de donar és un abast de solucions, amb independència que això sigui d'un departament o d'un altre.

Per tant, nosaltres esperem que des d'aquesta nova agència es tingui sensibilitat per aquestes qüestions que poden semblar menors, però el cas que els he contat, el que els he explicat de les liquidacions tributàries, els puc ben assegurar que és menor; que el ciutadà, quan ha de vendre, amb les condicions del mercat, i a sobre veu que hi ha una liquidació tributària, tremola per segona vegada. La primera, quan veu que el que ha comprat no val tant, i la segona, quan veu que encara l'Administració li demana més del que ha cobrat.

Per tant, des d'aquesta perspectiva, senyor conseller, nosaltres li demanem que aquesta eina, molt potent, que vostès posen i que nosaltres recolzem en aquests moments sigui una eina que vagi més enllà del seu departament, que tingui la sensibilitat de transmetre als altres departaments les qüestions que els afecten, perquè, com hem dit, els ciutadans de Catalunya no en saben de competències, sinó que saben que l'Administració és la responsable de vetllar pels seus interessos.

Per tant, senyor conseller, únicament reiterar la sol·licitud del nostre grup que aquesta agència sigui l'oportunitat que tots esperem que sigui com a eina i, sobretot, demanar que es faci un compromís per part del Departament per aportar tota la normativa que queda pendent de desenvolupar, perquè considerem que, si no, tindrem una agència, però no tindrem suficient contingut per desenvolupar aquestes polítiques que són tan necessàries...

El vicepresident primer

Senyora diputada...

La Sra. Olano i García

Ja acabo, senyor president. I que en situació de crisi encara ens espera un any molt complicat.

Gràcies.

El vicepresident primer

Gràcies, senyora diputada. En nom del Grup Socialista - Ciutadans pel Canvi, té la paraula la senyora Teresa Estruch.

La Sra. Estruch Mestres

Bé. De nou gràcies, senyor president. Reprenc la meua intervenció, però ja m'he refredat una mica, perquè aquell moment el tema era dir: «Escolti, jo vinc a explicar l'objecte de la llei i a fer una interpellació al conseller», però, bé, aquesta estona també ha anat bé.

Em correspon, doncs, en nom del meu grup, Socialistes - Ciutadans pel Canvi, fixar la nostra posició respecte al Projecte de llei de l'Agència d'Habitatge de Catalunya. Tot i que la nostra posició ja era molt clara en el moment de l'esmena a la totalitat, que ja vam deixar clar que nosaltres hi votaríem a favor, creiem que la llei, el projecte de llei que avui portem a debat ha millorat substancialment amb relació al redactat inicial. I crec que, tal com ha explicat la relatora i els diputats que m'han precedit, la voluntat de consens que ha predominat durant la tramitació del projecte de llei, tant pel que fa al departament i, concretament, a la Secretaria d'Habitatge com pel que fa al grup parlamentari d'aquesta cambra –això d'entrar i sortir em posa una mica nerviosa, eh?

S'han acceptat vint-i-tres esmenes, ja ho ha dit la relatora, i se n'han reassignat vint-i-dues. Cal reconèixer, també, la voluntat de Convergència i Unió que n'ha retirat tretze en comissió. Això fa que avui arribem al debat del projecte de llei amb només onze esmenes reservades. Parlava de la voluntat de consens que s'ha fet evident a l'hora de recollir les propostes tant dels compareixents a la comissió com d'altres entitats que ens han fet arribar directament la seva opinió. I, de la voluntat del Departament, el mateix conseller amb la seva intervenció ja va posar de manifest la voluntat d'esmenar algun redactat que no quedava del tot clar, referint-se al personal i pel que fa a la incorporació dels treballadors d'Adigsa a l'agència. Es va escoltar els representants dels treballadors i estem segurs que el text que avui debatem ha de resoldre aquell neguit justificat que manifestaven.

Ara, amb el redactat actual, creiem que s'ha arribat a una solució satisfactòria per als treballadors i els seus representants, que també ens demanaven la inclusió d'un representant al consell d'administració, igual com tenien amb Adigsa, i que constatem que també ha quedat recollit.

També s'ha tingut en compte la demanda de les entitats municipalistes a l'hora de definir clarament a qui correspon la gestió, la coordinació del registre de sol·licitants d'habitatge amb protecció oficial, que això els preocupava moltíssim. Correspondrà a l'agència, doncs, sempre que no siguin gestionats per cadascun dels municipis i d'acord amb la seva normativa regulatòria. Alguns ajuntaments d'aquest país fa molts anys que tenen registre d'habitatges i han treballat de valent per suplir la manca d'aquelles polítiques necessàries per als seus ciutadans construint habitatge social i recollint les peticions.

Per altra banda, tot i que la demanda, com n'ha fet esment abans el senyor Sala, de les entitats municipalistes, i que també fa referència a les dues esmenes de Convergència i Unió que les mantenen vives, era la incorporació en el consell d'administració d'un representant del món municipal, entenem que hi ha altres òrgans, com ara el Pacte nacional per a l'habitatge, on sí que hi estan representats i que realment la funció de l'agència és ser una eina administrativa àgil i dinàmica, tal com ens demanaven els representants de la Federació d'Associacions de Veïns d'Habitatges Socials de

Catalunya en comissió en la seva compareixença que ens deien: «Sigui quina sigui la fórmula administrativa, que sigui àgil.» Doncs bé, creiem que l'agència, tal com es constituirà, ho pot ser.

També s'hi ha afegit una nova disposició addicional que regula la incorporació dels béns de l'Institut Català del Sòl al patrimoni de l'Agència de l'Habitatge de Catalunya i que clarifica la posició i situació dels dos ens sense afectar les competències en matèria de sòl i de remodelació urbana i de barris.

Ens trobem, doncs, davant d'un nou redactat que mereix la nostra aprovació: la creació d'una agència que ha de permetre encertar les polítiques i decisions estratègiques en matèria d'habitatge com a objectiu principal.

Si vàrem votar en contra de les esmenes de la totalitat, amb més raó donarem ara suport a un projecte de llei que al nostre entendre està francament millorat. Disposarem, doncs, d'una eina administrativa, tal com s'ha repetit, que faciliti la resposta de la Generalitat als reptes actuals existents a Catalunya sobre una matèria tan estratègica com és l'habitatge, expressat en el pacte nacional que nosaltres també vam signar. I amb aquesta signatura, d'alguna manera, assumim tot el que se'n deriva, tant la Llei del dret a l'habitatge com la creació de l'Agència de l'Habitatge que avui sotmetem a debat.

L'agència ha de ser, doncs, un instrument organitzatiu, amb una clara vocació de fer front i resoldre problemes i que ha de posar ordre i agilitzar la gestió del parc d'habitatge de Catalunya per tractar coherentment el creixement i la diversificació, que ha de permetre una execució adequada d'aquestes polítiques, la gestió i la promoció del parc públic d'habitatges i d'ajuts públics, el foment de la rehabilitació d'habitatges i edificis d'habitatges, el manteniment dels edificis, la mediació social en l'àmbit del lloguer privat, els programes socials relacionats amb l'habitatge. En definitiva, fer del dret a l'habitatge una prestació social de caràcter universal. Entenem que avui fem un pas més perquè això pugui ser una realitat.

El benefici que representarà la proximitat en tractament de les situacions problemàtiques, els interessos de les generacions futures en la millora d'accés a l'habitatge i de manera especial els joves, els beneficis socials i de cohesió social per a la millora d'allotjaments per a gent gran i les persones amb diversitat funcional, amb mesures d'accessibilitat i de suport econòmic i per a una inclusió social residencial, justifiquen sobradament la creació de l'Agència de l'Habitatge de Catalunya. En una situació de crisi econòmica cal preveure que s'incrementin les dificultats per accedir a un habitatge. És, doncs, en aquests moments quan és més important i necessari implementar els esforços.

És, doncs, ho repeteixo, per tot l'exposat, i perquè creiem que cal donar resposta a les necessitats i als problemes complexos plantejats en matèria d'habitatge a aquest país amb eficiència, que el meu grup parlamentari, Socialistes - Ciutadans pel Canvi, donarà suport al Projecte de llei de l'Agència de l'Habitatge de Catalunya.

I no voldria acabar la meua intervenció sense fer els agraïments més sincers a la Secretaria d'Habitatge, a la senyora Carme Tria, i a la seva secretària; a la resta de membres de la Secretaria que han treballat per facilitar-nos la feina; a la presidenta i relatora, diputada Dolors Clavell, d'aquest projecte de llei que ha hagut de suportar la meua inexperiència algun cop; a la resta de ponents; al diputat Carlos Sala; al diputat Pere Aragonès; a la Maria Àngels Olano; al diputat Albert Rivera; al lletrat Ferran Domínguez, i especialment també a l'Odile, assessora del meu grup parlamentari a qui sempre he tingut a prop quan ha fet falta; i al gestor de la comissió, Frederic Solé, i a tots aquells que han col·laborat amb les seves aportacions per fer que el projecte de llei que avui portem a votació hagi millorat.

Moltes gràcies, senyor president, honorables consellers, senyores diputades, senyors diputats.

El president

Té la paraula, en nom del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, l'il·lustre senyor Pere Aragonès.

El Sr. Aragonès i Garcia

Moltes gràcies, senyor president. Honorables consellers, Secretaria d'Habitatge, diputades i diputats, representants dels treballadors d'Adigsa i del Departament de Medi Ambient i Habitatge, càrrecs directius del Departament de Medi Ambient i Habitatge, correspon fixar el posicionament del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya sobre el Dictamen del Projecte de llei de l'Agència Catalana, l'Agència de l'Habitatge de Catalunya i de les esmenes que s'han presentat, que avui arriba al seu tràmit final i que, pels posicionaments que m'han precedit, gaudirà d'un amplíssim suport en aquesta cambra.

Ens trobem davant d'una llei sobretot instrumental, que ha de crear una nova eina que ens ha de permetre fer més i millors polítiques públiques d'habitatge. Una llei que adapta l'antiga eina, que era Adigsa, i que eren bona part de les funcions que es feien des de la Secretaria d'Habitatge, a una nova eina, una eina més moderna, més eficient, més ràpida, que ha de ser l'Agència de l'Habitatge de Catalunya.

És, per tant, una llei de les que tractem aquí, senzilla, de creació d'un nou ens. Una llei que –molt procedimental, molt instrumental, però– té la seva importància perquè les eines serveixen per aplicar-se i per utilitzar-se. Per tant, depèn com construïm l'eina aquesta pot servir més o menys, i crec que entre tots hem construït una eina que servirà per a molt, una eina que serà millor de les que teníem fins ara.

En aquest projecte de llei en el capítol primer es defineix l'agència com a entitat de dret públic, sempre entenent que una agència és una entitat també sotmesa al dret privat, que és el que li atorga el dinamisme, és el que li atorga l'agilitat que moltes vegades, doncs, en altres ordenaments jurídics, doncs, no és així. Un dels objectius que també es plasmen en aquest capítol primer de l'agència és l'execució i la gestió de les polítiques

d'habitatge que són competència de la Generalitat. Per tant, s'aposta per fer una gestió integrada de les competències d'habitatge, de les polítiques d'habitatge que realitza i que porta a terme el Govern del nostre país.

En el capítol segon es detallen les funcions de l'agència. Un dels temes, com s'ha comentat anteriorment, que ens ha portat..., bé, una part de les discussions i dels debats a la ponència, ha estat els casos en què s'havien trobat per part del Departament de Medi Ambient i Habitatge en què hi havia promocions de lloguer en què la iniciativa privada no havia cobert. Per això hi havia una previsió a la llei que era necessària que hi fos, perquè aquestes previsions són el que permeten després actuar a l'agència. L'agència, com a entitat que és de la Generalitat, totes aquelles funcions que no estiguin encomanades a la llei, encara que sigui de manera genèrica, no es podrà executar. Però és evident que aquesta previsió que hi havia podia entrar en col·lisió amb el que és l'activitat privada dels agents de la propietat immobiliària i dels administradors de finques. I, per tant, calia trobar una solució que creiem que s'ha trobat un redactat adequat que, resumidament, el que ve a dir és: «En aquells casos en què la iniciativa privada no actui, doncs, l'agència podrà gestionar promocions privades de lloguer social.»

En el capítol tercer es parla de l'organització de l'agència, de l'organització interna. I aquí la principal novetat és que en el consell d'administració s'inclou un representant dels treballadors. Creiem que era important aprofitar el capital humà acumulat durant tants anys de l'experiència de les polítiques públiques d'habitatge en l'àmbit del consell d'administració.

El capítol quart tracta del règim jurídic. Aquí hi havia totes les qüestions de personal que, com és normal, en qualsevol trànsit d'un instrument vell a un instrument nou, en qualsevol trànsit d'aquests, evidentment, els treballadors i les treballadores tenen un neguit per quin serà el seu futur, i intentem donar-hi resposta i creiem que s'ha de donar resposta. Sabem, doncs, que l'acord que hi ha hagut també entre la Secretaria d'Habitatge i els treballadors d'Adigsa ens ha facilitat molt la feina. I, per tant, els voldria agrair aquí a totes les parts que hagin pogut facilitar-nos la feina d'aquesta manera.

En el capítol cinquè de la llei es parla, sobretot, de les relacions amb el Departament d'adscripció de l'agència, que serà el Departament de Medi Ambient i Habitatge. I aquí ens voldríem centrar una mica en el que és la figura del contracte programa, que permet treballar per objectius, que permet mesurar i avaluar per resultats la feina que fa, en aquest cas, un ens públic com serà l'Agència d'Habitatge de Catalunya. Creiem que és una manera innovadora que s'ha aplicat en altres àmbits, que ha donat bons resultats i que ja que creem una eina nova, doncs, creem un combustible nou, creem un nou sistema de finançament nou per a aquesta agència, que és el contracte programa que creiem que és francament positiu.

Hi ha diferents disposicions addicionals i sí que m'agradaria centrar-me en dues disposicions transitòries. En primer lloc, la disposició transitòria segona, on es remarca que el que era Adigsa es transformarà i s'integrarà dins de l'Agència de l'Habitatge, i la disposició

transitòria tercera, on es tracta la situació del personal que en aquests moments depèn d'Adigsa i depèn del Departament de Medi Ambient i Habitatge i que passaran a formar part de la nova agència. Creiem que s'ha trobat una solució, que dona resposta als neguits precisament dels quals vam parlar en el debat de totalitat d'aquest projecte de llei i que, reitero, aprofita el capital humà acumulat als diferents instruments que hi ha hagut fins ara en matèria de polítiques públiques d'habitatge.

Sobre les esmenes que resten presentades, com ha dit la diputada Olano, són esmenes de caràcter molt tècnic, esmenes menors que no fan gens d'ombra a la unanimitat que hi haurà en l'aprovació d'aquest projecte de llei. Sí que em permeto parlar de la interpellació que el diputat Sala ha fet al conseller, ens hem trobat una interpellació en el debat sobre el dictamen d'un projecte de llei. I també mostrar-me satisfet perquè veig que l'escola parlamentària Fernández Teixidó augmenta entre les seves files. Vostè feia preguntes, i vostè mateix se les responia. Crec que, a part d'aquesta innovació estilística que ajuda a tenir uns debats parlamentaris més vius, hi ha alguns aspectes que sí que voldria comentar-li.

En primer lloc, amb els treballadors hi ha acord –vostè feia referència en aquesta qüestió–, amb els treballadors s'ha pogut aconseguir un acord i és el que ha facilitat el desbloqueig també que avui pugui haver-hi aquesta unanimitat en l'aprovació d'aquest projecte de llei. Feia referència també a les mesures d'austeritat del Govern. El fet que amb l'aprovació d'avui en el Consell de Política Fiscal i Financera del nou sistema de finançament que permetrà reduir una mica el dèficit fiscal, s'ha dit, per part de diferents membres del Govern, que aquestes mesures d'austeritat extraordinàries es reduirien, però la reducció no implica en cap cas la supressió. S'han de mantenir, se n'han de mantenir moltes, estem en un moment de crisi econòmica, per molt que aconseguim reduir una part de l'espoli fiscal, la minva d'ingressos de la Generalitat pels impostos i els tributs que recapta existeix i, per tant, les mesures d'austeritat, encara que es puguin disminuir una mica i es puguin adaptar a la nova situació, s'han de mantenir.

I, finalment, dir-li: sort que dona suport a la llei, perquè si no hi donés suport, m'agradaria saber quin tipus d'intervenció hauria fet. Avui ens hem trobat amb tota una bateria de preguntes, de suggeriments, de propostes en matèria de polítiques d'habitatge, dels seus neguits, que creiem que potser no era el moment adequat per fer-ho, en tot cas, evidentment, i sap la consideració que li tinc, pot fer-ho quan vulgui, evidentment com a diputat que és. Però sí que crec que això el que no ha de fer és fer ombra a la importància d'aquest projecte de llei, que crec que havíem tingut algunes experiències legislatives anteriors on no hi havia hagut aquesta unanimitat, ara comencem en aquesta unanimitat i creiem que ha de seguir.

Vostè deia, senyor Sala, que en el debat de totalitat que la llei de creació de l'agència era una pilota endavant, xutar la pilota endavant. Permeti'm que segueixi amb els símils futbolístics, jo crec que avui els diputats dels diferents grups estem en el mateix equip, i això està

bé, i això està bé i hem de seguir treballant perquè les polítiques d'habitatge les fem des del mateix equip. Per tant, ja sap que la disposició del nostre grup és sempre arribar a consensos en aquest àmbit.

Vaig acabant. Voldria agrair a tots els membres de la ponència el treball que hi ha hagut, ha estat un treball diligent i ràpid, cosa que s'agraeix, no només per part dels parlamentaris, sinó també sobretot per part dels principals afectats per l'aprovació d'aquest projecte de llei i pels diferents agents que hi intervenen. Voldria agrair a la diputada Dolors Clavell, relatora de la ponència i diputada d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa, al diputat Carles Sala, de Convergència i Unió, especialment la voluntat de transacció i d'acord en moltes esmenes. Com també agrair-li aquesta mateixa voluntat a la diputada Maria Àngels Olano, del Partit Popular; també voldria agrair el treball de la diputada Teresa Estruch, del Grup Socialista, i del diputat Rivera, del Grup Mixt.

També voldria agrair la feina del lletrat Ferran Domínguez que fins a l'últim moment hem estat, fins i tot, revisant algunes esmenes tècniques, per tant, ha fet una feina molt concisa i molt concreta en aquesta llei. Agrair les compareixences que vam tenir, que ens van ajudar també a precisar alguns aspectes d'aquesta llei, la disposició dels treballadors d'Adigsa; agrair també el suport a la secretària d'Habitatge, la senyora Carme Trilla, i també al conseller delegat d'Adigsa i els diferents càrrecs directius del Departament de Medi Ambient i Habitatge.

El Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana votarà a favor del dictamen, rebutjarà les esmenes que queden, que, com hem dit, creiem que tenen un caràcter molt menor, i es felicita, el grup parlamentari es felicita que aquesta llei tiri endavant i esperem que aquesta eina, que ha de servir per millorar les polítiques d'habitatge, sigui utilitzada molt i sigui utilitzada molt millor.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Té la paraula la il·lustre senyora Dolors Clavell, del Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa.

La Sra. Clavell i Nadal

Gràcies, senyor president. Estic d'acord, senyor Aragonès, en això que en aquest tema fem equip tots els grups, en el tema de la creació de l'agència hem fet equip. Per això, a l'hora de donar resposta una mica al que s'ha plantejat pels grups de l'oposició, jo no seré impertinent, impertinent com allò..., la impertinència és la no-pertinença, la manca de propòsit d'una cosa.

Crec francament que, en especial, la intervenció –senyor Carles Sala, amb tot l'afecte li ho dic– la intervenció de Convergència i Unió és absolutament fora de lloc. No li diré res del que vostè diu que li direm, perquè crec que senzillament no és el moment de discutir sobre les diverses i complexes línies d'acció en matèria d'habitatge que avui tenim a Catalunya, molt menys

de parlar de gestió tributària, de les liquidacions d'impostos en les transmissions d'habitatge que plantejava la senyora Olano.

Ja saben que jo penso que el debat sobre les polítiques d'habitatge és apassionant, no crec que ningú pugui discutir el desig per part d'aquest grup parlamentari de parlar de temes d'habitatge, però cada cosa té el seu moment i el seu espai, i el debat sobre les polítiques té vies de canalització diverses. El dilluns mateix van estar reunits en el si del Pacte nacional per a l'habitatge parlant de temes prou interessants. Volen ser-hi? És una oportunitat. Hi ha la possibilitat, a més, en el si del Parlament, de fer interpellacions parlamentàries o altres iniciatives per parlar del tema. Ja els avanço, també, de part del senyor conseller, com ha comentat, que ell demà mateix demanarà, sollicitarà la compareixença en aquest Parlament per explicar-los les línies de les polítiques d'habitatge, ja que hem comprovat que el tema mereix més explicacions, perquè no tothom se n'ha assabentat.

Ara, però, el que pertoca és tractar senzillament la creació d'un ens instrumental que ens ha de facilitar l'organització i la gestió d'aquestes polítiques, que cada cop són més complexes, i això és inqüestionable, i que cada cop abasten un sector més ampli de la població, que el que senzillament té dret a tenir una administració eficient.

Per anar per feina, doncs, vull passar a parlar una mica del contingut de les esmenes que han rebutjat els grups de l'oposició, perquè una mica s'entengui com han anat les coses. Convergència i Unió manté dues esmenes—dues— a tot el text, per tant, per això crec que és totalment fora de lloc, la seva intervenció, perquè tota la resta ho hem transaccionat o ho hem acceptat directament.

Quina és la primera de les esmenes que manté? La que ens demana que en el Consell d'Administració d'Adigsa es doni entrada a la Federació de Municipis i a l'Associació Catalana de Municipis. Ho hem fet, hem donat entrada a la representació dels treballadors en el si de l'agència, però no ho hem acceptat fer-ho amb les entitats municipalistes, però no s'equivoquin, no perquè creguem que no han de ser presents en la discussió de les polítiques d'habitatge, i tant que han de ser-hi presents, és que volem que hi siguin i hi són. El que succeeix és que el marc en què han de tenir aquesta participació és el Consell Assessor de l'Habitatge, on hi són, el mateix Pacte nacional per a l'habitatge, on hi són, i tots els diferents òrgans assessors i a discussió que ja estan previstos a la mateixa llei, i que ha estan molts d'ells en funcionament.

Crec que flac favor els faríem a la Federació i a l'Associació si els convoquéssim cada vegada que es reuneix el consell d'administració d'una empresa pública. Aleshores, el rebuig, per tant, no és de cap manera un lleig a la representació municipalista, ja saben vostès que nosaltres som municipalistes, sinó que té aquesta lògica que els estic explicant. No busquin més enllà d'això, és així de senzill.

Una altra cosa que ens demanen és el tema dels treballadors. Hem transaccionat entre tots els grups, deixant clar que el PP no havia presentat cap esmena respecte

a aquest punt, i que el Grup Mixt l'únic que demanava era suprimir totalment aquesta disposició transitòria; entre tots els grups hem transaccionat un redactat entorn a quina és la situació dels treballadors del departament i de la futura agència i de l'actual Adigsa. Ha quedat clar que qui ocupa llocs de treball a Adigsa s'integra a l'agència, que el personal funcionari que estigui a les unitats del departament i les seves funcions passin a ser assumides per l'agència, resten en la condició de funcionari, i que si es creen nous llocs de treball a l'agència hi haurà possibilitat de promoció i d'opció en aquests nous llocs.

El que ens demana Convergència i Unió ara és que cada treballador o treballadora pugui optar si es manté com a funcionari o passa a ser laboral en la creació de l'agència. I això ho hem rebutjat, no perquè ens neguem que es pugui tenir en compte aquesta voluntat de cada treballadora o treballador, sinó que creiem que la decisió s'ha de produir a partir de conèixer aquesta voluntat, però també tenint en compte una dada objectiva, com és l'adequació de la persona a les funcions i característiques del lloc de treball, en sembla molt raonable. Ens hem compromès a fer aquest procés amb diàleg i concertació amb els representants dels treballadors evidentment, però creiem que no es pot demanar més.

I aquestes són les dues esmenes de Convergència i Unió a tot el text. Això que vostès..., és que no ho puc entendre... Això que vostè ara ens critica que hem acceptat l'esmena del Grup Mixt, de l'article 1, perquè volem amagar que l'agència se subjecta a dret privat! Si us plau, no vegi fantasmes, l'acceptació de l'esmena és senzillament una precisió tècnica, perquè és veritat que una agència, tota agència té un caràcter complex en els actes que dicta, i en n'hi ha uns que se subjecten al dret privat i altres que se subjecten al dret públic, i ens semblava que induïa a confusió posar només la previsió respecte al dret privat, quan en realitat hi ha altres funcions que són molt administratives i que, per tant, se subjectaran al dret administratiu. No hi ha més que això. No hi ha res a amargar, no sé perquè necessita fer-se el dolent avui, perquè necessita fer grans escarafalls quan no hi ha res, no hi ha substància per fer aquest discurs excessivament crític, i miri que a mi m'agrada, la crítica, però crec que en aquest cas és totalment fora de lloc.

Respecte a les esmenes que queden vives del Grup Parlamentari Popular, bé, primer el que ens ha dit aquí la senyora Olano. Una de les coses que diu és que per a ells no és una prioritat l'agència. Bé. Ho entenem, però bé, estem aquí, i avui aprovem la llei de l'agència i, per tant, crec que no dona més de si el tema. Quant als treballadors, ja ho he dit. No hi havia esmena presentada per vostès, però s'han afegit al consens i crec que està prou bé. I quant al tema dels administradors de finques, que vostè ha comentat, només vull deixar clar que el resultat final ha estat fruit d'una transacció entre tots els grups que estem en aquest Parlament i que des del primer moment, els grups que donem suport al Govern, vam dir que aquest tema el volíem transaccionar i el volíem fer de consens, només vull fer aquesta precisió. Però respecte a les altres esmenes que mantenen vives, doncs, bé, tenen tot el dret a mantenir-les vives,

però, per exemple són quatre, estem parlant de quatre, doncs una senzillament diu que «l'agència ha de tenir una política coherent». Home! No sé si una disposició addicional d'una llei ha de dir això? Sí, una política coherent, ordenada i sostenible. Sí, és clar, tots els ens administratius o no administratius han de tenir polítiques ordenades, coherents i tal, però no sé si una disposició addicional d'una llei ha de dir això. O temes d'estricta redacció de la disposició transitòria quarta, o de la final primera, temes estrictament de redacció. O després que ens demanen que entri en vigor als vint dies en comptes del mes. Aquestes són les quatre esmenes que vostès tenen. Jo els demanaria que les retiressin, però tenen tot el seu dret a no retirar-les. Però també vull explicar quina és, de què va la discussió.

Respecte a les que ha plantejat el Grup Mixt, que al matí no ens ha dit si les retirava o no, no ho sé, també són molt, molt de matís, però n'hi ha una que sí que m'hi vull aturar, perquè tinc especial interès en comentar-la.

Ens demanen que en la constitució del consell d'administració de l'agència no es tinguin en compte altres criteris que la idoneïtat de les persones candidates, volent fer-nos veure que no estan d'acord amb la inclusió de la perspectiva de gènere a l'hora d'escollir les persones candidates. Jo crec que és obvi que s'han d'escollir les persones idònies per fer una determinada tasca, el que passa que ja sap que el Govern defensa que la participació ha de ser paritària, de dones i homes, i per tant, exigeix un cert exercici de voluntat d'anar a buscar aquestes dones idònies que existeixen, hi són, però quin és el problema? Que si no ens obliguem a fer l'esforç d'anar-les a veure, no les veiem, però hi són, i són idònies. Per tant, de cap de les maneres poden acceptar una esmena que el que ens diu és que només tinguem en compte els criteris d'idoneïtat, evidentment els tenim, els d'idoneïtat, però també la perspectiva de gènere, perquè, si no, totes aquestes dones idònies, que els asseguro que hi són, no les mirem. I, com a dona, li ho puc explicar, i, si vol, *hasta aquí puedo leer*, eh? Després podem parlar-ne.

En el tema dels treballadors vostès demanaven, únicament, la supressió de la disposició transitòria referida al personal. Però, tot i així hem cregut convenient que tots els grups formessin part de la transacció, perquè també era una manera de llançar un missatge a la gent que treballa en el departament i a l'agència sobre aquesta voluntat de consens.

Amb aquest resum, doncs, jo crec que queda una mica situat o algú es pot fer idea de per on ha anat el debat, i qui ens hagi escoltat pot situar-se una mica sobre això, com han anat les coses.

Ara tenim un text definitiu de creació de l'Agència de l'Habitatge que en pocs dies passarà a ser una llei, i que, com hem dit sovint, és un text prou obert per donar cabuda a diverses opcions organitzatives de les polítiques d'habitatge a Catalunya. Aquesta és la seva virtualitat, que és prou obert. Crec que per això també ha generat aquest consens. Però això vol dir que pertoca, ara, estar amatents a l'aplicació d'aquesta nova llei. Ens pertoca, doncs, com a grups parlamentaris fer aquest seguiment. I és legítim que el fem, i els convido a fer-lo tots ple-

gats, aquest seguiment de l'aplicació d'aquesta eina que avui aprovem.

Ens agradaria, sí que vull dir-ho, que el clima de col·laboració i entesa que s'ha establert a la ponència, encara que avui no hagi quedat gaire reflectit, però que hi ha sigut i crec..., no ho sé, vull transmetre que ha estat així, ens agradaria que poguéssim mantenir-se en totes aquestes qüestions organitzatives, que no generen un espai per a la confrontació. Ja saben que a mi la confrontació política m'agrada i que crec que és molt sana, la confrontació política, però la discrepància per la discrepància en coses com aquestes crec que no té molt sentit. Aquesta confrontació ha d'existir, però no sempre crec que està justificada.

Com deia abans, en la ponència aquesta llei instrumental no ha estat objecte de baralla, i desitjaríem que en l'aplicació, per tant, de la llei que ara surt d'aquest Parlament poguéssim seguir igual. Però això depèn de tots els grups parlamentaris, també depèn del Govern, de manera que en seguirem parlant.

Res més, i moltes gràcies.

(El Sr. Sala i Roca demana per parlar.)

El president

Senyor Sala...

El Sr. Sala i Roca

Per al·lusions.

El president

Té un minut, sí.

El Sr. Sala i Roca

D'acord, moltes gràcies, senyor president. Jo lamento moltíssim, senyora diputada, honorable conseller, que hagin vist la meua intervenció com la de fer-me el dolent de la llei en el dia d'avui. Res més lluny de la meua voluntat. La meua voluntat ha estat la de fer una crítica constructiva. Lamento moltíssim que vostès no hagin sabut interpretar-ho així.

No pretenia, ni molt menys, amb la meua intervenció aconseguir que l'honorable conseller demanés compareixença en el Parlament per explicar les seves polítiques en matèria d'habitatge. En tindríem suficient simplement que vostès complissin amb el Pacte nacional de l'habitatge, i, per tant, creessin, com ja fa mesos ho haurien d'haver fet, la comissió parlamentària de seguiment del Pacte nacional de l'habitatge. És tan senzill com això.

No cal demanar cap compareixença extraordinària per parlar d'habitatge; compleixin, vostès, amb el pacte; constitueixin la comissió de seguiment de caràcter parlamentari, i no ens convidin al Pacte nacional per l'habitatge, al qual vostès, expressament, per un sol article, ens en van voler excloure.

Moltíssimes gràcies, senyor president.

(Pausa llarga.)

El president

Passem a la votació de les diverses esmenes que encara queden vives. En primer lloc, farem la votació de les esmenes del Grup Mixt.

Votem, en primer lloc, l'esmena número 3.

Comença la votació.

Ha estat rebutjada per 49 vots a favor, 69 en contra i 15 abstencions.

Votem la número 5.

Comença la votació.

Ha estat rebutjada per 1 vot a favor, 69 vots en contra i 63 abstencions.

Votem seguidament les esmenes números 1, 2 i 7.

Comença la votació.

Han estat rebutjades per 3 vots a favor, 116 vots en contra i 13 abstencions.

Votem seguidament les esmenes del Grup Parlamentari de Convergència i Unió, votarem les esmenes números 4 i 8.

Comença la votació.

Han estat rebutjades per 61 vots a favor, 68 en contra i 3 abstencions.

Seguidament votarem les esmenes del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya. En primer lloc, votarem les números 6, 9 i 10.

Comença la votació.

Han estat rebutjades per 61 vots a favor, 69 en contra i 3 abstencions.

Votem seguidament l'esmena número 11.

Comença la votació.

Ha estat rebutjada per 13 vots a favor, 117 vots en contra i 3 abstencions.

Votem seguidament la resta del text del dictamen, que inclou l'esmena tècnica d'aquest projecte de llei.

Comença la votació.

El Projecte de llei de l'Agència d'Habitatge de Catalunya ha estat aprovat per 133 vots a favor.

(Aplaudiments forts i perllongats.)

Projecte de llei

d'aeroports i heliports (tram. 200-00056/08)

El quart punt de l'ordre del dia és el debat i votació del Dictamen de la Comissió de Política Territorial sobre el Projecte de llei d'aeroports i heliports. D'acord amb l'article 109.4 i 112.1, té la paraula per presentar els treballs de la comissió l'il·lustre diputat senyor Roberto Labandera, que en fou designat relator.

(Pausa.)

Senyor diputat, pot començar.

El Sr. Labandera Ganachipi

Gràcies, senyor president. Senyor conseller, vull saludar també els representants del departament, el senyor director general d'Aeroports, el secretari general de Mobilitat i també l'assessor jurídic del departament, que ens acompanyen en aquest debat, i la responsable de Relacions Institucionals entre el departament i el Parlament, que també és aquí seguint aquest debat.

El Projecte de llei d'aeroports i heliports va iniciar la seva tramitació el 18 de març d'enguany i com a grups, els grups que donem suport al Govern i els grups de l'oposició, vam acordar un procés de compareixences amb nou compareixences que van incloure des de les entitats municipalistes a l'Organització de Consumidors i Usuaris de Catalunya, també a la plataforma Baie i a la Federació Aèria de Catalunya, les cambres, el consell de cambres de comerç de Catalunya, el consorci Abertis i la participació de dos experts: el senyor Corcoll, de la cambra de comerç, i el professor Germà Bel.

El debat ha estat un debat rigorós que ha permès sentir la veu dels sectors locals, dels operadors privats amb experiència, contrastar opinions d'experts de gran vàlua sobre el model de gestió aeroportuària presentat pel projecte i aconseguir l'opinió dels especialistes del sector, que han pogut fer les seves aportacions tècniques i professionals en el decurs d'aquelles sessions.

L'opinió de tots els compareixents s'enriqueix en el procés d'una llei, i, en aquest cas, una llei que ve a substituir, per un cantó, i a modernitzar, per un altre, el model de gestió aeroportuària de Catalunya. Com bé sabeu, l'actual projecte derogarà, un cop entri en vigor, la Llei d'heliports de l'any 98 i la Llei d'aeroports i aeròdroms de l'any 2000.

El projecte de llei ha rebut en la seva tramitació 364 esmenes. Voldria advertir que una quarta part d'aquestes esmenes s'adrecen a l'article 3, i m'hi referiré, que ha estat un dels articles polèmics, tot i que no es van poder acceptar la immensa majoria de les propostes de modificació, atès que el projecte de llei i el departament, doncs, han traslladat al projecte allò que són les definicions en vigor de l'Organització de l'Aviació Civil Internacional, més ben dit, el conveni internacional amb l'OACI, i referendades pel decret del Govern de l'Estat del 24 de maig d'enguany.

S'han incorporat en el procés i integrat al text un total de dotze esmenes de l'entesa, cinc esmenes de CiU, nou esmenes del Partit Popular i cinc esmenes del Grup Mixt, i s'han transaccionat tres esmenes de CiU, nou esmenes del partit Popular i cinc del Grup Mixt, i un nou acord amb relació a les esmenes 223 i 229, del Grup Mixt, que, en tot cas, en el segon torn, doncs, podrem lliurar a la Presidència com a acord de transacció perquè s'incorporin al text.

D'aquestes aportacions faré referència a algunes de les aportacions, a alguna de les incorporacions que són destacades amb relació al projecte. Primera, a iniciativa de l'entesa, es modifica l'article 4 per tal que el període d'exposició pública del Pla director d'aeroports sigui de tres mesos; això que pot garantir i que pot donar major ca-

pacitat a la ciutadania, als sectors socials i econòmics i a l'Administració local per presentar-hi al·legacions.

Dos, a iniciativa del Grup Mixt, es modifica, també a l'article 4, a l'apartat 3..., es modifica aquest apartat, perdó, per introduir que en matèria de detectar necessitats i definir estratègies de les infraestructures existents i futures aeroportuàries es tinguin sempre en compte els objectius de mobilitat sostenible.

Tercer, a iniciativa de l'entesa, es modifica també l'apartat segon de l'article cinquè, amb l'objectiu d'incorporar-hi les servituds aeronàutiques. És a dir, el concepte de servitud aeronàutica no entès exclusivament amb el límit del municipi on rau o hi ha la instal·lació, sinó també els municipis limítrofs, que segurament estan afectats per aquestes servituds. En aquesta mateixa direcció es presenten unes altres esmenes de l'entesa. A iniciativa del Partit Popular, del Grup Mixt i de CiU, s'esmenten i s'amplien les funcions del departament pel que fa a la política aeroportuària incorporant la promoció i la defensa d'infraestructures aeronàutiques. O, a iniciativa de Convergència i Unió, s'incorpora al text també que serà competència del departament que té al seu càrrec la política aeroportuària el foment del transport aeri en les infraestructures aeroportuàries situades en el territori de Catalunya.

Com a setena aportació que hem elegit per il·lustrar a la cambra sobre els avenços de la ponència, voldria destacar, també, que el Grup Mixt va suggerir, i es va acceptar, que s'incorpori, que es modifiqui l'article 13.1 per tal d'incorporar el criteri de sostenibilitat ambiental en l'estudi i l'avaluació de les necessitats d'infraestructures aeroportuàries. S'hi incorpora també, per una altra banda, a proposta de l'entesa, un element fonamental que neix, justament, de la compareixença, i en què tots els grups hi hem estat d'acord, que és amb relació a la composició del Consell Social d'Aeroports de Catalunya, que preveu l'article 19 de la llei, l'ampliació del nombre de participants –no del nombre, sinó de la qualitat dels participants– dels consumidors i usuaris de Catalunya.

A iniciativa també del Grup Mixt s'incorpora i es modifica l'article 30, amb l'objectiu d'incorporar la necessitat que els projectes aeroportuaris prevegin el seu impacte sobre el territori.

A proposta, tant de l'Entesa com del Grup Mixt, jo..., hem seleccionat, també per il·lustrar a la cambra, que es dona una modificació de l'article 54 per tal d'especificar la funció de l'oficina d'atenció a la persona passatgera, que és una de les innovacions que el projecte incorpora a la gestió i als serveis que tindran les infraestructures aeroportuàries a partir de l'entrada en vigor de la llei, o que seran obligades a partir d'entrada en vigor de la llei.

Però voldria destacar com a punt final, també, un acord, que crec que m'hi referiré i no seré l'únic, en aquest debat que, amb relació a esmenes de Convergència i Unió, que volien deixar o palesar que hi havien hagut al Parlament de Catalunya, i no només en aquesta legislatura però en aquesta legislatura bàsicament, dos debats de significació, allò..., els criteris que el Parlament de

Catalunya establiria en la moció 50 del Parlament, que es va aprovar el 15 d'abril del 2009, amb relació a que en aquells aeroports que en aquests moments tenen la categoria de..., o estan classificats com a d'interès general, en el moment que es produeixi la seva desclassificació, aquesta incorporació a la xarxa aeroportuària tingui en compte aquests criteris.

Per un cantó, el criteri de dir «volem» –que s'ha manifestat al Parlament de Catalunya–, «volem que la xarxa aeroportuària incorpori els aeroports de Girona, Reus i Sabadell a partir de la desclassificació, i dos: que la posició de les institucions catalanes en la futura gestió de l'aeroport del Prat tingui una posició determinant». Això és el que diu la moció 50, aprovada aquí, al Parlament de Catalunya. L'hem incorporada en una addicional que és l'addicional novena, tot i que l'article 2 de la mateixa llei, i això ha provocat discrepància en dos grups d'aquesta cambra, que han presentat justament esmenes de supressió d'aquest article, ja preveia, i ja preveu, que un cop aquests aeroports perdin aquesta classificació d'interès general, és evident que s'integraran en aquesta xarxa aeroportuària.

Quan? Quan el procés de negociació amb les autoritats, amb el Govern de l'Estat i amb les autoritats corresponents es pugui produir. Fins aquí, senyor president, la meua intervenció com a relator. Agraïxo als ponents, als companys ponents, alguns d'ells no és la primera llei en què treballem plegats, i, en tot cas, també agrair al nostre lletrat i la col·laboració dels membres del servei jurídic del Departament de Política Territorial i Obres Públiques, que ens han facilitat també la feina a partir dels seus consells i les seves informacions complementàries.

Gràcies, president; gràcies, conseller, diputats i diputades.

El president

Té la paraula el senyor José Domingo, del Grup Mixt, per posicionar-se i defensar les esmenes.

El Sr. Domingo Domingo

Muchas gracias, señor presidente. Honorable *conseller*, ilustres diputados y diputadas, miembros del Gobierno, el dictamen del proyecto de ley de aeropuertos salido en comisión es un mal dictamen. En el debate de totalidad del proyecto de ley ya tuve ocasión de presentar los temas de fondo que justificaban la enmienda a la totalidad que presenté en su momento.

Uno, el campo de aplicación de la ley, en lo relacionado con los aspectos competenciales; dos, la falta de coordinación con la Administración general del Estado en esta materia; y tres, el modelo de gestión aeroportuaria, que si nada lo remedia –y parece ser que no– se aprobará hoy.

Hemos intentado salvarles del error con sesenta y nueve enmiendas. Son un número notable, y de ellas aterrizan en este pleno cincuenta y dos vivas. Como bien ha dicho el señor Labandera, se han admitido íntegramente, literalmente, cinco de nuestro grupo, cinco han sido transaccionadas y dos *in fine*, en una aportación última.

Lo ha explicado mejor que pudiera hacerlo yo el señor Labandera. Es decir, han sido aprobadas, algunas relacionadas con las denominaciones, que incluye la ley, como por ejemplo el concepto de helipuertos, otras relacionadas también con la mejora de la movilidad, sostenibilidad, y algunos aspectos competenciales que *in extremis* hoy también han sido asumidos finalmente por los grupos que dan apoyo al Gobierno.

Pero el grueso de la ley se ha estrellado irremediablemente con los comandantes del proyecto. Es más, como ahora tendremos ocasión de comprobar, algunas instrucciones de algún pasajero que finalmente no ha subido al avión han servido para facilitar la catástrofe.

Analicemos la caja negra, que nos lleva a plantear un «no» rotundo a la ley de aeropuertos. Se ha pilotado con un libro de ruta que trata de desviar el modelo aeroportuario catalán del sistema aeroportuario español, y ello se sostiene en el especial empecinamiento de los pilotos en omitir cualquier cita que suponga la coordinación de las administraciones, e incluso la mención de la ley de navegación aérea.

Es cierto que aparentemente esta ley debiera regular exclusivamente –me refiero a la ley de aeropuertos– las infraestructuras aeroportuarias y su planificación, construcción y gestión. Pero aprovechando la coyuntura se intenta con la ley incorporar a su bodega todos aquellos componentes que permita ampliar la carga.

Especialmente significativo, y a ello ha hecho referencia el señor Labandera, es el ámbito de aplicación de la ley. Se aplica a las infraestructuras aeroportuarias de competencia de la Generalitat y a los aeropuertos de interés general de acuerdo con el marco competencial vigente, tal como lo oyen. En esta línea se ha incorporado *in extremis* la –esperemos que famosa– disposición adicional novena, que constituye una de las piezas de literatura jurídica más sorprendentes que he tenido ocasión de leer en los últimos tiempos.

Permítanme que la reproduzca y la analice: «El Gobierno aplicará esta ley a los aeropuertos calificados de interés general en el momento de su entrada en vigor. En ejercicio de las competencias de la Generalitat de Cataluña, pueda tener...», una lectura incomprensible, pero bueno..., «pueda tener de acuerdo con los criterios recogidos en la Moción 50/VIII del Parlamento de Cataluña.» Analicemos... En ella se declara que el Gobierno aplicará esta ley «a los aeropuertos de interés general». Es así, la literalidad de la moción dice eso. La presunción que ha hecho el señor Labandera, en una, digamos que correcta interpretación finalista, es que eso se haría cuando se desclasificaran los aeropuertos, pero eso no lo dice la moción, no lo dice la disposición adicional. Dice otra cosa, que se aplicará esta ley «a los aeropuertos clasificados de interés general» –literal–; cuando sean transferidos por la vía del artículo 150. Se aplicarán cuando sean desclasificados los de Sabadell, Reus y Girona, tal y como ha apuntado hoy aquí el señor Labandera, ¿o también puede aplicarse literalmente al aeropuerto del Prat?

Este es un modo de legislar muy propio de esta cámara en el tiempo que llevo aquí, que podemos denominar

como de *pressing catch*. Es una disposición de mentira, es solo apariencia, es no real. Se hace para satisfacer a espectadores que ya se saben engañados. No vale para nada, pero se incluye. ¿Cuál es el golpe de efecto que se quiere dar? «El ejercicio del acuerdo se hará conforme a los criterios recogidos a la moción 50/VIII del Parlamento de Cataluña, sobre la participación de las instituciones catalanas en la gestión de las infraestructuras aeroportuarias. No deja de ser, cuanto menos curioso, que una disposición adicional se remita a una moción de un Parlamento y que eso se convierta en ley.

Yo es la primera vez que lo veo. A lo mejor ustedes están muy habituados, tienen más experiencia, y realmente yo, como jurista que he visto a lo largo de mi vida muchas leyes, es la primera vez que lo veo en una ley. Pero bueno, a lo mejor los servicios jurídicos de la cámara nos pueden ilustrar con antecedentes. Desde luego, antecedentes curiosos, en todas las legislaciones hay muchos. Puestos a poner, podemos decir que el Parlamento de Cataluña invade Marte. La ley lo sostiene todo. ¿Que sea real luego? No, pero bueno. Pero bueno, lo ha dicho.

¿Qué dice la moción? Que antes del 2009, que «antes de que finalice este año» –ya estamos otra vez con las fechas, ¿eh?–, «el nuevo modelo aeroportuario del Estado debe incorporar...» Ahora es el nuevo modelo aeroportuario del Estado, que debe incorporar, cuando estábamos hablando de que era la ley de aeropuertos, los aeropuertos de interés general pasaban a ser, a aplicarse la ley de aeropuertos de Cataluña. No, pero ahora no, según la aplicación de la moción, resulta que no, que es el nuevo modelo aeroportuario del Estado.

Ese nuevo modelo aeroportuario del Estado debe crear un consorcio del aeropuerto de Barcelona –ciñámonos al aeropuerto del Prat– en que las instituciones catalanas sean determinantes por lo que hace referencia a la toma de decisiones estratégicas de acuerdo con la Resolución 87/VIII del Parlamento. «Si éramos pocos, parió la abuela.» Es decir, si ya no teníamos bastante con la moción, ahora resulta que tenemos que aplicar una resolución del pleno (*l'orador riu*), ya liémosla más. ¿Y qué dice la resolución del pleno? Pues la resolución del pleno dice que ese consorcio debe ser participado por la Generalitat, las administraciones locales concernidas, el sector privado y la Administración del Estado, y que ese consorcio..., y que en ese consorcio la parte catalana debe tener, en el órgano rector –vaya usted a saber cuál es–, la mayoría determinante para adoptar cualquiera de las decisiones estratégicas siguientes: «En materia presupuestaria, presupuestos anuales de explotación y política de inversiones; en gestión aeroportuaria, gestión de los *slots* y establecimiento y modificación de las tarifas; en servicios aeroportuarios; definición de los regímenes de concesión y prestación de servicios, en gestión de dominio público; infraestructuras, planificación y programación, planes estratégicos y planes directores.»

Por lo tanto, el Parlamento, hoy, en este acto, cuando se apruebe, habrá decidido todo eso por vía de remisión indirecta. Es ley del Parlamento de Cataluña la Resolución 87/VIII del Parlamento, que dice nada

más que todo eso. El hecho de que el artículo 149.1.20 de la Constitución española diga que el Estado tiene competencia exclusiva sobre los aeropuertos de interés general, ¡va!, es una fruslería, una nimiedad, ¡va!, no tiene importancia.

Ya puestos a pilotar de una forma alocada, podrían haber dicho sin más circunloquios que todos los aeropuertos de Cataluña son competencia de la Generalitat, sin más. Para qué complicarse la vida con elipses, ¡vayan directos al grano! Si no recurre este precepto, el Gobierno de España, el Partido Popular, el Defensor del Pueblo, o quien sea al Tribunal Constitucional, desde luego, se ha perdido sentido de Estado.

Eso sí que es una relación bilateral *de facto*: por ley del Parlamento le digo a las Cortes Generales cómo tienen que modificar el estatus de los aeropuertos de interés general, ni encomienda de gestión, ni proceso de transferencia, ni artículo 150.2 de la Constitución, ¡bah...! una disposición adicional pactada a última hora ya no sirve. Ha hecho una ley que hay que cumplir. Habrá que cumplir la resolución. Es decir, ya han mandatado ustedes al Estado, al Gobierno del Estado, lo que tiene que hacer.

Señores del tripartito, sepan que a partir de hoy tendrán una interpelación quincenal del señor Rull solicitando que se de cumplimiento a la disposición adicional novena para que se acabe, para que se finalice en el año 2009 el proceso de transferencias y se aplique de una manera directa la ley de aeropuertos de helipuertos de Cataluña. Lo siento, *conseller*, le van a dar una paliza que ni se imagina.

¿Cómo se compatibiliza esta moción con el modelo de gestión que consagra esta ley? Se expulsa a partir de 2009 a AENA de los aeropuertos catalanes y ya está todo en manos de la empresa pública Aeroports de Catalunya que, aplicando el modelo de gestión indirecta que ampara el capítulo quinto de la ley, puede dar lugar a la privatización, si se quiere, del aeropuerto del Prat. Lo permite la ley. Se puede hacer. Los partidarios de esa tesis, ustedes, tienen la vía adecuada. La disposición adicional novena permite todo eso.

¿Cómo combinamos en contenido de este consorcio con la organización administrativa aeroportuaria de Cataluña que se diseña entorno a que la política aeroportuaria la establece el gobierno y que es el departamento competente en materia aeroportuaria el que ejerce las funciones de aeropuerto, y que los aeropuertos de Cataluña se han encargado de administrar las infraestructuras aeroportuarias? Pues ya ustedes dirán cómo vamos a combinar ese consorcio con lo que dice la ley..., complicado, muy complicado. Siete líneas tiene la disposición adicional novena, nunca tan poco hizo tanto daño en la destrucción de un modelo. Bueno, hay algunas líneas del Estatuto que también han dado mucho de sí.

Insisto, estamos ante una pieza memorable, que debe ser desactivada por el Gobierno de España, por el Gobierno de la nación. Esperemos que lo haga. ¿Ya han consultado este precepto con el ministerio? ¿Ya saben, realmente, el Gobierno, lo que se va a aprobar hoy aquí? ¿Ha dado el Gobierno de España el visto bueno a eso? Real-

mente, si es así, ustedes son muy osados; se están jugando un recurso de inconstitucionalidad. Bueno, uno más. Pero, de todas maneras, ya llegará el momento del acuerdo, el momento del pacto y, en última hora, *in extremis*, ya se desactivará de alguna manera.

A la vista de todo lo que supone esa disposición adicional, entiendan que el resto de las enmiendas que ha presentado este grupo carecen de interés. Es comprensible que todas aquellas enmiendas destinadas a potenciar la coordinación entre AENA, los ministerios de Fomento y Defensa, competentes en navegación aérea, hayan sido rechazadas.

Ante semejante osadía, la de la disposición adicional novena, constituye un elemento insignificante que todas las menciones al tráfico espacial puedan entenderse que vulneran el artículo 1 de la Ley de navegación aérea, que establece que el espacio aéreo situado sobre el territorio español y su mar territorial está sujeto a la soberanía del Estado español, añadiendo el artículo 69 que corresponde al Ministerio de Fomento la competencia para conceder o autorizar la implantación e iniciación de servicios aéreos, y que el artículo 149.1.20 de la Constitución española establece que el Estado tiene competencia exclusiva sobre el control del espacio aéreo, tránsito y transporte aéreo.

¿Para qué insistir en recordar que la Administración General del Estado es la competente sobre el control del espacio aéreo, tránsito y transporte aéreo, si con la coletilla «en el marco competencial de la Generalitat» se puede todo? Se puede, incluso, regular los viajes a la Luna. Vean la disposición adicional octava.

¿Para qué insistir en la conveniencia de que la Administración General del Estado pueda incorporar algún vocal en el Consell d'Administració d'Aeroports de Catalunya o en el *consell social*, cuando lo que se pretende es el control exclusivo sobre los aeropuertos y expulsar —no *manu militari*, pero sí *manu* disposición adicional— la presencia de la Administración General del Estado en los aeropuertos españoles?

Comprenderán que, con todos estos antecedentes, no pueda defender otra postura que un rotundo no, un rotundo no a la Ley de aeropuertos y helipuertos de Cataluña, porque es un modelo clarísimamente inconstitucional, es un modelo en el que se ha establecido un modelo de *pressing catch*, y podemos decir, clarísimamente, que se ha establecido un sistema de técnica legislativa peculiar que a partir de ahora se llamará «a la catalana», o «a lo Rull», o «a lo Labandera», o no sé cómo, pero, desde luego, «al sentido común», no.

Muchas gracias.

El president

Seguidament, és el Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya que pot posicionar-se respecte al text del dictamen i defensar les esmenes, i té la paraula l'illustre senyor Josep Llobet.

El Sr. Llobet Navarro

Gràcies, president. Il·lustres diputades i diputats, honorable conseller, com deia el senyor Domingo, jo no sé si es dirà el «model Rull» o el «model Labandera», però em dóna la sensació que el senyor Rull i el seu grup parlamentari tampoc votaran a favor de la llei, i, per tant, jo no sé si, molt bé, aquesta llei és el «model Rull», no? Suposo que després ja explicarà el senyor Rull quins són els motius que el porten a votar en contra d'aquest projecte de llei, no?

Bé, nosaltres, en primer lloc, honorable conseller..., no ha pogut ser –no ha pogut ser. És evident que nosaltres vam presentar una esmena a la totalitat; vam ser dos partits polítics, en el seu moment, que vam presentar esmena a la totalitat, el Grup de Ciutadans i el Grup del Partit Popular, amb posicions en algunes coses similars i en altres diferenciades, com després explicaré. Sí que és veritat que el Grup de Convergència i Unió, en el seu moment, no la va presentar. I, senzillament, ens va estranyar; ens va estranyar perquè enteníem que era un model diferent del nostre, diferent del de Ciutadans, perquè, al final, defensem models en si, diferents, els tres grups de l'oposició, però també era un model diferenciat del que vostès proposaven, no? I, efectivament, jo crec que avui es demostrarà envers el posicionament que farà el Grup de Convergència envers a la llei.

Nosaltres mantenim la coherència que vam mantenir amb l'esmena a la totalitat, honorable conseller, permeti'm que li ho digui.

Nosaltres ens vam oferir a intentar arribar a acords; ens hi vam oferir. Nosaltres vam plantejar dues qüestions bàsiques amb relació a la esmena a la totalitat, que les dues eren fonamentals per intentar modificar el nostre sentit de vot; dues qüestions que, al final, malauradament, no hem aconseguit, entre tots, malgrat l'esforç del relator, del senyor Labandera, malgrat l'esforç, també en consta, del Govern –i aquí també vull donar l'enhorabona als membres del Govern que estan aquí amb nosaltres–, perquè, entre tots, volíem que aquesta llei fos una llei similar a la que va ser la Llei del sector ferroviari, una llei en la qual sí que és veritat que partíem d'una base amb certes diferències, no tant de model, no tant tècnica, que sí que és veritat que compartíem, però sí que hi havien aspectes de la llei que, efectivament, xocaven, i que després es van solucionar. Potser és veritat que abans hi havia un projecte de llei d'estatut, que ara hi és, i, per tant, és veritat que potser ara aquesta diferència, important, ha fet que difícilment poguéssim arribar a un acord entre els diferents grups tant del Govern com de l'oposició, per motius diferents, ho torno a repetir, que tenim nosaltres, que té el Grup de Convergència.

Per nosaltres hi havien aspectes..., hi havia un aspecte fonamental, i vam basar la nostra esmena a la totalitat en dos punts diferenciats. Un era aquell excés de competències que s'atribuïa amb aquesta llei el Govern de la Generalitat, que no podia atribuir-se perquè, efectivament, el Parlament havia aprovat un estatut..., i que nosaltres, el Partit Popular, havíem esmenat i havíem recorregut al Tribunal Constitucional, envers l'article 140 i 148.

Pensàvem, sincerament, i així ho vaig dir: «Nosaltres farem un esforç i nosaltres acceptarem la sentència que hi hagi de l'Estatut. Esperem que d'aquí al mes de juliol, quan s'aprovi aquesta llei, la sentència de l'Estatut estigui, estigui davant, i per tant puguem decidir entre tots si, efectivament, aquells aspectes, aquells aspectes fonamentals que es van regular a l'article 140 i el 148, estan revocats o no, estan matisats o no per part del Tribunal Constitucional.»

Ens trobem en un moment que, efectivament, això no és així, i, per tant, nosaltres, tenint en compte que tots aquells aspectes que estaven regulats en base a aquests articles 140 i 148..., que no són aspectes anodins: estem parlant de l'article 2.1, estem parlant de l'article 7, estem parlant de l'àmbit d'aplicació, estem parlant de documentació de la planificació, estem parlant de les competències i estem parlant de les funcions de la mateixa empresa Aeroports de Catalunya. Veiem que, en tot aquest *impasse*, inclús, amb esmenes que vam presentar... I així mateix li ho vam traslladar al mateix relator, li vam dir: «Escolti, nosaltres, si no hi ha una sentència abans i per tant no sabem si efectivament aquests articles són constitucionals o no, nosaltres, si es mantenen en el redactat de la llei, com s'han mantingut, nosaltres mai podrem donar suport a la llei.» S'han mantingut. Jo ho puc compartir, des del punt de vista que vostès defensin quelcom que van aprovar; nosaltres no ho vam aprovar, nosaltres ho hem recorregut i per tant difícilment nosaltres li podem donar suport.

Inclús vostès mateixos. I jo me'n recordo perfectament, amb l'esmena a la totalitat, que nosaltres vam esgrimir un informe de la secretaria general del departament. Ara que està aquí el departament, que hi ha el seu secretari general, veiem que, efectivament, hi han informes en els quals ells mateixos venien a dir que l'únic que hi ha regulat a l'Estat, que és el decret aquest de l'any 81, que va ser recorregut pel Govern de Convergència i Unió, fixin-se vostès, pel mateix Govern de Convergència i Unió, va ser recorregut en base a les competències que ells creien que tenia el mateix Govern de la Generalitat..., el mateix Tribunal Constitucional ens va dir que: «Escolti, no només» –no només– «en allò que és competència de vostès» –fixin-se vostès–, «inclús en els aeroports esportius» –ens van dir–, «inclús en aquests aeroports, si el Govern de l'Estat cregués que són aeroports d'interès general, vostès poc hi tenen a dir. És el Govern de l'Estat, és l'Estat el que té competència exclusiva en matèria d'aeroports, en tot allò que signifiqui transport de viatgers, transport de mercaderies, per la qual cosa la competència és plena i única i exclusiva del mateix Govern de l'Estat.»

I jo vaig ficar un exemple. No només nosaltres..., com volem regular amb el mateix article 10, que diem que nosaltres sempre estarem amb aquells organismes supraautonòmics, sempre, sempre hi estarem. Nosaltres condicionem el que l'Estat ha de fer, nosaltres estarem sempre amb aquells organismes autonòmics... Inclús el mateix informe de la secretaria general diu: «No, escolti, no, no, és que nosaltres mateixos, si nosaltres construïm..., i quan entri en funcionament d'Alguairer necessitem, primer, un informe previ del mateix Govern de l'Estat, necessitem un informe previ per funcionar,

i, segona, si el mateix Govern de l'Estat cregués que aquest aeroport hauria de ser d'interès general, es podria arregar la competència de l'interès general.» Fixi's vostè en el que estic dient, tot el contrari del que vostès fan, tot el contrari del que diuen els seus articles 140, 148 i 149. El mateix Govern de l'Estat, si volgués, l'aeroport d'Alguaire, se'l podria arregar, d'interès general, i ser competència de l'Estat, evidentment, amb les indemnitzacions pertinents, ja que ha sigut construït pel mateix Govern de la Generalitat.

Bé. Jo en aquest cas no hi entraré més, perquè ja és un tema que el vam enraonar jo crec que a bastament en l'esmena a la totalitat, que nosaltres..., evidentment, no hi ha hagut possibilitat, malgrat els esforços que jo sé que ha tingut el relator, el coordinador de la ponència... I, per tant, nosaltres, només ja en aquest àmbit ja no podríem donar suport a la llei; cosa diferent del que va succeir amb la Llei del sector ferroviari, que, amb l'esforç que hi va haver del relator, per l'esforç de la ponència, per l'esforç de la conselleria, al final, vam arribar a acords.

Hi havia un segon aspecte fonamental, que aquí sí que és veritat que ens diferenciem entre els diferents partits de l'oposició i partits que ara mateix no donem suport a la llei, que és el model de gestió. Nosaltres, a diferència de Ciutadans i a diferència de Convergència i Unió..., són models diferents.

Nosaltres compartim la idea inicial, nosaltres creiem que és correcta la creació de l'empresa Aeroports de Catalunya, creiem que és correcta; no ens sembla malament, és normal: aeroport de la Generalitat, titularitat de la Generalitat, propietat de la Generalitat, creació d'una empresa, com fa el model AENA. És que vostès, al final, estan copiant, tant que critiquen, senyor De los Ríos, i m'agradaria veure després la seva intervenció, quan pugui justificar aquest model, que és un model copiat –copiat– d'AENA, copiat, copiat de la senyora Álvarez... Jo, el senyor Blanco, ja no sé què opinarà, perquè cada dia opina una cosa diferent. A veure què opinen vostès. Perquè és un model exactament igual, no de l'AENA actual, una mica més modernitzada, en la qual permeten que entri l'empresa privada, no, no, no, del model antic, en xarxa; d'aquell model antic, sí, sí, en el qual la posició determinant sempre la té l'Administració, en aquest cas de la Generalitat de Catalunya, de l'Administració de l'Estat, però sempre, evidentment, copien un model. I jo me'n recordo perfectament que vaig relatar l'exposició que va fer l'exministra Magdalena Álvarez en el Congrés dels Diputats i en el Senat, responent a preguntes dels senyors de Convergència i del PNB, als quals deia: «Escoltin, però si vostès amb el que demanen per a la seva autonomia volen copiar exactament el que fem nosaltres aquí, a Espanya, exactament igual.» I no van poder contestar, perquè és la realitat: volen copiar el mateix model AENA-Estat, AENA-Catalunya.

Nosaltres què diem? Ens sembla correcte? Partim una base diferent de Convergència, no creiem que s'hagi de crear un òrgan regulador; creiem que s'ha de crear Aeroports de Catalunya, perfecte. Però per què Aeroports de Catalunya no pot tindre una participació de la inicia-

tiva privada, com vol fer EGAESA, amb un 30 per cent? Per què no? Es pot fer; partint d'una base, l'article 44, ja creïem que es podria modificar, perquè pensem que les societats mercantils, les societats gestores..., per què no poden tindre una participació no ja majoritària...? Que la tingui..., a qui li correspongui. Hi pot haver aeroports que siguin gestionats per Aeroports de Catalunya, hi pot haver aeroports que la posició majoritària la tingui el Govern de la Generalitat, hi pot haver aeroports que tingui la posició majoritària la societat civil, les empreses privades o les institucions locals o supralocals –la diputació. Perquè vostès fan un sistema... Vostès demanen al Govern de l'Estat que a l'aeroport del Prat la posició determinant sigui, la tingui la Generalitat i les institucions locals i l'Administració... (*Veus de fons.*) Sí, sí, sí. Però ara vostès, quan regulen els seus aeroports, ja sigui l'aeroport d'Alguaire o els aeroports transferits, el que diuen sempre és que, escolti, les societats gestores, les societats mercantils..., sempre la posició determinant, sigui bona o dolenta, la tindrà el Govern de la Generalitat. Vostès demanen al Govern de l'Estat que, en els seus aeroports d'interès general, la posició determinant no la tinguin ells i vostès, en els seus aeroports, no ho apliquen. Per tant, simplement és un contrasentit, que, senzillament, m'agradaria que l'expliquessin.

Nosaltres el que volem, que, en aquestes societats gestores, i no només en els aeroports, en aquestes societats gestores, la majoria, no necessàriament determinant, l'ha de tindre el Govern de la Generalitat..., la pugui tindre la iniciativa privada, la pugui tindre la Diputació de Lleida, la pugui tindre la Cambra de Comerç de Lleida, la pugui tindre conjuntament amb l'Ajuntament de Lleida; models que vostès exigeixen al Govern de l'Estat, nosaltres creiem que es poden aplicar a les diferents institucions catalanes.

Aquests són els dos arguments que nosaltres vam esgrimir en el seu moment a l'hora de plantejar l'esmena a la totalitat i es mantenen exactament igual. Les esmenes que vam presentar no s'han acceptat; per tant, difícilment el nostre grup parlamentari podem mantenir el nostre posicionament que no sigui en contra..., que avui he plantejat.

Hi han altres qüestions –perquè em queda poc temps–, hi han els aspectes..., com deia el senyor Labandera, un grup d'esmenes molt importants. Hem de tenir en compte que en queden vives 310. Del Grup Popular, de noranta-dues que en vam presentar, és veritat que n'hi han algunes que s'han transaccionat, divuit, o s'han acceptat, però encara en queden vives setanta. Jo no recordo molts projectes de llei amb 310 esmenes vives.

Per tant, jo crec que alguna cosa deuen haver fet vostès malament, sincerament. Quan un projecte de llei..., avui que hem viscut amb tanta alegria i tanta joia moltes lleis aprovades per unanimitat, amb molt aplaudiment de tots, avui queden vives 310 esmenes; inclús hi ha un projecte de llei en què han retirat esmenes la gran majoria de formacions polítiques, i avui queden vives 310 esmenes. Deu ser, potser vostès diran, perquè els grups de l'oposició hem sigut intransigents; també deu ser perquè potser vostès, els grups del Govern, no han estat suficientment amants per intentar buscar la complicitat sufi-

cient amb la resta de grups de l'oposició. Com aspectes de les definicions; que nosaltres hem aplicat aquelles definicions que ens marcaven organismes internacionals o organismes nacionals, i vostès, no sé per quin motiu, s'han entossudit a dir que no, han dit que no, i ens hem quedat aquí. Doncs, molt bé, escolti.

Planificació sectorial; hi han aspectes en què estem d'acord. Nosaltres no compartim amb Convergència que sigui necessàriament un pla especial. Compartim que sigui un pla sectorial, pla director, perfecte. És veritat que també estem d'acord que es planifiqui dintre de la llei el Pla d'aeroports, estem d'acord que el pla director sigui la figura. També és veritat que entenem que els ajuntaments a vegades –a vegades– han de tindre no només la consulta, sinó l'informe, tampoc tan vinculant com que puguin prohibir que es puguin fer segons quines actuacions al territori, però permeti'm, jo mateix, com a regidor de Gavà, que tingui present que hi han ajuntaments que necessitem l'informe o el vistiplau dels ajuntaments per les servituds, pels sorolls... Senyor conseller, vostè ho sap perfectament: per Gavà, Castelldefels, Viladecans, el Prat... Per tant, no només ens hem de plantejar el que opini l'ajuntament on s'implica l'aeroport, sinó el seu col·lateral, perquè, escolti, després qui ho patim no és només l'ajuntament on es fica l'aeroport, sinó la resta d'ajuntaments.

Les tarifes. Jo crec que, evidentment, és un article complicat, complex, però també aquí hem tingut les nostres diferències envers les tarifes de l'àmbit privat i les tarifes de l'àmbit local, en el qual veiem un cert protagonisme per part del Govern de la Generalitat, per part d'Aeroports de Catalunya, envers aquesta situació, o de certificat de l'aeroport, que nosaltres enteníem que era una figura innecessària; no es regula enlloc. Sempre estem acostumats a fer lleis a Catalunya amb més burocràcia de la normal, de la necessària; ja ens ha passat amb la LIIAA, ens ha passat en un munt de lleis, amb la qual cosa ens cansem de regular, de regular i de regular allò que no està regulat enlloc. Escolti, els aeroports, quan es creen, hi ha una sèrie de mecanismes que estan a tot arreu reconeguts, que no fa falta regular-los més, perquè al final l'únic que fem és certa burocràcia i moltes vegades el que podem fer és impedir que certa iniciativa privada es tiri enrere.

Consell social. Comparteixo amb el senyor Labandera que, efectivament, aquí hi va haver un esforç, amb el qual tots vam demanar que hi estiguessin les diferents associacions de consumidors, i es va aconseguir. I també és veritat que en els articles 54 i 55, envers els drets i deures dels usuaris, vam arribar a uns acords entre tots, es van fer una sèrie d'esmenes, es va modificar l'article 54.e, en el qual es va dir que no només ha d'atendre, sinó que ha d'orientar i atendre els diferents usuaris amb problemàtiques –a Catalunya els vivim molt habitualment en el tema de les vacances de l'estiu o de Nadal.

I, per tant, nosaltres en base a tot això, i malgrat l'esforç fet... I aquí permeti'm ja la part d'agraïments, que estic acabant: al senyor Muro, com a lletrat de la comissió i lletrat de la ponència; a la senyora Dolors Clavell, el senyor Labandera, el senyor Rull, el senyor Domingo, el senyor De los Ríos, i també el senyor Vigo, que va

començar amb nosaltres i me n'alegro molt que estigui avui aquí i que pugui ja treballar amb nosaltres, m'hauria agradat que hagués acabat la ponència –ho ha fet molt bé el senyor Ríos, ho ha fet perfecte. Malauradament, no hem pogut tindre l'oportunitat de poder donar suport a la llei. Esperem que en pròximes ocasions, i davant la sentència que hi pugui haver o no de l'Estatut, es facin les modificacions pertinents a la mateixa llei.

Moltes gràcies.

El vicepresident segon

Moltes gràcies, senyor Llobet. Per a la defensa de les esmenes del Grup Parlamentari de Convergència i Unió, i també per posicionar-se respecte al dictamen, té la paraula l'il·lustre diputat senyor Josep Rull.

El Sr. Rull i Andreu

Moltes gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, honorable senyor conseller, ens posicionem amb relació a les esmenes en aquest projecte de llei i constatant de bon principi la poca receptivitat que ha tingut el Govern amb relació a la feina que hem impulsat des dels grups de l'oposició; s'hi han referit altres portaveus: arriben més de tres-centes esmenes vives. Per part de Convergència i Unió, nosaltres n'havíem presentades 191, 191 esmenes; només en seran acceptades o transaccionades cinc. Per tant, de Convergència i Unió en queden vives 186, 186 esmenes. Amb això, evidentment, tenim molt poc marge de maniobra a l'hora de buscar algun altre tipus de posicionament, en la votació final, que no sigui la votació negativa; és molt complicat. I, malauradament, perdem una excel·lent oportunitat de definir un model de gestió aeroportuària per a Catalunya que sigui permanent en el temps, que sigui fruit d'un consens ampli i, que governi qui governi a Catalunya, no hi hagi la temptació d'haver de canviar radicalment el model.

Crèiem, des de Convergència i Unió, que hi havia prou elements per buscar aquest pacte i aquesta transacció. De fet –i ho deuen recordar els senyors i senyors diputats i el mateix conseller–, nosaltres no vam presentar esmena a la totalitat; i no només no vam presentar esmena a la totalitat, sinó que vam votar en contra de les esmenes a la totalitat del Grup Mixt i del Grup Parlamentari Popular. Després d'haver escoltat les dues intervencions s'entén per què hi vam votar en contra. És a dir, en la columna vertebral de les seves intervencions no hi podem estar gens d'acord: les seves pretensions, bàsicament, és que Catalunya no tingui més capacitat d'autogovern amb relació a com vol definir el seu sistema de gestió aeroportuària.

Tanmateix –i acabo aquesta introducció–, no hem estat capaços..., vostès no han tingut la cintura suficient per buscar aquest acord, i, per tant, avui aprovem una llei d'aeroports a precari, i tot el sistema aeroportuari definit per l'actual Govern i per vostè, senyor conseller, es mou en aquest terreny de precarietat. Els vull recordar que un dels elements bàsics d'aquesta llei és definir com s'ha de gestionar el Pla d'aeroports i heliports, i la llei és molt generosa a l'hora d'explicar quines són les condicions. Però, escoltin, saben què? El Pla d'aeroports ja

està aprovat. És a dir, el Govern posa els carros davant dels bous, i el Govern ha aprovat el Pla d'aeroports abans que es tramiti la llei, i, per tant, avui aprovem una llei que fa referència a un pla d'aeroports que està aprovat i que, en qualsevol cas, algun dia –algun dia– podrà ser revisat. Per tant, primera constatació.

Segon element: anem a veure, mirem quin és el contingut material de la llei, més enllà de qüestions formals i de voluntats polítiques. Per nosaltres aquesta llei té dos elements clau. Un primer –i s'hi han referit a bastament el senyor Domingo i el senyor Llobet– és allò que fa referència a l'autogovern de Catalunya, a la capacitat de Catalunya de poder decidir per ella mateixa quin model aeroportuari volem, i amb una especial atenció als aeroports grans, als d'interès general: els aeroports de Sabadell, de Girona, de Reus i de Barcelona –primer element. I el segon bloc, que és on hi ha les discrepàncies bàsiques, és, bon punt nosaltres tinguem aquestes competències, quin model de gestió implementem, quin model de gestió gestionem. I, per tant, el sentit de vot de Convergència i Unió serà diferent en funció dels dos elements.

Nosaltres donarem suport al plantejament, perquè, de fet, hem arribat a una transacció, de demanar més capacitat de decisió a Catalunya mateix. Aquesta és la transacció que ha escandalitzat tant el senyor Domingo. Nosaltres no plantejàvem aquesta redacció originàriament. Què dèiem nosaltres? Dèiem que aquest Parlament –i això sí que és habitual en el procediment legislatiu– li demanava al Govern que presentés un projecte de llei per presentar-lo a la Mesa del Congrés dels Diputats i poder aconseguir la desclassificació d'aquests aeroports i poder aconseguir la transparència de les competències, també en virtut del 150.2. Aquest és el procediment habitual. És un procediment que és lent, però nosaltres l'incorporàvem com a cautela, perquè no ens en refiem; no ens en refiem, d'aquest Govern. Aquest Govern gesticula molt, però a l'hora d'aconseguir acords concrets, doncs, o són acords insuficients o són acords inexistents.

I el senyor Domingo explicava quina era la gènesi de tot plegat. Hem agafat, i com a transacció, allò que aquest Parlament ja ha aprovat dues vegades, primer en forma de resolució, després en forma de moció, i li hem donat rang legal. Què deien aquesta resolució i aquesta moció? Deien que..., primer, demanàvem la desclassificació de Sabadell, Reus i Girona, per tal que fos la Generalitat qui els pogués gestionar. Però segona cosa, i la més rellevant, demanàvem que en la gestió de l'aeroport del Prat les institucions catalanes hi tinguessin una posició majoritària determinant, una majoria determinant. Aquesta és la literalitat del text que nosaltres vam aprovar.

I el vam aprovar en un moment que l'Estat, ja sota la direcció del Ministeri de Foment, del senyor José Álvarez... –ara estava a punt de...–, del senyor Pepe Álvarez..., vull dir, Pepe Blanco, disculpin (*rialles*)... –és que, per evitar la referència a Pepiño, imaginin-se les voltes que hem de donar, no?–, del senyor José Blanco –en què estaria pensant, eh?, com una mena de giny mixt: Magdalena Álvarez... (*Remor de veus.*) No, de fet, anava per aquí el

tema, perquè recordin que Magdalena Álvarez deixa un document sobre la taula que són els estatuts d'una societat que es diu EGAESA, que és l'empresa de gestió d'aeroports públics de l'Estat segregada de Navegació Aèria, i el senyor Blanco, José Blanco, ell mateix, el senyor Blanco diu que ja li està bé. I què diu bàsicament això? Aboca la Generalitat i aboca les institucions catalanes a un paper absolutament testimonial en la gestió de l'aeroport del Prat.

Permetin-me que obri un parèntesi que potser serà una mica extens, eh?; potser és una sospita excessiva. Aquest Parlament diu «majoria determinant», i darrerament escoltem com el tripartit només parla de «posició determinant»; l'element de majoria desapareix, cau. Com ho veiem això? En la proposta que vostès ens fan de Pacte nacional d'infraestructures ja no es parla de «majoria determinant», sinó de «posició determinant»; sospitós. Escoltem el senyor José Blanco i escoltem el president del Govern espanyol, senyor Rodríguez Zapatero, en un acte que vam compartir amb diversos diputats d'aquí a la inauguració de la Terminal 1, que diuen: «Sí, sí, a finals d'aquest any la Generalitat i les institucions catalanes tindran una posició determinant», i tampoc no parlen de «majoria determinant». I ahir mateix el senyor Ridao, secretari general d'Esquerra Republicana, també parla d'una «posició determinant» de les institucions catalanes; el concepte «majoritari» desapareix.

Doncs, escoltin –tanco parèntesi–, en l'esmena que nosaltres presentem i en la transacció que hem assolit, parlem dels dos elements: d'una majoria determinant; i això sí que és qualificable. I, per tant, i el senyor Domingo s'acostava al que nosaltres farem, és veritat. És a dir, es fixa una data concreta, es fixa a finals d'aquest any; si a finals d'aquest any no som capaços d'arribar a un acord, vostès ja no hauran incomplert una declaració en forma de moció o de resolució, sinó allò que expressem en forma de llei. Que estic d'acord amb vostè, senyor Domingo, no s'escandalitzi tant: és gestualitat. Però la política, si aquesta gestualitat passa d'allò que vostè en diu el *pressing catch* i que nosaltres en diem «la capoeira», diguem-ne, amb una capacitat més operativa val la pena; val la pena la política, també són gestos, i són gestos importants.

Per tant, hi ha aquest primer element que ens ha permès arribar a un acord. Catalunya necessita més autogovern per poder gestionar els seus aeroports. Primer bloc, hi votarem a favor.

Segon bloc. Si nosaltres tenim competències sobre aeroports, els que en aquests moments ja són de titularitat de la Generalitat i els nous aeroports que ens puguin venir si vostès són prou diligents per fer una negociació adequada i els vint-i-cinc diputats del PSC a Madrid exerceixen de diputats catalans i no estan sotmesos al PSOE, si nosaltres som capaços de fer això, quin model de gestió volem? I aquí és on discrepem. És a dir, estem perdent una excel·lent oportunitat per definir un model propi de gestió dels aeroports a Catalunya. Se'n recorden, del pacte del Majestic?, que vam aconseguir que Catalunya tingués... (*remor de veus*), sí, sí, que Catalunya tingués competències, tingués capacitat de decisió en els ports d'interès general... –no rigui, senyor Ferran Se-

rafini: ports d'interès general; vostès no són capaços ni de transferir l'aeroport de Sabadell—, port de Barcelona, port de Tarragona, gestionats per la Generalitat de Catalunya. No ens vam limitar a fer exactament el mateix que feia Puertos del Estado; vam canviar el model de gestió, vam incorporar elements propis i diferents de gestió. I per això els ports, fins fa relativament poc, de Tarragona i de Barcelona eren competitiu; ara han començat, i especialment el de Barcelona, una certa reculada, que és molt preocupant, amb relació al trànsit de mercaderies.

Doncs, aquí podem fer exactament el mateix. Vostès el que han fet és copiar el model d'AENA. I aquí el dilema no és entre gestió pública o gestió privada; de fet, el seu model també permet una gestió privada. El dilema clau és entre gestió centralitzada o gestió individualitzada. En aquests moments, només l'Estat espanyol, de la mà d'AENA i Romania, plantegen una gestió centralitzada dels aeroports. Ara, Catalunya, o sigui, Espanya, Romania, Catalunya i, diguem-ne, la resta d'estats.

I això ho diu Convergència i Unió? No, no, en les compareixences va ser molt contundent Salvador Corcoll, i va ser encara molt més contundent Germà Bel; i Germà Bel no és sospitos de ser, diguem-ne, militant ni simpatitzant de Convergència i Unió. Diu: «El que sí que és cert és que estarem davant d'un model del qual jo no conec pràcticament precedents en el món.» I ell parla concretament del cas espanyol; diu: «Vostès estan, diguem-ne, copiant el model d'EGAESA», eh? Ell diu literalment, diu: «Per tant, això, des del meu punt de vista, si no en la intenció sí en la pràctica, el que fa és reproduir» —això ho diu Germà Bel— «el model que avui en dia hi ha existent a escala d'Espanya, si bé..., en l'adaptació que hauria suposat —la possible adaptació que hauria suposat— la reforma del model, l'esborrany», etcètera.

Aquest és el problema de fons, i aquí perdem l'oportunitat. Model centralitzat que planteja el tripartit, model de gestió individualitzada que planteja Convergència i Unió. Vostès creen una empresa, una AENA catalana, que en direm Aeroports de Catalunya, per gestionar i participar en la gestió de tots els aeroports de Catalunya. Nosaltres el que demanem, el que proposem és allò que la societat civil catalana ens ha demanat, que és la creació d'una societat gestora per a cada aeroport, una societat que pot ser de majoria pública o de majoria privada; no, és irrellevant, aquest element, perquè, ho torno a repetir, vostès evidentment també deixen la participació de la iniciativa privada.

Segon element. Aeroports de Catalunya fa de jutge i d'àrbitre..., fa de jutge i de part, disculpin —fa de jutge i de part. És qui fixa la regulació, però també participa en el dia a dia, perquè Aeroports de Catalunya gestiona determinats aeroports. Aquest és el tema. I, per tant, què creiem que s'hauria de plantejar?, i aquesta és la nostra alternativa: separar l'òrgan regulador dels òrgans gestors. I per això l'òrgan regulador..., nosaltres el que es demanem és que es creï l'autoritat nacional d'aeroports de Catalunya, escollida per aquest mateix Parlament, que fixi quines són les normes del joc i, sobretot, fixi quins són els horitzons de futur del model aeroportuari.

No té massa sentit que aquell que ha de fixar les normes també sigui el que gestiona els aeroports. I aquí tant Corcoll com Germà Bel ho deixen molt clar; diuen: «Escolti, a l'hora de fixar les tarifes, no és el mateix que hi hagi realment aquesta capacitat de gestió individualitzada, que no pas que ho faci aquest òrgan que és part i que és jutge.» Aquesta és l'altra diferència substancial entre el que nosaltres demanem. I no és una qüestió de matís, eh? Permetin-me que torni a citar Germà Bel; diu: «No hi ha forma de fixar tarifes centralitzades sense distorsionar la competència; no hi ha forma de prendre decisions centralitzades d'inversió sense distorsionar la competència, i és necessari assumir això.» Aquesta és la diferència bàsica entre un model i l'altre.

I en darrera instància hi ha d'altres qüestions en què vostès tampoc no han volgut entrar en cap mena de debat. Baie, que és una de les entitats que compareixen, ens fa propostes de noves definicions; algunes copien literalment el que diu l'OACI i d'altres milloren i complementen aquestes definicions, les actualitzen. Vostès han decidit prescindir absolutament d'aquestes aportacions, molt sòlides, que ens venien de la societat civil.

I, per altra banda, nosaltres també el que plantejem és, a l'hora de desenvolupar urbanísticament aquestes infraestructures, no utilitzar els plans directors urbanístics, aquest mecanisme invasiu de la competència local, sinó buscar plans especials urbanístics, que justament el que busquen és que hi hagi consens, acord amb el territori, que són elements de concertació.

Aquestes, doncs, són les bases de la nostra presa de posició amb relació a aquesta llei. Acabo resumint la nostra posició: en primera instància, trobaran el nostre suport i el nostre acord, doncs, en tot allò que fa referència a la voluntat d'aconseguir més poder per a Catalunya, però, en darrera instància, nosaltres ho hem de copiar un mal model, no hem de copiar un model d'AENA que no ha funcionat i que hem criticat a fons, sinó que hauríem de ser capaços de buscar el millor que hi ha a tot el món, els millors models que hi ha a tot el món, i recollir-los en una llei genuïnament catalana.

Gràcies, doncs, senyor president, senyores i senyors diputats.

El vicepresident segon

Gràcies, senyor diputat. Per fixar posició sobre les esmenes reservades i també el text del dictamen, té la paraula, en nom del Grup Parlamentari Socialistes - Ciutadans pel Canvi, l'il·lustríssim diputat senyor Roberto Labandera.

El Sr. Labandera Ganachipi

Gràcies, president. Senyores diputades i senyors diputats, en realitat, en les intervencions que m'han precedit, dels grups de l'oposició, hi ha hagut un fil conductor, que és: què passa amb aquesta llei, que tantes esmenes han restat vives? I passa una cosa tan elemental i senzilla..., passen dues coses elementals i senzilles. La primera, que els models defensats són totalment contraris al que planteja aquesta llei, tant el que planteja el Partit Popular, amb una vena privatitzadora, com la que plan-

teja el senyor Domingo, amb la seva vena estatalitzadora. Però, clar, són models que de cap de les maneres són majoritaris en aquesta cambra, ni són majoritaris, eh?, en les posicions de la societat civil catalana amb relació a la gestió dels aeroports. Tenint en compte, sí –i en això té raó el senyor Llobet–, que hi ha una aproximació en matèria d'instruments de gestió amb el Partit Popular. Però la base fonamental és la discrepància sobre l'article 2, sobre l'article 10 i sobre aquesta addicional novena que hem incorporat al text de la llei i a la qual s'ha referit de forma extensa el senyor Domingo. Que, per cert, senyor Domingo, vostè ha tingut altres dies de defensa estatalista més consistent i més sòlida; avui l'he trobat una miqueta fluix –possiblement és aquest tema de l'estiu.

De totes maneres, eh?, jo voldria iniciar la meua referència a les esmenes presentades, a les esmenes que queden d'aquesta matèria. Perquè el segon fil conductor és el següent. Ho deia abans com a relator: el 25 per cent de les esmenes presentades ho són a l'article 3, de les definicions. El que ha fet el departament, en el moment de proposar en aquest projecte de llei..., els serveis jurídics incorporen això que diu el conveni internacional amb l'OACI. Sí que podem millorar les definicions o els elements, però parlem d'una llei aeroportuària que regirà en uns aeroports que formaran part de la xarxa europea i internacional. Per tant, no li puc dir al pilot d'aviació o a la companyia d'aviació: «Miri, ara aterrarà vostè als aeroports catalans, i aquí han decidit canviar la terminologia del conveni internacional de l'OACI.» Per tant, aquest tema queda ràpidament tancat d'aquesta manera.

A més a més, les esmenes a aquest article 3, totes són iguals, dels tres grups, perquè hi ha hagut una persona que s'ha acostat..., segurament els grups no s'ho han mirat amb rigor i les han passades com a esmenes al text de l'article 3. Però això no és rigorós des del punt de vista de la tramitació d'una esmena.

Pel que fa a l'article 2, a l'article 10 i a l'addicional novena, ja ho he dit abans, i, per tant, aquí hi ha una diferència de fons en aquesta matèria.

Jo voldria també parlar d'una altra qüestió, que és bàsicament la posició de Convergència i Unió. He entès, del discurs del senyor Rull, que donaria suport al capítol I d'aquesta llei, i suposo també que a l'addicional novena, que hem pactat, evidentment; però que és molt difícil que pugui donar suport a la resta de capítols, bàsicament perquè en el capítol 2, que parla del tema del planejament..., hi ha una cosa, senyor Rull, que jo li voldria dir. Hi ha una llei vigent, del desembre del 2000, que parla del Pla d'aeroports. El Govern, quan ha presentat el Pla d'aeroports, ha fet l'exposició pública i l'ha aprovat, ha estat en compliment de la llei vigent: Pla d'aeroports, article setè de la Llei vigent d'aeroports, del 2000. Una llei que ha quedat molt superada –molt superada– per la realitat; una llei que va néixer amb molt poca ambició, eh? Però, de totes formes, això és una llei vigent, i en compliment de l'article setè s'ha fet aquesta disposició.

Mirada aquesta llei vigent, també diu la llei que cada aeroport ha de comptar amb el seu pla director; diu:

«subjecte a la figura del pla director». Que ara, curiosament..., perquè és que aquesta figura del pla director és una figura nascuda de la legislació convergent, eh?, renovada i ampliada l'any 2002, i que tots al final hem convingut que és un instrument de planejament. Però Convergència i Unió des de fa un temps comença a dir que envaeix les competències municipals.

I què passa? –i aquí ve l'altre volum, enorme, que hi ha d'esmenes. Convergència i Unió diu: «Jo vull que això sigui un pla especial aeroportuari i, per tant, que es tramiti com a pla especial.» I si parlem i vinculem que un aeroport pot afectar no exclusivament aquell que té la base física de les seves pistes i dels seus equipaments, sinó també municipis limítrofs, estan proposant, Convergència i Unió, una gestió extremadament complexa, des del punt de vista del planejament, d'allò que haurà de ser una infraestructura de desenvolupament del territori. Cada vegada que la llei parla del Pla director aeroportuari, Convergència i Unió, en comptes de fer una esmena tècnica que digui: «Cada vegada que es digui "Pla director aeroportuari", que digui "pla especial"», en cada ocasió, cada vegada, posa una esmena, i li surten una trentena d'esmenes de substitució lingüística del pla director pel pla especial, eh?

Nosaltres entenem, senyor Rull, que la millor figura per gestionar una infraestructura és el Pla director aeroportuari, i en aquest sentit, eh?, nosaltres rebutgem aquesta proposta, que és la primera de les grans diferències que tenim amb Convergència i Unió.

La segona gran diferència és en l'article 10, les esmenes de l'article 10. Què diu, l'article 10? L'article 10 ve a definir quines són les funcions del departament del Govern de la Generalitat que té la funció de la política aeroportuària. I què fa Convergència i Unió? Convergència i Unió, a través d'un grapat no menor d'esmenes, intenta treure aquesta funció del Departament de Política Territorial i Obres Públiques. I, per exemple, diu que no ha de ser competència de Política Territorial i Obres Públiques definir o supervisar el règim tarifari, o atorgar les autoritzacions i els certificats que estableix la llei, o també li nega la possibilitat d'ordenar i garantir la prestació dels serveis aeroportuaris, o dur a terme la inspecció de les infraestructures. Això ho diuen les seves esmenes, això no m'ho estic inventant. Diu: «Suprimir, supressió, supressió d'aquestes lletres.»

Per traslladar-ho a qui? –i aquí ve la tercera gran diferència. Ell planteja la creació, o sigui, el Grup de Convergència i Unió plantegen la creació d'això que en la llei vigent és un ens que mai es va crear, d'una autoritat nacional aeroportuària de Catalunya. El nom és una mica «rimbombant»; m'ha de confessar vostè que és fins i tot difícil..., «l'ANAC», hauria de ser, si s'arribés a aprovar. Però no és un element, com preveu el projecte de llei, de gestió; és un element, segons el projecte de Convergència, de regulació. I l'AENA de què ens acusen, aquesta AENA catalana, que vostè acusa el Govern de crear a través d'aquest projecte de llei una AENA catalana, vostè la crea, aquesta AENA, perquè crea un organisme, eh?, català. A més a més amb una cosa absolutament curiosa des del punt de vista de la legislació: una empresa pública el president de la

qual l'haurà de triar el Parlament de Catalunya, i tretze vocals que haurà de ratificar el Parlament de Catalunya a proposta del Govern. Politització immediata i ràpida dels acords; vostè ho sap perfectament. Vostè sap perfectament que aquests processos parlamentaris obliguen a un acord de partits: si són tretze, quatre de tal, tres de tal i dos de tal.

Aquesta no és una fórmula eficaç, i amb aquests tretze vocals, a més a més, deixa de banda tots els departaments de la Generalitat, que poden tenir molta cosa a dir en matèria aeroportuària. Perquè vostè ha de comprendre i ha de coincidir amb mi que el tema aeroportuari és un tema del Departament de Política Territorial i Obres Públiques quant a la regulació del sistema aeroportuari, però també és un tema de turisme, també és un tema d'economia, també és un tema de reequilibri territorial..., és a dir que abasta diversos departaments del Govern en la seva gestió.

I, per tant, aquí la diferència és substancial. Clar, cada vegada que vostè vol citar aquest òrgan, hi ha quarantacinc esmenes només per substituir «Aeroports de Catalunya» per «aeroports de l'autoritat nacional aeroportuària».

Per tant, aquesta munió enorme d'esmenes no és un canvi substancial; el canvi substancial és el canvi conceptual de la política aeroportuària. I vostè feia èmfasi ara..., per exemple, citava ara les expressions del senyor Germà Bel. El professor Bel sobretot mira un dels aspectes, però la llei parla de dos aspectes importants; parla sobretot de quina és la concepció del sistema aeroportuari des del punt de vista de servei. I, des d'aquest punt de vista, diu: «És un servei, i, com que és un servei, ha d'estar al màxim de liberalitzat.» Però aquesta llei, si té una virtut, és que aquesta llei no parla exclusivament de serveis aeroportuaris. Aquesta llei el que ve a dir és que els aeroports tenen un paper transcendental en el foment i la promoció territorial i per això treballa en aquesta altra direcció. No podem oblidar, per tant, que en tot allò que tingui a veure amb la promoció de la política aeroportuària, que és promoció de la política econòmica, tingui el Govern de la Generalitat un paper destacat.

I aquesta és una diferència substancial, senyor Rull. Vostè, que, de vegades, fa lluïments conceptuals socialdemòcrates, aquesta vegada té un assessor per a aquest tema que és d'un ultraliberalisme absolut. Perquè la funció no serà el senyor Fernández Teixidó, pel que es veu, no?; però, en tot cas, el que sí és important tenir en compte és que la funció que compleix i que ha de complir el Govern de la Generalitat, en aquest cas, és una funció realment destacada i és el que la llei preveu en aquesta matèria.

Altres diferències importants: no entenem perquè els grups de l'oposició demanen la supressió de la certificació de l'aeroport i de la certificació dels sectors aeroportuaris. Un altre cop teniu el tema del liberalisme i les formes liberals de fer. Estan més preocupats per la gestió privada que per allò que doni qualitat i seguretat en un servei. I nosaltres el que diem i que estem plantejant, a través de la llei, és que ens interessa i ens preocupa i és una garantia de qualitat del servei que

tots aquests operadors tinguin..., puguin certificar que estan en condicions tècniques, econòmiques –però, sobretot, tècniques i econòmiques–, de garantir una bona gestió.

Després, per altra banda, també observem alguna cosa menor; per exemple, el Partit Popular, a través de l'esmena 240, ens planteja que els heliports..., una concepció de l'heliport eventual que no es pot admetre en la llei, perquè nosaltres considerem que si hi ha un espai públic o un espai privat que vulgui ser heliport haurà de registrar-se com a tal i tenir la seva regulació específica.

I, per altra banda, també voldria referir-me en alguna d'aquestes qüestions que han plantejat els grups de l'oposició a algunes esmenes que fan referència a les addicionals. No podem estar d'acord en les addicionals que fan referència, justament, a la creació d'aquest ens autònom de política aeroportuària per part de Convergència i Unió, ni tampoc a aquelles que fan referència a disminuir la capacitat d'incidència d'aeroports de Catalunya en la gestió aeroportuària.

Tampoc entenem alguna de les esmenes sobre l'obligatorietat, que ha presentat Convergència, l'esmena 75 sobre l'obligatorietat d'un pla de mobilitat a l'aeroport, quan ja existeix, quan ja n'hi ha a la mateixa llei una addicional que garanteix aquestes qüestions.

Jo voldria, també, referir-me a aquesta..., una mica, a aquesta contradicció del grup majoritari d'aquesta cambra, eh?, que és majoritari, però no determinant en la política catalana ni en la política parlamentària, perquè vegi que amb les paraules es pot jugar de moltes de les maneres, eh?, es pot ser majoritari, però no es pot ser determinant, i nosaltres som majoritaris i determinants, els grups que sumats donem suport al Govern. Per tant, és un joc de paraules que li volia..., per refrescar-li, sobretot, alguna d'aquestes situacions que vostè planteja.

Una de les qüestions importants és que hi ha dos models confrontats que són dos models que, per un cantó, el model d'aquest projecte de llei que dona garanties al Govern d'una bona gestió de les infraestructures aeroportuàries. I, al davant, un projecte de llei que busca un desenvolupament fins i tot obre una via de privatització d'aquestes infraestructures que realment no contempla sempre ni dona la seguretat d'aquests temes que són d'interès general.

Però acabo la meua intervenció, president, dient que aquesta llei, que aquest projecte de llei no és un projecte de llei aïllat, és la peça d'una política en matèria de política territorial que ha desenvolupat el Govern de Catalunya des de l'any 2004 i que ha creat no només un cos legislatiu important..., vull citar, per exemple, la Llei de l'obra pública, vull parlar també, podríem citar la modificació de la Llei de carreteres, la primera Llei ferroviària de Catalunya, i ara una llei d'aeroports, aeròdroms i heliports realment potent, realment sòlida, realment un instrument d'acció política que pot desenvolupar. Però no només això, aquesta llei també és una altra peça d'altres elements operatius, de dos plans directors importantíssims: ports i aeroports. També d'un

pla d'infraestructures dels transports. I són la base, totes elles, d'una peça clau també perquè..., que potser haurien de treballar, i que jo també convido a que s'hi sumi, que és l'acord nacional de les infraestructures.

Per tot això, senyor president, rebutgem totes les esmenes que presenten els grups de l'oposició, i crec que ha quedat justificat aquest rebuig en el fet que els models de gestió aeroportuària plantejats pel senyor Domingo, pel senyor Llobet i pel senyor Rull no van en benefici d'allò que sí que ha plantejat i és ambició del Govern de Catalunya i de la societat catalana que és que els aeroports serveixin per al desenvolupament de la societat, per al creixement de l'economia i per a la creació d'ocupació.

Gràcies, president. Gràcies, conseller, diputades i diputats.

El vicepresident segon

Gràcies, il·lustre diputat. També per posicionar-se sobre les esmenes reservades i sobre el text del Dictamen té la paraula, en nom del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, el senyor Sergi de los Ríos.

El Sr. De los Ríos i Martínez

Moltes gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, en primer lloc, començaria per l'apartat d'agraïments abans que ens els deixem. Comencem per l'apartat d'agraïments a tots els ponents dels diferents grups parlamentaris, també el lletrat, també els serveis del Departament de Política Territorial i Obres Públiques de la Generalitat, i també agraïment, doncs, pel que ha estat una feina compartida des del nostre grup parlamentari amb el diputat i company Pere Vigo, avui present novament entre tots nosaltres, i, per tant, doncs, felicitar-lo pel seu restabliment.

Aquesta llei, que avui molt probablement aprovarem, és, per al Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana, com deia el diputat Pere Vigo en el debat a la totalitat, «un primer pas per a la configuració d'un autèntic sistema aeroportuari català gestionat per la Generalitat de Catalunya». Els aeroports, ja s'ha dit abans, tenen una especial transcendència, sobretot econòmica, i són una infraestructura clau per tal de definir la presència al món de la seva zona d'influència immediata i en general del nostre país. És indubtable, doncs, la repercussió que té en el desenvolupament del turisme, dels negocis, del transport de mercaderies i, en definitiva, de la generació d'oportunitats sobretot econòmiques.

Aquest projecte de llei serà d'aplicació sobre els aeroports que no tinguin la qualificació d'interès general. Per tant, a dia d'avui, i, ho repeteixo, a dia d'avui, malauradament no serà d'aplicació encara ni a Girona, ni al de Reus, ni al de Sabadell, tampoc a dia d'avui a l'aeroport del Prat. Però per trobar una sortida en aquesta qüestió, quan estem en plena negociació, des del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana volem remarcar i subratllar especialment aquest contingut de la disposició addicional novena, aquesta disposició a la qual el diputat Domingo anteriorment ha basat bona part de la seva exposició, doncs, a explicar-la amb de-

teniment i que en certa manera l'ha escandalitzat. I, per a nosaltres, el seu escàndol davant d'aquesta disposició, doncs, són virtuts d'aquesta disposició, com no podia ser d'altra manera.

Aquesta disposició especifica que el Govern de la Generalitat aplicarà, aquesta llei als aeroports qualificats d'interès general en l'exercici de les competències de la Generalitat d'acord amb uns criteris ja votats en aquest Parlament i, en concret, recollits a la Moció 50/VIII del Parlament de Catalunya; una moció –una moció– que té un rang polític, però que, en fer referència en aquesta disposició addicional a un projecte de llei, té un rang, ara ja sí, legal. I aquesta és la gran gràcia.

Quins són aquests criteris? Dos, bàsicament dos; primer criteri: que en la negociació entre el Govern català i l'espanyol la gestió de l'aeroport de Barcelona correspongui a un consorci en el qual participin: la Generalitat de Catalunya, les administracions locals concernides al sector privat i l'Administració general de l'Estat en el qual el conjunt de la part catalana ha de tenir en l'òrgan rector la majoria determinant, tal com indica la Moció 87/VIII a la qual remet la Moció 50/VIII, que sí queda explícita en la disposició addicional novena.

I el segon criteri: la desclassificació com a aeroports d'interès general de la transferència a la Generalitat, per tant, dels aeroports de Girona, Reus i Sabadell. És, doncs, un punt important per al nostre grup parlamentari, importantíssim, perquè aquests dos criteris aprovats a través de moció quedin reflectits en rang de llei com així ho recull l'informe d'aquesta ponència. En conseqüència, i a banda de reconèixer la importància de poder debatre i aprovar aquest projecte de llei, avui en aquesta cambra, volem posar en relleu aquesta característica de pas previ essencial i que hi ha d'haver passos següents. I aquests són els passos següents que han d'haver-hi en aquests dos criteris que queden, ja, de manera clara, integrats dins de la disposició addicional novena.

Hi ha un altre aspecte que sí que ens ha..., potser avui no ens ha portat massa debats, però sí que va haver-hi debat en ponència, i que, des del nostre grup parlamentari, el volem destacar. I aquest és el relatiu a les formes de gestió que estan recollides en l'article 44, i, en concret, a la competència entre aeroports que recull en l'article 44.3 i en aquests moments ja s'ha parat en aquest punt 3, fet a banda, on es fixa que a l'hora de fixar tarifes o de prendre decisions de gestió s'haurà d'evitar distorsionar la competència entre aeroports. És a dir, es garanteix la competència entre les diferents infraestructures aeroportuàries. I aquí és on s'obre la porta –aquí és on s'obre la porta– a un correcte equilibri entre una gestió individualitzada, però alhora coordinada. I aquí és on s'obre la porta.

I, de fet, abans quan hi ha hagut aquesta polèmica bàsicament, polèmica o aquest debat, tant pel diputat Llobet, del Partit Popular, com del diputat Rull, de Convergència i Unió, sobre si s'assembla més o menys o és una còpia d'AENA o no ho deixa de ser..., jo crec que incorporem un nou element i és aquest. No hem fet referència a aquest article 44 a l'hora de determinar aquests aspectes, i és un article clau. És un article clau en aquest debat i en aquesta qüestió que ens ocupa, perquè cer-

tament hauria pogut quedar reflectit d'una manera fins i tot molt més concreta, molt més explícita. De fet, hi ha hagut una transacció que, com aquell que diu, l'hem tingut fins a les darreres hores pendent; una transacció sobre una esmena del Grup de Convergència i Unió –sobre una esmena del Grup de Convergència i Unió. No hem aprofitat aquesta oportunitat. Hauria estat una excel·lent oportunitat, precisament, perquè aquest equilibri entre gestió individualitzada i coordinació, a través d'aquesta transacció, hauria quedat d'una manera molt més explícita.

Un altre aspecte que es manté en les esmenes de Convergència i Unió és l'aspecte urbanístic, en concret, dels aeroports i els aeròdroms, en el sentit de quin ha de ser l'instrument d'ordenació adequat, sigui el pla director, que contempla el projecte de llei i en el qual hi estem d'acord el Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana, o bé el pla especial urbanístic com Convergència i Unió –com Convergència i Unió– proposa i, a més a més, reproduceix amb ben bé una trentena llarga d'esmenes, d'aquestes esmenes que ha presentat.

Entenem que ha de ser pla director urbanístic, bàsicament per dues qüestions fonamentals: la primera, per la jerarquia entre els instruments de planificació. El primer rang és el del pla director, després hi ha el pla d'ordenació urbana municipal i, finalment, hi ha el pla especial. Què vull dir amb això? Que si es fa un pla especial fins que no es modifiqui el pla d'ordenació urbana municipal no quedarà reflectit. En canvi, amb un pla director urbanístic, que està per sobre del Pla d'ordenació urbana municipal, quedarà directament –quedarà directament– modificat.

I també per una segona raó: molts aeroports estan a cavall entre diferents termes municipals. En posaré un exemple: el del meu territori, el de Reus, és un aeroport que està en el terme municipal de Reus i també en el terme municipal de Constantí. Si féssim cas d'aquesta esmena de Convergència i Unió quant a fer un pla especial, s'hauria de fer un pla especial plurimunicipal –un pla especial plurimunicipal–, amb la complexitat que això genera. I, per tant, entenem que amb el pla director és molt més clar, molt més transparent i molt més efectiu.

També no entenem com exigeixen encara, i així, un pla de mobilitat, vaig en un altre aspecte. Entenem que la disposició addicional ja preveu l'avaluació de la mobilitat. I, encara més, la mateixa Llei de mobilitat ja ho preveu i, per tant, no farem remissions a aquelles lleis ja aprovades i tornarem a reflectir-les o tornar-les a redactar en una part d'elles en aquest mateix projecte de llei. Utilitzem una tècnica legislativa molt més simple, molt més senzilla. Si ja existeix una llei de mobilitat que aquest aspecte ja el recull, no cal que creem unes esmenes per tornar a reproduir allò que una llei ja preveu.

En definitiva, aquest és el posicionament del nostre grup parlamentari. Entenem, com deia, que és un primer pas per a la configuració d'un autèntic sistema aeroportuari català, que és el pas previ essencial, aquesta llei, però ha de tenir següents passes, i aquestes són les que queden recollides, ara sí, en forma de llei i en rang de llei en la disposició addicional novena, perquè Catalunya, les

institucions catalanes tinguin una majoria determinant a l'aeroport del Prat, i perquè els aeroports de Girona, de Reus i de Sabadell siguin transferits a la Generalitat.

És, doncs, per tots aquests motius, que des del nostre grup parlamentari votarem en contra d'aquestes esmenes que encara queden vives i donarem el nostre vot favorable en aquest projecte de llei.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El vicepresident primer

Gràcies, senyor diputat. En nom del Grup d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa, té la paraula la senyora Dolors Clavell.

La Sra. Clavell i Nadal

Gràcies, senyor president. Bé. El tema és complex o no, o el volem fer, a vegades, més complex del que és. Però, en tot cas, jo vull aprofitar el torn per posicionar-me en una part del debat que s'ha produït, és la part referida més al model, al que ha de ser el nostre sistema aeroportuari de futur, més enllà d'aquests temes, de què succeirà amb el Prat, quan i com, etcètera.

A veure. Una de les coses que se'ns han dit i que avui també han sortit en la discussió és que a l'entorn de la política aeroportuària no estava suficientment clara la separació entre regulació i gestió. Jo crec, però, que aquesta apreciació no és del tot encertada, doncs si mirem l'article 10 del projecte de llei, que ara es convertirà en llei, deixem clar que el Govern, el Govern, això sí, ni autoritats nacionals aeroportuàries ni altres organismes amb aquest caràcter una mica grandiloqüent, senyor Rull. El Govern és qui estableix la política aeroportuària de Catalunya, i entre les funcions que això comporta, hi ha clarament totes les que signifiquen la regulació del model. Cert és que, per a la gestió, en el següent article, l'article 11, es crea Aeroports de Catalunya, que és un ens públic que administrerà i gestionarà les infraestructures, que podrà actuar directament o indirectament a través de col·laboracions empresarials privades.

Però jo crec que regulació i gestió no és que estiguin confoses, almenys la llei no les confon, el que passa és que sí, hi ha un gestor públic, i un gestor públic en funcions, i crec o he apreciat al llarg dels treballs de discussió d'aquesta llei que això no agrada a tothom. Entenc, doncs, que quan algunes veus ens demanen aquesta separació, en realitat el que ens estan dient és que els poders públics es quedin només amb la regulació, i que la gestió vagi tota ella a mans de gestores privades. I comprenc que aquesta pugui ser una aspiració legítima d'algunes persones o d'alguns sectors que, d'alguna manera, es veuen gestionant aeroports, i veuen una nova font de..., tenen només aquesta mirada, una font de negoci que és legítima, jo vull entendre els interessos que hi ha al darrere de qualsevol pretensió, no em sembla malament, però precisament a partir d'aquests interessos als que estem aquí ens pertoca decidir. I des d'aquesta perspectiva de visió, de qui pensa o ha de pensar en el conjunt de la població i no en una part, de qui té la responsabilitat de decidir quines són les polítiques

públiques, crec que no es pot defensar el mateix, i que aquesta mena de discurs de privatització total i radical, permetin-me l'expressió, no la podem compartir, precisament perquè la responsabilitat política és satisfer tots els interessos, i sobretot no oblidar-se d'aquesta mena de majoria silenciosa, de l'autèntica societat civil que és la que està formada pels que han de ser usuaris i usuaris d'aquestes instal·lacions, d'aquest sistema aeroportuari del qual estem parlant. I si pensem en tots, en tots els interessos i en tota la població, crec que no podem plantejar una gestió totalment privatitzada dels aeroports de Catalunya. Veiem clar que cal un gestor públic, i a més amb funcions reconegudes com les que es plantegen en aquesta llei. No oblidem que el servei aeroportuari és un servei públic, i, per tant, ningú es pot esgarriar que hi hagi un gestor públic i que tingui unes funcions àmplies.

Això se'ns ha dit per una banda. El tema aquest de la discussió entre públic i privat, crec que en aquests termes s'ha de plantejar la discussió. Se'ns diu també que la gestió aeroportuària ha de ser, a part de privatitzada, individualitzada, el famós tema d'individualitzada. Bé, en tot cas, el tema de privatitzada o pública ja li he comentat abans. Anem a parlar del tema de la individualització. Amb aquesta idea es demana aquesta individualització en la gestió per generar competència entre els diferents aeroports. Jo vull introduir només una reflexió, quan parlem d'aeroports i de ciutats o territoris on pugui anar un aeroport, no podem negar que aquí la competència no és perfecta, no es produeix una competència perfecta, per això la gestió crec que totalment individualitzada és ficticiament competitiva, no ho és en realitat, perquè els aeroports són unes infraestructures molt particulars, molt singulars. L'exemple més clar està en la competència ferotge que s'estan fent Girona i Reus, per posar un exemple, que és veritat que mantenen aquesta competència, però no ho fan a soles els gestors de l'aeroport, sinó tot un conjunt d'agents que veuen en l'aeroport una oportunitat. I, a partir d'aquí, estan disposats fins i tot a posar-hi diners i quantitats importants. Això és perquè l'aeroport té aquesta mena de significat, que va molt més enllà de la mateixa instal·lació, i a més crec que en aquest país tenen com una mena de mite infraestructural en determinats temes, i en el cas d'aeroports també, que ho associem a riquesa, turistes, vendes, etcètera, i que provoca que no puguem parlar d'una gestió estrictament aeroportuària, sinó que això va molt més enllà.

Miri, si Girona ha passat de 500.000 a 5 milions d'usuaris no és per la gestió estricta de l'aeroport, sinó perquè hi ha la presència d'una aerolínia, hi ha un impuls públic i també del teixit econòmic i social de la zona. Per això crec que és bo que mantinguem, que garantim una mirada integral del sistema, permetent cert marge de competència entre els aeroports, no li dic que no, però sense obviar la perspectiva global del bon funcionament del conjunt del servei públic.

Perquè tinguem clar, que en el mercat aeroportuari mundial no hi haurà Reus o Girona, per si sols, per posar un exemple, doncs feina tindrem perquè hi hagi Catalunya, i aquesta mirada proporcionada a l'escala crec que és bo que la tinguem. No oblidem aquesta

escala de les coses, i en aquesta escala hem de tenir un model ampli i no totalment fragmentat dins Catalunya, no podem traslladar directament les crítiques del model centralitzat espanyol, a un model integrat català –busco una expressió que crec que pot ser adequada–, perquè Espanya pot tenir més d'una regió aeroportuària, Catalunya no, Catalunya és una regió aeroportuària, o pot arribar a ser una regió aeroportuària per si mateixa.

Vostès diuen això que Aeroports de Catalunya pot ser una segona Aena. Qui ho vol, això? És molt vistosa la comparació, ja ho entenc, amb un cert simplisme, permetin-m'ho. Crec que aprofiten una mena de sentiment de rebuig cap a Aena, que tots, que alguns o molts tenen en aquest país per qüestions que no vénen al cas, i aprofiten això per desacreditar la fórmula d'Aeroports de Catalunya, però la llei no vol això, la llei obre diferents possibilitats, no fixa un model tancat, però senzillament vol tenir una política aeroportuària catalana, i també un gestor públic aeroportuari català, sens perjudici de la participació privada i també local, em sembla prou assenyat.

I vull també introduir un altre factor, que crec que ens porta a considerar la conveniència de l'aposta que es fa en la llei que estem treballant, aquesta de gestor públic mirada integral, per dir-ho resumidament, i és la prudència, perquè crec que hem de reconèixer amb una certa humilitat, no passa res, que de regulació i gestió aeroportuària no en sabem tant com fem veure. Encara estem molt verds, ens agrada parlar d'això a Alemanya, Luxemburg, Holanda, París, Milà, Frankfurt, Roma, queda molt bé, hi ha algunes persones en el nostre país que a més han estudiat aquests models comparats i ens poden aportar molta llum, però no som experts com a país en el tema aeroportuari. No ens enganyem, el laboratori d'idees interessant que estem treballant en aquests moments és Lleida, Alguair, del qual estem aprenent moltes coses, però això no ens converteix en experts. Encara és insuficient la nostra expertesa en aquest tema.

Sota aquest punt de vista, em sembla absolutament raonable que no comencem el procés... (*Remor de veus.*) Si us plau, podria parlar... No comencem el procés després de nosaltres de responsabilitats públiques que després no podríem recuperar, és molt difícil, potser això amb els anys canviaria, però avui per avui és molt difícil recuperar una potestat pública, una funció pública un cop ens n'hem després. Per tant, crec que justifica plenament que en els inicis de tot aquest procés de gestió aeroportuària no passin aquests inicis per una renúncia a les potestats i funcions públiques, i per una perspectiva global, del que és sistema aeroportuari català.

Jo crec que aquests raonaments són sensats, que la gent els entén, que també les entitats que han participat en el procés de discussió d'aquesta llei ho entenen, per això no veig del tot assenyat i proporcionat el vot radical en contra per part de Convergència i Unió. L'entenc, però em sembla una mica forçat, en aquest cas, perquè crec que el plantejament és molt més obert del que aparentment es vol fer veure que és. Per tant, per això nosaltres votarem a favor del projecte de llei respecte a aquestes

qüestions que comentava de model, gestió, individualització o no en la gestió dels diferents aeroports.

Ara vull explicar molt breument quines aportacions hem defensat com a grup, com a Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa, en seu parlamentària, en aquest projecte de llei. I una de les coses que són menys visibles, però que crec que està bé dir és que hem defensat la inclusió de les organitzacions de consumidors i usuaris en el Consell Social d'Aeroports de Catalunya, això no s'ha dit al llarg d'aquest debat, però crec que està bé dir-ho, que també l'Oficina d'Atenció als Passatgers serveixi per informar i orientar els usuaris i atendre les seves queixes. Normalment, quan parlem d'aeroports tenim una certa tendència a enlluernar-nos, crec, i a pensar en grans companyies, vols transoceànics, estratègies aclaparadores, i sovint ens oblidem que tot plegat té la funció de servir unes persones, unes empreses a vegades que fan servir aquests serveis, i que, a més, tenim experiències, per desgràcia, doloroses entorn a aquesta dificultat d'atenció a l'usuari en l'aeroport i, per tant, em sembla, o creiem especialment interessant haver inclòs la seva participació en el Consell Social d'Aeroports de Catalunya.

També ens ha semblat adient ampliar, com s'ha comentat ja, el termini d'informació pública en la tramitació del Pla d'aeroports, és una cosa prou complexa, difícil, es fa difícil elaborar aportacions quan es tracta de plans d'aquestes característiques i, per tant, ens ha semblat convenient passar dels quaranta-cinc dies inicialment previstos, als tres mesos que ara tenim en la norma que avui aprovem.

Hem previst també, i crec que això és especialment important, i el temps ens ho farà veure, que quan es faci el pla director urbanístic aeroportuari no només es consulti l'ajuntament, el terme municipal del qual hi ha la instal·lació, sinó que tinguem en compte que aquí les servituds aeronàutiques van molt més enllà d'un estricte terme municipal. Hi ha, per posar l'exemple més paradigmàtic, el tema de la petjada acústica, això crec que justifica plenament que no ens oblidem de tot aquest àmbit que pot resultar afectat per la instal·lació d'un determinat aeroport.

Hi ha hagut altres clarificacions tècniques menors, però, en tot cas, aquests tres aspectes sí que voldria deixar-los assenyalats com a aspectes que hem considerat especialment importants de treballar i d'incloure en el text que avui es presenta a votació.

A partir d'ara jo crec que el que toca és invertir les energies a posar en marxa aquest instrument que tenim de la llei, a tornar-nos amb el temps experts en això en què avui encara no som experts, i ho hem de reconèixer, que anem seguint i avaluant, doncs, l'aplicació d'aquesta llei, i exigir-nos fer-ho de la forma més objectiva possible i, com dic, sense enlluernar-nos massa, perquè crec que en aquest tema ens enlluernem molt sovint.

Crec que aquesta és l'actitud més assenyada, més que això, que fer veure que som grans experts en una cosa que qualsevol que s'ho miri sap o pot veure que estem en un procés encara incipient, que podem ser molt ben intencionats, molt voluntariosos, però experts no en

som encara. Ja ho serem, i depèn de tots que arribem a ser-ho al més aviat possible. Però mentrestant crec que aquesta llei que avui aprovem s'ajusta, precisament, a la capacitat que, com a país, tenim per tirar endavant aquest sistema, aquest model aeroportuari de futur.

Tenint en compte, doncs, totes aquestes circumstàncies, votarem, òbviament, a favor del text que avui es debat, del que s'ha presentat per part de la ponència.

Moltes gràcies.

(El Sr. Rull i Andreu demana per parlar.)

El president

Senyor Rull...

El Sr. Rull i Andreu

Sí, senyor president, li demano la paraula per contradiccions.

El president

Un minut.

El Sr. Rull i Andreu

Un tema molt ràpid. Senyora Clavell, encara..., vostès estan obsessionats amb el tema de la privatització. Escolti, li he dit i li hem repetit mil vegades que el dilema d'aquesta llei no és entre gestió pública i gestió privada, en això ens posem d'acord amb vostès, sinó gestió individualitzada o gestió centralitzada. Aquest és l'element bàsic i aquest és l'element rellevant.

Segon element, i em sap greu fer aquesta referència, senyor Labandera; diu: «El seu assessor segur que deu ser del sector més ultraliberal.» Sap que Convergència és un partit d'ampli espectre i que hi cap absolutament tot-hom, hi cap gent més liberal, gent més socialdemòcrata. L'assessor justament és en Ricard Font, que és un dels socialdemòcrates més significats d'aquest partit.

I darrera referència, sobre els plans directores urbanístics. L'any 2002 es va incorporar aquesta figura del pla director urbanístic com una figura excepcional. Vostès han tramitat i estan tramitant més de cent plans directores urbanístics; per tant, ja no l'utilitzen com una eina excepcional per resoldre problemes de supramunicipalitat...

El president

Senyor Rull...

El Sr. Rull i Andreu

...sinó com un mecanisme de gestió i d'invasió absolutament sistemàtica de les competències bàsiques que tenen els ajuntaments. Per això han pervertit aquest instrument tan rellevant que vam ser capaços de definir el 2002.

Gràcies.

(La Sra. Clavell i Nadal demana per parlar.)

El president

Senyora Clavell...

La Sra. Clavell i Nadal

Gràcies, president...

El president

Un minut. *(Pausa. Veus de fons.)* Provi-ho amb un altre potser... *(Pausa.)*

La Sra. Clavell i Nadal

Ara! Ai, senyor Rull, no sempre és vostè el protagonista! *(Rialles.)* Jo no li he atribuït..., no, no parlava de vostè quan em referia al tema de sistema públic o sistema privat; em referia al debat que s'ha produït al llarg del treball de discussió del projecte de llei, de les compareixences en aquest Parlament. Això no li ho atribuïa a vostè. Sí que li atribuïa el tema de la individualització. Per tant, hi insisteixo, vostè no és sempre el protagonista.

(Pausa.)

El president

Senyores, senyors diputats, els anuncio que tenim trenta votacions per endavant i per tant pregaria als portaveus la màxima concentració, trenta votacions amb relació a aquesta llei només.

Comencem amb les esmenes del Grup Mixt.

I votem primer les esmenes números 32 i 76.

Comença la votació.

Han estat rebutjades per 3 vots a favor, 68 en contra i 61 abstencions.

Votarem seguidament les esmenes números 82, 93, 135, 214, 217, 247.

Comença la votació.

Han estat rebutjades per 3 vots a favor, 82 en contra, 48 abstencions.

Votem ara les números 230 i 278.

Comença la votació.

Han estat rebutjades per 50 vots a favor i 82 vots en contra.

Votem seguidament les números 68, 233, 234 i 242.

Comença la votació.

Han estat rebutjades per 64 vots a favor i 69 vots en contra.

Votem seguidament les esmenes números 1, 3, 95, 96, 117, 149, 155, 166, 238, 239, 241, 244, 245, 254 i 293.

Comença la votació.

Han estat rebutjades per 16 vots a favor, 116 vots en contra i 1 abstenció.

Votarem seguidament la resta d'esmenes del Grup Mixt.

Comença la votació.

Han estat rebutjades per 16 vots a favor, 69 en contra i 48 abstencions.

Votem ara les esmenes del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya.

En primer lloc, votariem les números 4, 6, 13, 15, 24, 37, 47, 61, 67, 69, 70, 74, 94, 210, 215, 218, 219, 220, 221, 222, 224, 227, 28, 35, 37, 40, 58, 77 i 80.

Comença la votació.

Han estat rebutjades per 61 vots a favor, 69 en contra i 3 abstencions.

Votem ara l'esmena número 77.

Comença la votació.

Ha estat rebutjada per 16 vots a favor, 69 en contra i 48 abstencions.

Votem seguidament les números 2, 73, 101 i 107.

Comença la votació.

Han estat rebutjades per 16 vots a favor i 117 vots en contra.

Votem les esmenes números 98, 99, 103, 148, 197, 259 i 282.

Comença la votació.

Han estat rebutjades per 13 vots a favor, 117 en contra i 3 abstencions.

Votem la resta d'esmenes del Grup Parlamentari del Partit Popular.

Comença la votació.

Han estat rebutjades per 13 vots a favor, 69 en contra i 51 abstencions.

Votem seguidament les esmenes del Grup Parlamentari de Convergència i Unió.

En primer lloc, les números 71, 116, 119, 120, 122, 123, 142, 151, 158, 159, 171, 173, 207, 225, 226, 251, 281, 288, 297, 298, 304, 305, 306 i 310.

Comença la votació.

Han estat rebutjades per 48 vots a favor, 85 vots en contra.

Votem l'esmena número 111.

Comença la votació.

Ha estat rebutjada per 48 vots a favor i 84 vots en contra.

Votem ara la número 232.

Comença la votació.

Ha estat rebutjada per 51 vots a favor i 82 vots en contra.

Seguidament votem les esmenes números 9, 10, 11, 12, 14, 16, 19, 22, 23, 25, 26, 27, 28, 30, 31, 35, 36, 39, 41, 42, 44, 45, 46, 48, 50, 52, 53, 55, 56, 60, 62, 63, 64, 65, 72, 75, 78, 79, 97, 100, 102, 106, 108, 109, 110, 113, 114, 115, 125, 126, 129, 141, 164, 167, 172, 178, 181, 182, 183, 184, 186, 187, 189, 190, 191, 192, 193, 194,

199, 200, 201, 202, 204, 212, 243, 246, 279, 285, 289, 292 i 299. I no ho repetiré. (*Rialles.*)

Comença la votació.

Han estat rebutjades per 61 vots a favor, 69 en contra i 3 abstencions.

Votem seguidament les esmenes números 5 i 43.

Comença la votació.

Han estat rebutjades per 48 vots a favor, 82 en contra i 3 abstencions.

Votem ara la resta d'esmenes del Grup Parlamentari de Convergència i Unió.

Comença la votació... (*El Sr. Llobet Navarro demana per parlar.*) S'atura la votació. (*Pausa.*) Senyor diputat...

El Sr. Llobet Navarro

Hauríem de votar diferenciat 223 i 229, i la resta.

El president

223 i 229?

El Sr. Llobet Navarro

I la resta. Sí.

El president

És que són transaccionals, les votarem després, aquestes. Ara votem la resta d'esmenes de Convergència i Unió, i després votarem les transaccionals sustentades sobre aquestes dues que diu vostè.

Per tant, resta d'esmenes del Grup Parlamentari de Convergència i Unió.

Comença la votació.

Han estat rebutjades per 48 vots a favor, 82 en contra i 3 abstencions.

Seguidament, les esmenes transaccionals a partir de la 223 i 229.

Comença la votació.

Han estat aprovades per 85 vots a favor i 48 vots en contra.

Votem el text del dictamen, també en diverses votacions.

En primer lloc, votem els articles següents: 1, 2, 26, 29, 30, 31, 32, 33... (*Veus de fons.*) No votarem aquests.

Votarem, en primer lloc, els articles números 3, 4, 27, 28, 34, 38, 65 i la disposició addicional cinquena. Ha quedat clar, no? (*Pausa.*)

Comença la votació.

Han estat aprovats per 69 vots a favor, 16 en contra i 48 abstencions.

Ara votarem els números 1, 2, 26, 29, 30, 31, 32, 33, 35, 36, 37, 40, 41, 42, 43, 53, 54, 55, 56, 57, 58, 59, 60, 61, 62, 63 i 64, i les disposicions addicionals segona, quarta, sisena, vuitena i novena.

Comença la votació.

Han estat aprovats per 117 vots a favor i 16 vots en contra.

Votem la resta dels articles del dictamen.

Comença la votació.

El Projecte de llei d'aeroports i heliports ha estat aprovat 69 vots a favor i 64 vots en contra.

Procediment

per a elegir sis membres del Consell de Garanties Estatutàries (tram. 287-00001/08)

El cinquè punt de l'ordre del dia és el procediment per elegir sis membres del Consell de Garanties Estatutàries. D'acord amb l'article 3.2 de la Llei del Consell de Garanties Estatutàries, els grups parlamentaris han presentat els candidats per constituir el Consell de Garanties Estatutàries.

La Comissió d'Afers Institucionals del Parlament, el proppassat dia 13, va substanciar la compareixença dels candidats.

Complerts els tràmits que estableix el Reglament, prego a la secretària primera que llegeixi els noms de les persones proposades per a formar part del consell esmentat, abans de procedir a l'elecció.

La secretària primera

«Proposta de candidat presentada pel Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya: senyor Jaume Vernet i Llobet.

»Proposta de candidats presentada pel Grup Parlamentari Socialistes - Ciutadans pel Canvi: senyora Antònia Agulló i Agüero, senyor Pere Jover i Presa.

»Proposta de candidat presentada pel Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya: senyor Julio Añoveros Trias de Bes.

»Proposta de candidats presentada pel Grup Parlamentari de Convergència i Unió: senyor Joan Egea i Fernández i senyor Àlex Bas i Vilafranca.»

El president

Tal com estableix l'article 3.2 de la Llei del Consell de Garanties Estatutàries, perquè resultin elegits es requereix una majoria de tres cinquenes parts.

D'acord amb l'article 90.3 del Reglament, la votació es farà electrònica i secreta. Prego als serveis de la cambra que garanteixin el secret de la votació. (*Pausa.*) Doncs, si és així, passem a la votació.

Comença la votació.

El resultat ha estat de 82 vots a favor i 51 abstencions.

Com que els vots obtinguts sobrepassen la majoria requerida de tres cinquenes parts –és vuitanta-u–, queden designats membres del Consell de Garanties Estatutàries els candidats proposats pels grups parlamentaris.

Interpel·lació

al Govern sobre les mesures de reforç amb relació a la protecció de les famílies davant la crisi (tram. 300-00225/08)

El sisè punt de l'ordre del dia és la interpellació al Govern sobre les mesures de reforç amb relació a la protecció de les famílies davant la crisi. Té la paraula l'illustre senyor Rafael López, del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya.

(Pausa llarga.)

Senyores diputades, senyors diputats, tenim una interpellació, i per tant continuarem la sessió plenària, si no els sap greu...

El Sr. López i Rueda

Ni l'apuntador es queda aquí; això és *operación salida*...

El president

Senyor diputat, pot començar.

El Sr. López i Rueda

Gràcies, senyor president. Senyores diputades, senyors diputats –els que es queden, els que no s'apunten a l'operació sortida–, senyora consellera, les polítiques de família són polítiques importants a qualsevol govern, però quan estem parlant de les polítiques de família enmig d'una crisi, el que es mereixen aquestes polítiques és un debat en profunditat en aquesta cambra. Nosaltres volem fer aquest debat en profunditat des de la complicitat, des de la responsabilitat, però també des de la fermesa.

Miri, la crisi econòmica ha afectat de forma especial i de forma absolutament dramàtica moltes famílies de Catalunya. Podem veure quines són les dades que tenim: un 80 per cent de famílies més té problemes per arribar a fi de mes, actualment; 112.000 persones a Catalunya, actualment, no estan cobrant cap prestació per atur, i tenim 47 bilions de deutes en hipoteques. És una crisi que ha afectat de forma especial les famílies, i si em permet, un apunt: és una crisi que ha afectat de forma especial les classes mitjanes. I per tant les polítiques de família també les hem de fer, amb aquesta idea universal, també, per a les classes mitjanes.

Jo li dic que la farem des de la complicitat, perquè sabem que la Generalitat de Catalunya actualment té problemes, té problemes pressupostaris a l'hora de quadrar els pressupostos, perquè té problemes per la reducció dels impostos que està cobrant, la reducció dels ingressos que té.

I també hi ha un segon punt important, que és que la Generalitat de Catalunya en aquest cas no té la complicitat del Govern de l'Estat, en el sentit, i ho hem debatut moltes vegades, de les reduccions importants que hi ha hagut. En parlàvem l'altre dia, el pla concertat s'ha congelat, hi ha hagut una reducció del 60 per cent en les partides de discapacitat, una reducció del 90 per cent en les partides d'infància i família –90 per cent en les parti-

des d'infància i família!–, a més de la congelació, si em permet l'expressió, dels fons destinats a la dependència. Però en aquest cas, senyora consellera, jo li he de dir que el finançament social de la Generalitat per part del Govern central ha estat negatiu, clarament negatiu.

Diem que és des de la responsabilitat perquè tenim una convicció: no podem fer recaure –no podem fer recaure– la crisi en les famílies de Catalunya; és a dir, no podem fer recaure la crisi en les famílies de Catalunya. Primer, perquè han augmentat molt les necessitats que tenen aquestes famílies, ja n'hem parlat, sobretot les famílies..., és una crisi de les classes mitjanes. I o ho tenim present, això, o al final no fem polítiques de famílies sinó que fem polítiques per combatre la pobresa, per combatre altres aspectes importants que formen part també del dia a dia de moltes famílies, però que no formen part de la política de família d'aquest Govern.

Segon, perquè la Generalitat de Catalunya té una obligació, que és fer polítiques anticíclics en aquest sentit; quan més pateixen les famílies és quan més la Generalitat de Catalunya ha d'estar al seu costat. Perquè tenim una convicció: si la Generalitat de Catalunya ho passa malament en el nivell d'ingressos, les famílies de Catalunya ho passen pitjor. I aquesta és una convicció que hem de tenir absolutament al cap. Per tant, li ho repeteixo, no podem passar la factura de la crisi a les famílies de Catalunya.

Les tres preguntes que ens hem de fer en aquest sentit, tres preguntes: primer, està passant la Generalitat de Catalunya la factura de la crisi a les famílies de Catalunya? –primera pregunta–; segona pregunta, hem aprofitat els anys de bonança per consolidar un model de polítiques de família innovador, capdavanter a Catalunya?, i, tercera pregunta, estem utilitzant els recursos de la Generalitat per aquests recursos, per aquesta estratègia anticíclica?

Jo, per això, li comentava la fermesa des del nostre grup parlamentari. Nosaltres tenim la convicció que ni la Generalitat de Catalunya va fer els deures quan hi havia bonança econòmica –no tenim un model de política de família–, s'han fet retalls en polítiques socials actualment enmig de la crisi, i, tercer, estem traslladant la factura de la crisi a les famílies de Catalunya.

I vostè em dirà: «Diputat López, i per què ens diu això? Això està molt bé per parlar i està molt bé per fer d'oposició i està molt bé, doncs, per fer crítica al Govern.» Doncs, miri, li dono deu arguments per què diem el que diem.

Primer. La Generalitat de Catalunya ha reduït l'esforç –ha reduït l'esforç– en ajudes a les famílies respecte a pressupostos anteriors. Si agafem el programa 313 –programa 313– del pressupost de la Generalitat de Catalunya, que són les ajudes a les famílies, veiem que hem passat del 0,58 per cent l'any 2007 –li ho dic comparativament, perquè l'any 2006 el 313 també incloïa infància, i estaríem fent trampa, perquè llavors passaríem del 0,60 i escaig per cent, no–, del 0,58 per cent l'any 2007 al 0,52 per cent l'any 2009.

Segon. Vostès no tenen un model de família, un model de política de família. I no és un tema del departament,

que moltes vegades hem dit «el primer que van fer va ser treure la paraula “Família” del Departament de Benestar i Família, i canviar-ho per “Acció Social i Ciutadania”», sinó per la paràlisi legal que tenim actualment en les polítiques de família: paràlisi en el desplegament de la llei de famílies, paràlisi en el sentit que no han presentat un projecte propi d'ajuda a les famílies nombroses, paràlisi perquè no han presentat el pla de famílies que aquest Parlament li va encomanar, senyora consellera, i, després, paràlisi perquè hem trigat cinc anys a tenir una llei de la infància, cinc anys, a tenir una llei de la infància, i cinc anys, i encara estem esperant si seran sis anys, a tenir una llei de la joventut.

Tercer. Perquè hi ha un frau electoral dels tres partits que formen part del tripartit i del Govern de Catalunya en les promeses que van donar als ciutadans de Catalunya. I quin és aquest frau? Jo m'he entretingut a mirar quines són les promeses electorals que vostès va fer, però ja no promeses electorals, sinó les condicions per pactar l'acord del tripartit el primer any, el 2003. I veïem què ens prometia Esquerra Republicana: augmentar les partides de zero a tres anys, augmentar-les als sis anys. Però després venia Iniciativa per Catalunya i deia: «Això no és suficient, hem de donar vuitanta-tres euros per mes fins als setze anys.» I després els Socialistes, en aquesta subhasta a veure qui donava més, ens deien: «No, no, senyors d'Iniciativa, això no és suficient; el que hem de fer és donar sis-cents euros l'any fins als divuit anys.» Quina ha estat la realitat? Cap ni una. Però és que encara estem esperant les promeses de la darrera campanya –les ulleres...–; estem esperant també els llibres de text gratuïts per a tothom...

Quart. Quan es necessita més, la Generalitat dóna menys. Si ja vam criticar que ens semblava absolutament increïble que la Generalitat congelés les ajudes per a les prestacions per a famílies amb fills de zero a tres anys, el que em sembla increïble és que ara, quan surt el decret, el que fan és reduir dels 178 milions d'euros a 104 milions d'euros, de 178 a 104, una reducció del 40 per cent. Quin sentit té? Quin sentit té? Si sempre n'havien posat 178, ara per què ens posen 104 milions d'euros? No té alguna cosa..., que no hi ha disponibilitat pressupostària per aconseguir aquesta xifra?

Cinquè. No actualitzen les deduccions; les deduccions actuals per família són deduccions dels anys 2001 i 2002, i no estan actualitzades, i li puc parlar, per exemple, dels tres-cents euros per fill a l'IRPF, deduccions de l'any 2001. Per cert, Esquerra Republicana tenia tota una proposta de deduccions noves l'any 2003 que se'n van oblidar.

Sisè. El Departament d'Educació ha fet una política de retallada de les beques de transport i de menjador. Ens ho deia fa poc –ens ho deia fa poc– el *Diari de Tarragona*; no és una obsessió d'aquest grup parlamentari. El *Diari de Tarragona* deia: «El Departamento de Educación anula las ayudas para transporte y para ir a los comedores.» Ens ho deien també –no és una obsessió d'aquest grup parlamentari– els diferents consells comarcals: l'Alt Empordà, el Ripollès, el Maresme, el Tarragonès... S'han retallat les ajudes per transport.

I ja no parlar-ne, de l'evolució de les llars d'infants, que sempre ens han promès, que encara no sabem quantes n'hi ha al territori. Però quan el senyor Maragall ens deia 41.000 –que ens deia: «En tenim 41.000!»–, després veïem en els mateixos documents del Departament d'Educació que ens deien que en tenim catorze mil, i, després, la campanya que fa el Partit Socialista «Fets Montilla», ens diu vuit mil noves places; el mateix dia, a la mateixa hora: tres xifres diferents.

Vuitè. Hi han ajudes que han disminuït de forma preocupant: ajudes a l'acolliment residencial, s'han reduït un 350 per cent; ajudes per al manteniment de la llar: del 2008 al 2009, 9.000 milions d'euros menys; programes d'autonomia de la llar, 1.269 per cent menys.

I ens diu –i aquest és el novè punt–: «No, és que tot això ho fem perquè hi ha la llei de la dependència.» Doncs, una llei de la dependència amb una paràlisi efectiva. Miri, senyora consellera, entre el gener i el juliol, que són les darreres dades que tenim, s'han fet quaranta mil dictàmens més. Quants PIA més tenim? PIA reconeguts, al sac, en tenim setze mil només, només setze mil. Li pregunto: quanta gent està cobrant? No se sap; *ni se sabe ni se le espera*, perquè és el secret millor guardat d'aquest país: quanta gent està cobrant de la llei de dependència.

I desè punt. No hi ha una política de conciliació de la vida familiar i laboral; altres comunitats autònomes que estaven més endarrerides en les polítiques familiars –i això ho lligo amb el que li comentava al principi, que teníem una política familiar més endarrerida– ara ens han passat al davant: no tenim ni polítiques per permís parental, no tenim ni polítiques per excedència, per reducció de jornada o per ajudes a les empreses flexibles.

Com li dic, senyora consellera –després tindrem ocasió de parlar-ne més a bastament–, les polítiques de família en aquest país s'han reduït; vostès han retallat les polítiques quan les famílies més ho necessiten, i, el més important, senyora consellera, no tenen una política destinada a la família, perquè li recordo que aquesta crisi és una crisi que afecta molt especialment les classes mitjanes.

Gràcies, senyora conseller, senyor president.

El vicepresident segon

Moltes gràcies, senyor diputat. Per respondre a aquesta interpellació en nom del Govern, té la paraula l'honorable consellera d'Acció Social i Ciutadania, senyora Carme Capdevila.

La consellera d'Acció Social i Ciutadania

Gràcies, senyor president. Intentaré..., intentaré anar donant resposta a les deu raons o deu motivacions que vostè ha plantejat damunt de la taula.

Comencem per les ajudes a la família. Jo el que voldria posar sobre la taula, senyor diputat, és que no puc compartir amb vostè que des d'aquest Govern nosaltres hem reduït precisament ara, en aquests moments, les ajudes o el suport a les famílies; potser no ho hem fet en

la línia, o de la manera, o amb el seu model, que vostè entendria com a més adient.

I vostè ha parlat de les noves famílies que en aquests moments necessiten aquesta ajuda, tenen una necessitat d'una urgència social. I vostè ho ha dit molt clar: són famílies de classe mitjana majoritàriament que, en aquests moments, per la situació d'aquesta crisi que ens està afectant, de manera global, però també a Catalunya, han vist que un membre de la família o dos membres de la família estan a l'atur, és veritat, fins i tot, hi ha moltes d'aquestes famílies que, en aquests moments, doncs, no reben ni la prestació ni el subsidi. Per tant, aquesta és una situació preocupant, són persones que mai havien estat usuàries dels serveis socials.

Ja ho he explicat en anteriors interpel·lacions que vostè ens ha fet quin és aquest perfil, perquè l'hem detectat i jo li vull explicar ara quines són les mesures envers aquest col·lectiu, perquè ha dit una cosa en la qual no estaria d'acord, és a dir, hem de donar resposta a les noves necessitats, però hem de seguir donant resposta a les necessitats de totes aquelles persones que estaven en situació d'exclusió social i de pobresa amb anterioritat.

Miri, el Departament d'Acció Social i Ciutadania –i, després, li parlaré dels ajuts a les famílies– hem estat tancant un acord amb la Federació i Associació de Municipis, a través del contracte programa.

Nosaltres, aquest any, com a caràcter extraordinari, perquè aquesta no és una..., no tenim cap obligació de fer-ho, perquè no és una competència que ens pertanyi com a Govern de la Generalitat, hem donat una partida extraordinària a l'Administració local, en el marc del contracte programa –li dic «extraordinària» perquè aquesta partida no es consolidarà si millora la situació econòmica en el nostre país– perquè, des de l'Administració local es pugui atendre totes aquestes noves necessitats que es deriven d'aquestes famílies..., necessitats produïdes per una situació d'atur.

La resposta a aquesta urgència social, evidentment, ha de repercutir sobre les demandes que tenim, que són accés o millores per al manteniment de les despeses de la llar, manteniment del propi habitatge, tant pel que fa al lloguer com al pagament de les hipoteques per evitar desnonaments, ajudes alimentàries, etcètera.

Bé, aquests diners s'han repartit de manera equitativa a tot Catalunya, entenent un concepte poblacional que és per a totes aquelles persones menors de seixanta-cinc anys i s'ha fet una distribució equitativa a tots els consells comarcals o a tots els ajuntaments de més de vint mil habitants.

Però això, senyor diputat, és insuficient. Paral·lelament a aquest fons d'urgència social, el que nosaltres hem constituït és una taula; i una taula en la qual estan representades totes aquelles entitats que són les que, el dia a dia, atenen tots aquests col·lectius i aquestes entitats, evidentment, els atenen perquè vénen derivats dels nostres serveis socials..., hem constituït una taula perquè era importantíssim, en aquests moments, tindre dia a dia i d'una manera molt precisa quina era la realitat del país i, conjuntament, aportar respostes cap a aquestes

noves necessitats i fer-ho de manera coordinada, coordinada amb les entitats, coordinada amb el Govern de la Generalitat i coordinada amb l'Administració local. Aquesta taula està funcionant.

Però no només ens hem quedat aquí, sinó que, ahora, estem, a través d'una taula interdepartamental amb tots aquells departaments que, després, passaran totes les ajudes que s'estan aportant a totes les famílies..., aquesta taula interdepartamental amb la qual estem, sobretot, donant resposta –des de les beques menjador, des dels ajuts per a medicaments, des de diverses actuacions de suport per atendre totes aquestes famílies.

Dit això, senyor diputat, que jo entenc que nosaltres no ens hem quedat sense fer absolutament res perquè li dic, estic parlant de mesures específiques per a una nova demanda social, eh?, provinent d'aquestes famílies de classe mitjana i en situació d'atur, jo li he de dir, evidentment, que no només el nostre departament s'ha de moure, és a dir, aquí, què és el que hem de fer? Totes aquelles mesures que ens permetin que aquestes persones recuperin el seu treball. Perquè aquestes persones no tenen una situació de dificultat a l'hora de tornar-se a reincorporar en el mercat laboral i, per tant, des del Departament de Treball, evidentment, s'estan fent moltes actuacions per millorar l'ocupabilitat d'aquestes persones, no les hi detallo, és a dir, si vostè vol, després, entrarem amb més detall sobre aquest tema.

Jo no estic d'acord amb el que vostè em diu, que nosaltres hem reduït els ajuts per a les famílies. Nosaltres tenim un pla, un pla interdepartamental de suport a les famílies. Vostè pot accedir a la memòria de totes les actuacions, perquè està publicada, està a la nostra pàgina web.

La despesa del 2007 que el Govern de la Generalitat va fer amb aquest pla interdepartamental, en el qual estan representats tots els departaments de la Generalitat, va ser de 655 milions d'euros i, el 2008, va ser de 685; 30 milions més d'un any envers l'altre. La del 2009 ja li diré, quan nosaltres el tinguem executat, perquè li estic donant xifres d'execució de pressupost, no de previsió de pressupost. Per tant, aquí, l'any passat ja es va fer un esforç perquè la crisi ja ens ve del 2008, eh?, i el 2008 ja començàvem a tindre els primers símptomes de la situació en què estaven vivint moltes famílies a casa nostra.

I, miri, i d'aquests, jo li puc donar més detall, 469 milions es van dedicar a l'atenció de totes les situacions de vulnerabilitat, entre elles, al Servei d'Atenció Precoç per a Infants; les subvencions a entitats sense ànim de lucre per a programes d'ajuts en matèria de família; per a lluita contra els maltractaments, perquè també aquesta és una situació col·lateral d'aquesta situació de crisi, que s'està incrementant; ajut també per a l'aplicació, per exemple, de tècniques de reproducció assistida, perquè moltes persones volen la maternitat i també en aquest moment de crisi poden tindre una situació, diguem-ne, d'haver-ho d'ajornar perquè no hi poden accedir; s'han donat ajuts a la mobilitat, entre altres. Després, jo li faré el llistat perquè tinc moltes ganes de fer-lo –tinc moltes ganes de fer-lo.

Però, paral·lelament, el Govern també ha destinat programes..., més de 4,7 milions d'euros, destinats a l'impuls d'actuacions de programes de suport per a la formació de pares i mares i, per tant, també de suport, en aquests moments, en què es troben moltes famílies per a l'atenció dels seus propis fills i filles.

I desgravacions fiscals per naixement o adopcions per infants, el 2008, va suposar una despesa de 188 milions d'euros. No em digui vostè que això ho tenim congelat.

En els altres elements que jo també li voldria treure..., és que el concepte de família, que vostè em pregunta aquí que no tenim model perquè no sabem què és la família –m'ho diu amb unes altres paraules, però em ve a dir aquest tema–, senyor diputat, crec que aquest Govern ha donat, precisament, perquè té un model molt clar que a Catalunya existeixen diverses modalitats de famílies, totes elles vàlides, per tant, la nostra política ha estat una política adreçada als diversos tipus de família perquè també tenen necessitats diferents unes de les altres.

I, amb això, sí que li vull dir que nosaltres..., de frau electoral no n'hi ha –no n'hi ha– perquè, si bé –si bé–, la proposta... –i puc parlar en nom d'Esquerra Republicana i no parlar en nom dels altres partits–, però la proposta d'Esquerra Republicana era arribar fins als sis anys, nosaltres, si més no, amb aquelles famílies nombroses i monoparentals hem arribat fins als sis anys.

I, evidentment que, en un context i en una situació econòmica diferenciada, els ajuts per fill a càrrec s'haurien no només incrementat, sinó també ampliat la franja d'edat fins arribar als sis i, si no es podia, doncs, fins arribar als quatre i, de manera progressiva, fins arribar als sis.

Vostè sap quina és la situació actual i vostè sap també que aquest departament, en aquests moments, té una despesa molt important, que és tota l'atenció a la dependència, que discrepo de vostè del plantejament...

El president

Consellera...

La consellera d'Acció Social i Ciutadania

...o de la valoració que n'ha fet.

El president

Senyor López, té la paraula.

El Sr. López i Rueda

Gràcies, senyor president. Senyora consellera, estic absolutament astorat. És a dir, em diu: «Què ha fet vostè per millorar la situació de les famílies en èpoques de crisi?» I ens diu: «Hem fet una taula amb les entitats i hem fet una taula amb els departaments.» (*Veus de fons.*) I un programa i un pla i tot plegat, molt bé. (*Veus de fons.*)

Aquí anem. Però el que realment importa –el que realment importa– no ho hem vist. El que realment importa

no ho hem vist, perquè la pregunta és, i jo li deia: «Si hem posat diners sobre la taula, per què l'ordre o el decret que ha sortit el 21 d'abril...», per cert, dos mesos més tard –dos mesos més tard, eh?–, per copiar i enganxar la mateixa ordre de l'any 2008 han trigat dos mesos més tard; es veu que estaven ocupats fent les taules. Dos mesos més tard per a les famílies. (*Remor de veus.*)

Vostès han reduït de 178 milions d'euros a 104 milions d'euros. I ens diu: «L'any 2008 era de 188 milions d'euros.» Per cert, no surten els comptes. Si vostè ens diu que hi ha 650 milions d'euros en el pla aquest interdepartamental de les famílies, que ningú sap on és, si vostè ens diu que hi ha 650 milions d'euros i que ja destinem 450 milions d'euros a situacions de vulnerabilitat, que jo li deia: «No és el mateix política de família, de suport a la família per existir, és a dir, la família com a família, donar suport a aquelles famílies» i jo no he entrat, en cap moment, a discutir els models, els diversos tipus de família que podríem, quan vulgui, discutir. No, no ho agafem per aquí.

Nosaltres diem: «Suport a les famílies per ser, pel treball que fan, a aquelles famílies que tenen càrregues familiars, aquelles famílies que tenen fills a càrrec, aquelles famílies que tenen gent dependent a càrrec», és a dir, per existir.

I vostè em diu: «Estem fent molt per a aquelles famílies amb vulnerabilitat social.» Si no és això. Això és important i, si vol, qualsevol dia en parlem de les polítiques per la pobresa i les polítiques per la vulnerabilitat. Però el que li estem dient és que hi han moltes famílies de classe mitjana que ho estan passant molt malament, que ho estan passant molt malament i no entren dintre del concepte de «famílies amb vulnerabilitat», no hi entren –no hi entren. I, per tant, què estem fent amb aquestes famílies?

Diu: «Beques de transport i de menjador». Però si ha anunciat el senyor conseller que les beques de transport no obligatòries les anul·la. Diu: «Això no és un retall, hem posat més diners sobre la taula.» On són?

Quan tenen l'oportunitat de fer aquesta política anticíclica, de dir: «Escolteu, les ajudes, les prestacions per fills a càrrec les augmentem aquest any per ajudar les famílies.» Perquè, si vostè mateixa diu en aquesta tribuna que aquestes famílies de classe mitjana tenen més vulnerabilitat, doncs, el que podem fer amb els recursos de la Generalitat és donar més recursos a aquestes famílies; no existeixen, simplement, no existeixen; simplement, el que fem és congelar aquestes partides.

I jo li deia que no em sortien els números. Vostè ens planteja 680 milions d'euros en el pla interdepartamental. 460 milions d'euros per a famílies amb vulnerabilitat. Si a això li sumem els 188, és a dir, 190 milions d'euros de les ajudes amb fills a càrrec, després, hem de sumar, suposo, els 150 milions d'euros en beques de transport i de menjador? No em surten els números. O això no és política de família? És a dir... (*Veus de fons.*)

Clar, el problema és que comptem diverses vegades el mateix. Aquest és el problema i la trampa estadística que fem, que comptem diverses vegades el mateix.

Per tant, el que nosaltres li diem: «Escolti, no es tracta de fer taules. Ja n'han fet moltes de taules. No es tracta de fer més taules, no es tracta de parlar, es tracta de posar els recursos sobre la taula i es tracta de prioritzar i es tracta de ser transparents», perquè vostè ens diu: «No són certes les dades que vostè em dona de la Llei de dependència, no són certes», però, quan mirem les dades..., i, parlant de la Llei de la dependència, quan mirem les dades de valoracions que s'han fet, quaranta mil valoracions més. Quan veiem les dades de PIA realitzat, és a dir, el Pla individualitzat d'atenció, en veiem setze mil més. La resta no sabem què són. Diu: «PIA sin especificar.» I el que nosaltres veiem és que allà ja no hi ha PIA, que encara no hi ha un pla individualitzat d'atenció.

Però, quan li preguntem, senyora consellera: «Quanta gent està cobrant?», com es diu en castellà, «la llamada por respuesta». Quanta gent està cobrant actualment amb la Llei de dependència?

Per tant, el que nosaltres li demanem: fem esforços; complim els compromisos, no han complert cap compromís en l'àmbit de les famílies i vostè em diu: «Sí, hem complert. A sis anys.» Però, senyora consellera, si la mateixa promesa electoral que feia Esquerra Republicana, i si vostè vol només parlar d'Esquerra Republicana, ens deia que les famílies nombroses..., l'augmentaven als vuit anys, els sis anys eren per a les famílies no nombroses; als vuit anys. I la mateixa proposta d'Esquerra Republicana deia: «Un augment de les deduccions a les famílies.» I no només no hem vist aquest augment de les deduccions, sinó que les deduccions ja existents es queden congelades des de l'any 2001 i des de l'any 2002.

Per tant, evolució de les polítiques de família? Cap ni una.

El president

Senyor diputat...

El Sr. López i Rueda

Acabo, senyor president.

Una congelació de les partides de família i, en alguns casos, com en beca de transport o com ajudes per a les famílies de zero a tres anys, una reducció.

Gràcies, senyora consellera, senyor president.

El president

Honorable consellera, té la paraula.

La consellera d'Acció Social i Ciutadania

Gràcies, senyor president. Senyor diputat, totes aquestes famílies de classe mitjana que estan en una situació d'atur, si no se'ls intervé, si no hi intervenim, en aquests moments, estan en una situació de vulnerabilitat social. Crec que vostè ha de tindre molt clars els conceptes, és a dir, per què està reclamant suport a aquestes famílies, si vostè no les considera vulnerables? Vol dir, la vulnerabilitat social, no? És que vostè ho nega. És a dir, diu: «No em parli de les famílies que estan excloses o de les famílies en situació de vul-

nerabilitat. Si estem proposant tota una sèrie de mesures per aquestes famílies, han esdevingut vulnerables socialment. Perquè no poden pagar el seu lloguer, perquè no tenen diners per alimentar-se, entre altres qüestions.

Segon tema. Vostè sap molt bé que totes les partides en aquest cas d'ajuts per fill a càrrec, no hi ha hagut cap reducció. Si vostè es llegia tots els pressupostos que vam aprovar en aquesta cambra, vostè podia haver llegit, i hauria de saber-ho, que aquestes partides eren ampliables. Per tant, perquè aquests són uns drets que tenen totes les famílies de zero tres o de zero sis, en funció de la modalitat, i són partides ampliables, tal com acompanyava la memòria de la Llei de pressupostos. I ara sí que em ve de gust, senyor diputat. És a dir, li començaré a llegir tot el que està fent aquest Govern en polítiques de suport a les famílies. Comencem. «Prestacions econòmiques per caràcter universal pel fill a càrrec. Prestació econòmica per caràcter universal per adopció, acolliment, part, adopció, acolliment múltiple. Ajuts per part, adopció, acolliment múltiple, sotmes en aquest cas als ingressos de la unitat familiar. Ajuts econòmics per a l'adopció internacional per a famílies evidentment que no superin un determinat nivell d'ingressos. Servei de l'atenció a zero - sis anys amb servei d'atenció precoç. Programa de vacances en família.» Només li'n diré unes quantes, perquè n'hi ha moltes. Però sí que em ve molt de gust anar-les llegint. «Ajuts per a l'adquisició d'habitatges nous amb protecció oficial. Ajuts a l'adquisició d'habitatges construïts.» Això va dirigit, tot el que li estic dient, a les famílies. «Ajuts al pagament del lloguer. Ajuts personalitzats a l'allotjament. Ajuts per a rehabilitació d'edificis i habitatges.» Envers tot el tema impositiu, tenim deduccions o bonificacions per..., sobre el patrimoni amb les persones amb discapacitat, sobre les persones físiques, impost sobre la renda de les persones físiques per a l'adquisició de l'habitatge habitual, entre altres. Imports, deduccions en el tram autonòmic en aquest cas per al lloguer de l'habitatge habitual per a les persones amb discapacitat física. Impost sobre la renda... Bé, deixarem tots els impostos perquè són molts. No, no, és que tinc ganes de dir-los-hi, senyor diputat, perquè estic cansada d'escollar que no fem absolutament res. «Bonificacions per a totes les famílies nombroses i monoparentals i per a persones amb discapacitat. Preus per a la prestació de serveis acadèmics a les universitats públiques i la Universitat Oberta de Catalunya, amb exempcions i bonificacions per a tots els estudiants amb discapacitat, i per als estudiants, en aquest cas, de més de seixanta-cinc anys o persones que hagin estat víctimes d'actes terroristes o d'actes de violència masclista. Ajuts per als estudiants universitaris en comarques que tenen dificultats d'accés a les zones on tenim les universitats. Igualtat d'oportunitats per a tots els estudiants amb discapacitat.» Per tant amb ajuts tècnics i personals adreçats per garantir. «Guarderies infantils laborals.» Li'n diré una més: «residències de temps lliure amb ajuts i descomptes de serveis per a residències de temps lliure per a famílies nombroses i famílies monoparentals.» N'hi dono més, senyor diputat. No els lleigeixo tots, perquè... No, no els lleigeixo tots. «Ajuts a l'atenció domiciliària. Ajuts per a l'estudi assistit. Tallers per a la cohesió social a les famílies.

Plans educatius d'entorn. Llibres i ajuts per als llibres de text. Dotació econòmica extraordinària als centres docents que escolaritzen alumnat que viu en condicions socioeconòmiques desfavorables. Activitats per a la promoció de la salut, sobretot en aquestes famílies. Ajuts a entitats vinculades a necessitats educatives especials.» Segueixo. «Programa de reutilització de llibres de text. Programa, tots els programes d'atenció a infants de zero a tres anys. Evidentment, totes les actuacions de foment dirigides a les llars d'infants i ajuts també, amb ajuts individuals per a aquests infants. «Ajuts per a convivències. Ajuts per a l'acollida maternal. Ajuts per a la residència escolar. Ajuts per a l'alumnat de zones rurals que han de residir en una altra escola llar, per exemple. Escoles obertes de juny a setembre», que també és una manera de... «Ajuts al transport i ajuts al menjador.»

El president

Consellera...

La consellera d'Acció Social i Ciutadania

«...Ajuts a les activitats extraescolars. Beques per als alumnes, per exemple, de capacitació agrària. Mesures

també socioeconòmiques per a tot el sector pesquer.» En tinc moltes més.

El president

Honorable consellera...

La consellera d'Acció Social i Ciutadania

Acabo, senyor diputat.

Jo, senyor diputat, crec que aquest Govern no s'ha girat d'esquena per donar suport a les famílies. Insisteixo, en aquest moment, en cap moment hi ha un programa amb col·laboració i en coordinació amb l'administració local i amb totes les entitats per poder atendre les necessitats socials d'urgències socials que s'han generat.

El president

Suspenem la sessió, que reprendrem demà a dos quarts de deu del matí.

La sessió se suspèn a tres quarts de nou del vespre i sis minuts.